

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 50

CENA 400 DINARA

NINĐA

INDIJSKA VEZA

Derek Finegan

INDIJSKA VEZA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
INDIJSKA VEZA

Autor:
Derck Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterljevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
S. Lukić

Lektor:
M. Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĐA 50 — JUL 1987. GODINE. Cena 400 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Micević, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Študelj, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292.

DEREK FINEGAN

INDIJSKA VEZA

Vitki prsti devojke još jednom preleteše preko dirki kompjutera. Još jedan niz slova, ledenih u svojoj pravilnosti, pojavljuje se na ekranu koji je svetleo hladnom zelenom svetlošću.

»Hladno«, pomisli devojka. »Tako je hladno... a napolju, iza prozora, sijaju toplo sunce Kalifornije i okean blista bojama leta...«

Ugrizavši se za usnu, otkuca još jedan red teksta, pažljivo ga proveravajući pogledom. Tre pereći, ekran je strpljivo čekao kraj poruke.

»Šta sam to napisala?«, trže se devojka. »Gospode bože... šta mi je danas?«

»Teško je biti objektivna kada...«, pisalo je na ekranu. Odlučnim pokretom devojka izbriše taj red i obema rukama zahvati dugu crnu kosu unazad.

— Moja podsvest je u pravu — prošaputa. — Teško je biti objektivna kada... kada voliš!

Njeno ljupko sitno lice kojim su dominirala dva ogromna crna oka, sa onom nežnom bojom kože koja otkriva delić japanske krvi, bilo je zabrinuto. U očima se video samo — strah.

Ili ne samo strah. Bilo je tu još nečega: odlučnosti. Odlučnosti koja između borbe i predaje uvek odabere borbu.

Pa makar ta borba bila bez izgleda na uspeh...

Plamen upaljača prinet vrhu cigarete nije dhtao. Devojka nije dopuštala strahu da utiče na njene pokrete i njene misli.

— Zašto da ne? — reče polu glasno, smešeći se osmehom koji je preobrazio njene ljupke crte u jedno od onih lica od ko

jih zastaje dah. — Zašto da ne?

Kao da se igraju, njeni prsti zapovedišu kompjuteru da tekst koji će uslediti smesti u svoju memoriju pod šifrom koju će znati samo ona. Glaviše, u slučaju da neko pokuša da dođe do njega, tekst će biti nepovratno izbrisao.

«Zovem se Sumiko», poteklo je ekranom izgovori slova. «To je jedino ime kojim se koristim, jer sam sebi materala da izbrisam svoje pravo ime iz pamćenja, tako onako kako ga je izbrisao i čovek koga volim. On je ninda. Prvi ninda koji nije bio Japanac, i prvi ninda koji je sebi dopustio ono ljudsko osećanje koje se zove ljubav.

Dim iz cigarete saboravljene na pepeljari ugrize je za oči i ona odsutno povuče poslednji dim pre nego što je ugasio sigurnim pokretom, ne skidajući pogled sa ekrana.

»Njemu se ne bi dopalo ovo što činim«, poteče dalje tekst, »ali osećam potrebu da bar u elektronsko pamćenje mašine urežem priču o nama. Možda je to zato što sam danas prvi put odista shvatila kako i ninde ni su besmrtni, kako ovoga puta imamo posla sa suparnikom protiv koga ni sve znanje i veština nindži možda neće biti dovo-

ljni za pobedu, i Leal Kikindž, ninda, čovek koga volim, i on...»

Čemu to, devojčice?

Glava koji je progovorio iza nje bio je tih, miran, ali se ona lagla kao oparena i sagledala ogromnim očima u čoveka koji je zastao iza nje smotajući je. Vi soko i vitko telo i najmanjim pokretom odavalo je spretnost i brzinu. Na preplanulog lica ta mnopleve oči, oči boje čelika, kada su gledale sa neobičajenom toplinom.

— Oh, Leal! uzdahnu ona, anginjući se da mu obavije ruke oko bokova. Kako si me uplašio!

Oprostite. Čak se nisam ni trudio da budem tih. Ovoga puta...

— Znam. Suviše sam se zanela u svoje misli. Ja...

Sagnuvši se preko nje, on otkuca kratak niz simbola na kompjuteru, dajući mu instrukcije da izbriše prethodni tekst iz memorije. Prazni ekran sada je svetleo još hladnije nego maločas.

— To zaista nije potrebno, Sumiko — reče ninda, gladeći joj kosu. — Priznajem, opasnost je velika, ali to još nije razlog da počnemo pisanje svojih memoara, ili testamenta, devojčice...

— Htela sam samo... ah, na ravno, u pravu si. Ja sam glupača!

— Tvoja želja je razumljiva — osmehnu se muškarac. — Čo veku teško pada pomisao da po sle svega što smo učinili u borbi protiv organizovanog zločina niko nikada neće doznati ni šta o tome. Pretpostavljam da Pitu takva pomisao pada još teže nego nama, jer nas su uvek učili da čovek sam za sebe nije ništa.

— Pa čak ni jedan ninda? — šapnu devojka.

— Pa čak ni jedan ninda — klimnu on glavom. — Ne borimo se za slavu ili priznanja. Sumiko, već za one obične male ljude koji uopšte i ne sanjaju da postojimo. I najbolje je da tako i ostane. Pregledala si kasetu?

Ona nemo potvrdi glavom, uključujući video-uređaj pored kompjutera.

Traka krenu i ekran zablista sitnim komadićima stakla obojenim svetlošću sunca. Bio je to trenutak kojeg se i sama sa užasom sećala, trenutak kada je mir jutra bio narušen naglo i bez upozorenja.

Velika staklena vrata okrenuta okeanu razletela su se kao da je iza njih eksplodirala avionska bomba, razbacujući ko-

madiće stakla unaokolo, tako da je sve to na trenutak podsećalo na vatromet zamišljen u glavi poludelog pirotehničara. U kiši blistavih krhotina kamera se usredsredila na telo oniskog, plećatog čoveka koji je jurio kroz kišu stakla kao da uživa u tom prizoru.

Devojka uzdrhta, iako je već po treći put gledala snimak jutrošnjeg strašnog obračuna. Leđa joj se naježiše pri pomisli na tu hitru figuru koja se ustremila na njih pre nego što su se prvi komadi stakla sručili na pod.

»Od svega je najstrašnije bilo to«, pomisli, »što nijednog trenutka nismo videli crte nje govog lica... Sada malo bolje shvatam zbog čega ninde insistiraju da im glava uvek bude pokrivena maskom; mnogo je strašniji protivnik koji skriva svoju ljudskost...«

Zaista, lice napadača nije se dalo videti pod maskom boje kože, načinjenom tako vešto od nekog nepoznatog materijala da je pre podsećalo na glave koje se tako često vide u izlozima prodavnica šešira. Nago, mišića vo telo, namazano uljem tako da i samo blista na suncu, kretalo se brzinom koja se obično smatra nedostupnom običnom čoveku.

— Užasno je brz — šapnu Sumiko. — Je li to i tvoj utisak, Les?

— Utisak? — blago se nasmeši ninda. — Ne, devojčice, potpuno sam siguran da je taj momak užasno brz. Kao svaki ninda.

— Ninda? Ne misliš valjda da...?

— Nisam rekao da je on ninda, samo da je brz kao ninda. U njegovim pokretima nema stroge discipline i ekonomičnosti koja odaje japansku školu ninducua, ali ga to ne čini ništa minje opasnim protivnikom. Međutim, dogodilo se nešto što me mnogo više zabrinjava...

— Haragei te nije upozorio na njegov napad?

Ninda odmahnu glavom, zamisljeno posmatrajući sliku sa da zaustavljenu na ekranu. On i devojka govorili su o fantastičnom čulu za opasnost koje je kod nindži neprestanim vežbanjem razvijeno gotovo do savršenstva. Potpunim stapanjem sa svojom okolinom, vešt ninda u stanju je da oseti i najmanju promenu u atmosferi koja nagoveštava dolazak napadača, čak i pravac iz kojeg će taj napad doći.

Ovoga puta uobičajeno upozorenje je stiglo suviše kasno. Iz položaja za meditaciju on se po

digao tek u trenutku kada su udovi napadača dotakli staklo, otvarajući mu put kroz vrata obasjan suncem.

Zašto?

Preduboko u transu, uobičajenom za nindžu koji ponire u sopstveno biće, upoznajući svaki delić svog tela i nastojeći da iskoristi energiju akumuliranu i u najmanjoj njegovoj ćeliji?

Ne, do sada je haragei uvek bio nepogrešiv. Ovoga puta moralo se dogoditi nešto drugo...

— Sećaš se legende o Jošiju, devojčice?

— Jošio? Ali... ah, shvatam šta hoćeš da kažeš! Lesli... pa to bi bilo... neverovatno!

— Devojka koja godinama živi sa jednim nindžom ne bi smela da upotrebi tu reč! — nasmeja se Lesli, dajući joj znak da ponovo pokrene traku u video-uređaju.

Ona ga, međutim, ne poslušala odmah. Zabacujući kosu sa lica nervoznim pokretom ruku, gledala je u razbijena vrata kao da će tajanstveni napadač svakog trenutka ponovo uleteti kroz njih...

Jošio, sećala se malo poznate legende, Jošio je bio skoro beba kada je nestao ispod drveta, gde ga je majka sklonila dok su ostali radili u polju. Pojavio se pet godina kasnije, iz šume,

više nalik životinji nego čoveku, ali je lako naučio da govori i ponaša se kao ljudsko biće.

Sem što nikada nije objasnio ko ga je u šumi hranio i čuvao...

I što je stekao neobičnu moć. Ili veštinu, svejedno.

Da postane nečujan i nevidljiv...

— To je legenda, naravno — osmehnu se ninda, kao da čita misli devojke — ali je Jošio ži veći u divljini doista steko sposobnost da se potpuno stopi sa svojom okolinom i postane praktično nevidljiv za prosečnog posmatrača.

— Šta mu je pomoglo da je dini preživi u selu napadnutom od razbojničke bande — potvrdi Sumiko, uključujući uređaj. — Misliš da naš prijatelj ima takvu sposobnost?

— Nešto vrlo slično, u svakom slučaju. I sama ta činjenica dovoljna je da ga učini najopasnijim protivnikom s kojim sam ikada imao posla. Nje gova hitrina i veština u borbi, kao što vidiš, samo potvrđuju moju procenu.

Na ekranu dva gotovo naga tela stopila su se na trenutak u dvostruku figuru koja je samo naizgled bila nepomična. Čak i elektronska slika nije uspevala da prikrije strašnu napetost,

grč boraca koji znaju da jedan mali pokret, jedan treptaj oka u pogrešnom trenutku, može značiti smrt za jednog od njih.

Obračuni na život i smrt retko kada traju duže od nekoliko sekundi, ma šta filmska industrija mislila o toj činjenici. Dva vešta i obučena borca mogu za to vreme da pokušaju gotovo sve što znaju.

Udarac, protiv-udarac, skok u stranu, novi pokušaj, najpre je dne, a onda druge strane... Na ekranu se sve to smenjivalo gotovo neshvatljivom brzinom, tako da se devojci zavrtelo u glavi.

Upravo kao jutros, dok je borba trajala. Jasno se sećala da je sve bilo gotovo pre nego što se okončao i njen krik, nesvesno ispušten iz grudi.

— Vрати i uspori film — reče ninda tiho. — Gledaj pažljivo...

Usporena, borba je podsećala na ritualni ples, ali tako bogat pokretima i figurama da bi bila potrebna knjiga od stotinak stranica da se opiše sve što je bilo sabijeno u tih nekoliko napetih sekundi.

— Ne poznajem taj stil — reče devojka stisnutog grla. — Ko je on, Les? I zašto...?

Ninda je utiša pokretom ruke.

— Gledaj bolje — reče. Još jednom. Obrati pažnju na stav iz kojeg je prešao u prvi napad...

Na ekranu staklena vrata još jednom se bezglasno raspadoše pred naletom napadača čiji su crnpurasti bokovi bili obavijeni samo blistavobelom tkaninom.

— Ahh... sad vidim!

— Tako je. Indija, zar ne?

Devojka je ćutala, dopuštajuć da nekoliko sekundi filma još jednom normalnom brzinom prođe ispred njenih očiju. Sve do trenutka kada je napadač shvatio da ne može pobediti i...

Nestao!

Sumiko se strese, sećajući se užasa s kojim je jutros shvatila da nepoznatog više nema u prostoriji. Sada je videla kako je on to izveo, ali to nimalo nije ublažilo njen strah.

Gipko odskočivši u stranu, napadač se stopio sa zidom i duž njega skliznuo do razbijenih vrata, sve to neshvatljivo brzo i vešto. Čak i udarac jednog ninde, udarac koji bi zaustavio i zvečarku u njenom munjevitom napadu, ovoga puta stigao je suviše kasno.

— Ti pokreti... on je fakir, zar ne?

— Vrlo verovatno — klimnu ninda glavom. — U svakom slučaju, čovek koji je naučio da do krajnjih granica koristi mogućnosti ljudskog tela. Ne naročito vešto u borenju, međutim, i tome jedino mogu da zahvalim što... nije važno.

— Les, reci mi!

Ninda sleže ramenima. Lice mu je bilo ozbiljno.

— Što sam ostao živ, do đavola, eto šta!

*
* *

— Les to rekao? — zinu Tabasko Pit. — Hajde, mala, šta ti je danas? On ti rekao da postoji čovek koji bi ga mogao ubiti... golim rukama?

— Da, Pite.

Ton u glasu devojke upozorio je momka duge plave kose i grubog lica da se Sumiko ne šali. Stisnuvši zube, on nape svoje moćne mišiće tako da tanaka majica zapucketa na džinovskim ramenima.

— I?

— Želiš li da pogledaš snimak? — umorno se osmehnu Sumiko. — Tek kada sam ga pregledala usporeno shvatila sam da je za svega par sekun-

di palo po desetak smrtonosnih udaraca sa svake strane. Udaraca koje je Les odbio samo krajnjim naporom tela i volje. Njegovi udarci, sa druge strane...

— Promašio? Ali kako?

— Napadač je bio brz koliko i on, Pite. Jednostavno.

— Vrlo jednostavno! — isceri se plavokosi džin, pri čemu mu lice dobi neodoljivo simpatičan izraz. — Kako savladati nindžu? Jednostavno, biti brži od njega. Samo što niko ne može biti brži od jednog ninde, u tome je problem!

-- Ovaj momak ovde je bio. Ako ne brži, ono bar jednako brz, Pite. Pogledaj...

Avetinjski zelena svetlost ekrana još jednom ispriča svoju nemu priču o strašnom obračunu koji se svega nekoliko sati ranije vodio na ovom istom mestu. Kada se traka zaustavila, Pit duboko udahnu i zavrte glavom.

— Odista neverovatno — reče prigušenim glasom. — Šta kaže Les?

— Ne govori mnogo. Uostalom, poznaješ ga...

Pit je zamišljeno buljio u ekran. Dragoceni član njihove tročlane ekipe, ne samo zbog svoje izuzetne fizičke snage, Tabasko Pit se prvi put sukobio

sa činjenicom da njegov prijatelj, nindža, nije nepobediv...

— Gluposti! — reče on na kraju. — To su sve gluposti, mala. Ima li u ovoj prokletoj jazbini piva?

— Znaš gde stoji... Zašto gluposti? Ne veruješ više ni svojim očima?

— Tip je brz, pa šta? Malo je iznenadio Leslija dok je bio u transu, nešto sporiji nego inače. Pre ili kasnije ovaj će ga ščepati kako valja i...

— Grešiš, Pite.

— Oh, do đavola! Naravno da grešim... Čuj, ne govorim ovo zato što se bojim tog tipa, ali...

— Znam da se ne bojiš za sebe, Pite, ali se za Leslija moramo plašiti. I ti i ja.

— Jasno! — isceri se Tabasko. — Dakle, šta veliki šef želi od nas?

— Koliko znaš o Indiji? I Indijcima?

— Indija? Misliš da je taj tip... a-ha!

— Jasno. Njegov stav odaje veštinu joge, Pite, i obuku fakira. Vrhunsku obuku, naravno.

— San Francisco je pun ljudi svih rasa — zamišljeno progundža Tabasko. — I Indijaca ima mnogo. Ne tako mnogo kao kada je indijska filozofija bila

na vrhuncu popularnosti, ali i-
pak popriličan broj. Treba da
obiđem sve te gurue, je li, i ra-
spitam se ko je od njih sklon
borilačkim veštinama?

— Da, Pite. Mlađi čovek, ve-
rovatno. Koža mu je glatka, mi-
šići čvrsti i elastični.

— To ne mora da znači mno-
go. Poznavao sam momka iz
Bengala koji je izgledao kao
dečko kad oboji kosu i bradu
u crno. A imao je osamnaest go-
dina i još uvek bez napora za-
dovoljavao ženu svake večeri.

— Znam. I budi oprezan, Pi-
te, važi?

Plavokosi se nemarno poigra-
vao konzervom piva među og-
romnim prstima.

— Misliš li da on zna da ja
radim sa Leslijem i tobom?

— Sasvim sigurno. Dovoljno
govori i to što je uspeo da pro-
nađe gde nas dvoje živimo, zar
ne?

— Daaa... lukav momak.
Ipak, ne bih imao ništa protiv
da malo proverim koliko su mu
čvrste kosti... pa makar bio
stotinu puta fakir. Kako se zva-
še ona seoba duša, ili u šta već
ti momci tamo veruju?

— Metempsihoza — osmehnu
se devojkica... Zašto?

— Zato što imam nameru da
objasnim našem novom prijate-
lju kako će sledeći svoj život

provesti u liku smrdljivog pa-
cova, počev od onog trenutka
kada mu slomim vrat!

— Bolje nemoj, Pite. Pacov
je, za svoju veličinu, veoma
opasna i krvožedna zver...

Čak i kada je Pit svojim sa-
mo naizgled sporim i nespre-
tnim korakom izašao, poslednje
izgovorene reči ostale su da le-
bde u tihoj prostoriji. Potpuno
nepokretna, ali napetog tela,
devojkica je sedela piljeći u je-
dnu tačku pred sobom.

Da, bilo je nečeg pacovskog
u hitrini pokreta tajanstvenog
polunagog napadača i krvožed-
nosti s kojom je svu svoju ene-
rgiju unosio u razorne udarce...

Ipak, pacovi su najopasniji
kada napadaju u čoporu... A
ovaj ovde bio je potpuno sam...

Prenuvši se, devojkica se okre-
te svom kompjuteru. Uklonivši
kosu sa lica, ona sigurnim prs-
tima otkuca kombinaciju simbo-
la koja je dovela u direktnu
vezu sa Kongresnom bibliote-
kom u Vašingtonu, odnosno o-
nim delom koji je obuhvatao
sve knjige o indijskoj filozofiji,
religiji, veštini joge i tajnama
fakira.

Veoma brzo je shvatila da je
pred njom ogroman posao, jer
će biti potrebni dani, možda či-
tave nedelje da samo letimično
pregleda sadržaj knjiga iz te

ogromne oblasti. Ne, morala se koncentrisati samo na ono što bi moglo imati neke veze sa čovekom koji je želeo smrt nindže...

Nekoliko sati kasnije oči su je zbolele od redova koji su treperili po ekranu dok je leti mično »prelistavala« knjige prenete na mikrofilm i prilagođene ovom novom načinu čitanja. Na komadu hartije ostalo je za beleženo svega nekoliko naslova koji bi — možda — mogli pomoći nindi i njoj da otkriju tajnu koja se krije iza veštine i brzine nepoznatog.

Uzdahnuvši i ispravljajući ukočena leđa, Sumiko zatraži sledeći naslov iz oblasti koju je pretraživala.

»Džonatan Lester«, zatreperi na ekranu. »Tajna hrama Govundi«.

Slegnuvši ramenima, devojka dade znak da želi naslovnu stranu knjige. Nekoliko trenutaka ekran je treperio, potpuno prazan, a onda na njemu nešto blesnu crvenkastom bojom plamena.

Slova su zaista podsećala na malene raspaljene buktinje, ali to nije bilo ono zbog čega se devojka trgla. Mnogo strašniji od te providne animacije bio je ispisani tekst...

»Nemoj ići ovim putem«, pisalo je. »Na njemu te čeka samo SMRT!«

— Šta je to? — začu ona Leslijev glas iza sebe. — Šta to znači?

— N-ne znam... Neka šala, možda, ali...

— Takve šale ne možeš očekivati od Kongresne biblioteke — primeti ninda. On ukloni tekst sa ekrana i Sumiko mu ponovo izdiktira ime pisca i naslov tražene knjige.

»Tvrdoglav si«, zaigra na ekranu. »Pametnom je dovoljno reći samo jednom!«

Naglim pokretom ninda isključio kompjuter. Sumiko potraži njegov pogled.

— Džonatan Lester — reče on tiho. — Nikada nisam čuo za tog pisca...

— Mene brine nešto drugo, Les. Kako je uspeo da uprogramira ovaj tekst u kompjuter?

— Tehničko pitanje — sleže ninda ramenima. — Očigledno je da nas dugo nadzire. Ne retko ova vila ostaje potpuno prazna. Tako veštom čoveku ne bi bilo teško da upadne ovamo i poigra se s tvojim uređajima, devojčice.

— A sve one zamke koje uvek postavljaš kada kuća ostane prazna?

— Kao što vidiš, to nije bilo dovoljno. Hmm... možemo li sa nekog drugog mesta doći do sadržaja te knjige?

— Svakako. Bilo koji moderni kompjuter koji ima veze sa velikim bankama podataka to nam može obezbediti, a takvih ima preko stotinu samo u San Francisku. Želiš da pokušam?

— Što pre.

— Odmah?

— Odmah. Nije nimalo slučajno to što nas sprečava da pročitamo »Tajnu hrama Govundi«.

— A ti?

Preko preplanulog lica ninde prelete osmeh. Tamnoplave oči zablistаше.

— Ne brini za mene, Sumiko. On neće pokušati ponovo da me napadne, jer sada zna da sam bolji nego što je verovatno očekivao. Nađi mi tu knjigu, to je najbolji način da mi u ovom trenutku pomogneš.

— U redu — reče devojka tiho. — Mislila sam samo...

Dve čelične šake sklopiše se oko vitkog pojasa devojke. Čak i da je to želela, ne bi se mogla odupreti. Sitno, savršeno građeno telo uzdrhta od žudnje koju je uvek izazivao dodir tog muškarca.

On usnama razgrte njen kimono, otkrivajući čvrste dojke uzbuđljivog oblika, sada na pete od želje. Jezikom joj dotače bradavice, na što devojka za stenja.

Dugi, vitki prati algurnim pokretima raskopčavali su pojas kućne haljine muškarca. Sada su se njene usne spuštale sve niže po toploj koži grudi, trbuha...

Spojili su se silovitim obostranim pokretom koji je pokazivao da dobro poznaju jedno drugo. Nekoliko dugih trenutaka ostali su nepomični u položaju koji bi bio neudoban mnogim ljubavnim parovima. Ipak, disanje devojke postajalo je sve brže, dokazujući da u ljubavi ima pokreta nedostupnih golom oku...

Zbacivši kimono potpuno sa sebe, ona poče da pokreće bokove i zadnjicu u sporom, hipnotičnom ritmu u kojem talasi plime blago zapljuskuju pesak obale i lagano se povlače nazad. Vrhovi isturenih grudi su joj podrhtavali, otimajući se iz usana muškarca, kroz poluotvorene usne izvirali su strastveni jecaji.

Trajalo je to sve ovoga puta mnogo kraće nego obično, ali ne zato što su jedno drugo želeli manje nego obično. Negde

u pozadini udobne prostorije, pod njenom tavanicom, u uglovima, još uvek je lebdeo lik uljeza spremnog da iskoristi i najkraći trenutak neopreznosti da bi zadao smrtonosni udarac.

Sumiko kriknu, osećajući tople mlazeve kako joj šibaju utrobu; njeni prsti zariše se u ko su muškarca, ostajući tu dugo, dugo, kao da ne žele da se izvuku iz tog vrelog gnezda.

— Oh, bože — šapnu drhtavim glasom — svaki put mi je sve lepše, Les...

— Znam, devojčice. I meni.

Otvarajući oči, ona se nežno izvuče iz njegovog zagrljaja.

— Oprosti, dragi... ali, sam si rekao da moram žuriti...

— Znam. Ipak, pet minuta ne će izmeniti stvar.

— To ti misliš — nasmeja se ona, ali joj oči ostadoše tužne i duboke. — Ako ostanemo još pet sekundi goli jedno pored drugog, znaš šta će se dogoditi... a naš prijatelj, osećam to, već razmišlja o svom sledećem napadu...

*
* *

Kao džinovska šapa koja se sprema da ščepa glomaznu i ne

spretnu čeličnu pticu, »prst« se pružao od aerodromske zgrade do ulaza u avion DC-10 »Junajted Erlajnza«, otvarajući prolaz putnicima za London.

Troje prijatelja bili su na samo nekoliko koraka od početka hodnika, u nevelikoj grupi putnika koja je napeto čavrljala, skrivajući strah od dugog leta preko jednog kontinenta i jednog okeana.

Visoki čovek crne kose i tamnoplavih očiju iznenada zastade i zaustavi drugo dvoje pokretom ruke.

— Šta se dogodilo, Les? — devojčin stav pokazivao je da je ona već spremna da dočeka novi napad. Korak dalje, Tabasko Pit steže moćne pesnice, osvrćući se oko sebe kao da pogledom traži nekoga na kome bi mogao probati njihovu težinu.

— Vas dvoje ne putujete u London — reče ninda mirno. — Uzmite svoj prtljag sa trake i vratite se kući. Javiću vam se čim stignem.

— Šta? — lice Tabasko Pita pokazivalo je nevericu. — Kakva je to đavolska šala, boga mu? Ti...

— Vratite se! — ponovo ninda glasom koji nije dopuštao otpor. — Odmah!

Pogled devojke potraži njegov i on jedva primetno klimnu glavom u odgovor na njeno nemo pitanje.

— Hajdemo, Pite — reče devojka okrećući se od ninde. Da la bi sve na svetu da ga sada može zagrliti, poljubiti, ili samo dotaći, ali nije želela da joj vidi suze u očima. — Hajdemo, Pite...

Plavokosi džin vrteo je glavom, dopuštajući da ga krhka devojka vuče za sobom kroz go milu putnika.

— Koji mu je đavo odjednom? — pitao se naglas. — Nikada nije nešto slično učinio! Da nije...

— Haragei, Pite — šapnu Su miko. — U tom avionu vreba opasnost!

— Zašto je onda, do đavola, on sam ušao u prokletu mašinu? Zar nije mudrije da...

— Znaš kako ninde rezonuju. Jedan čovek uvek se lakše može odbraniti od napada kad ne mora da misli na ljude oko sebe. Mi bismo mu, u ovoj borbi predstavljali samo nepotreban balast. Hajde, čoveče, već jednom!

U udobnoj unutrašnjosti aviona, uzvrativši osmeh ljupkoj stjuardesi koja ga je dočekala na ulazu, Lesli se zavalio u pokazano sedište, motreći neupa-

dljivim pogledom lica ljudi koji su jedan po jedan, ulazili za njim.

Pogled ninde otkriva mnogo više od pogleda običnog čoveka, jer teška škola ninducua, kojoj je posvetio dobar deo svojih najlepših godina, podučava oko da vidi i ono na što se obično ne obraća pažnja. Nervozni pokreti prstiju, ubrzano disanje, pogled koji hitro luta unaokolo, sve su to znaci koji jednom nindi mogu reći gotovo sve o eventualnom protivniku.

Ovoga puta, međutim, čak ni najpažljivije proučavanje nije dalo nikakvih rezultata. Smeštivši se udobnije, ninda sklopi oči, nastojeći da se tako koncentriše na slabašnu opomenu harageija, onaj signal iz podsvesti koji mu je i zapovedio da ostavi svoje prijatelje na samom ulazu u avion.

»On je tu«, zaključio ninda otvarajući ponovo oči i poslušno zakopčavajući sigurnosni pojas na molbu stjuardese. »Vešto prerušen, naravno, i veoma neupadljiv. Ipak, ja znam da je on u blizini, ali i on sada zna da ja to znam. Prema tome...«

Samo na trenutak je zažalio što uz sebe nema čitav onaj mali arsenal koji ninde nose u akciju; žaliti za onim što je nedostupno ne uklapa se u filozo-

fiju ninducia. Kontrola pri ulasku u avion bila je suviše stroga da bi smeo reskirati da ponese nešto od svog oružja.

»Najzad«, podseti on sebe na staru mudrost nindi, »oružje samo po sebi nikada nije odlučilo o ishodu neke borbe; brzina, snaga i veština borca osnovni su činilac koji opredeljuje po bednika...«

Petnaest minuta od ulaska u avion. Svakog trenutka moćni motori će zaurlati i otrgnuti nespretnu pticu od tla. Pre tog trenutka, predosećao je, neće se ništa dogoditi. A možda ni još mnogo sledećih sati. Na mestu nepoznatog protivnika, recimo, on bi sačekao da se avion nađe nad okeanom; čak i najhrabriji moraju osetiti tračak straha pri pomisli da je, osim sloja vazduha, pod njima samo još deblji sloj hladne i prazne vode...

Da, avion poleće... za koji minut biće visoko iznad grada osvetljenog zracima zalazećeg sunca. Dugo će moći da posmatra zalazak sunca, naravno, pošto leti na istok, iako bi u ovom trenutku bilo mnogo važnije da se opusti i prikupi energiju koja će mu uskoro svakako biti veoma potrebna.

Sme li se ovoga puta prepustiti harageiju? Pri jučerašnjem

napadu njegovo upozorenje stiglo je gotovo prekasno...

A opet, ako sve vreme bude budan i napet do krajnjih granica, čak ni njegovo snažno telo ne može dugo izdržati takav pritisak. Pre ili kasnije, umor će mu otupiti reflekse i usporiti reakciju, a tada će biti lak plen za napadača koji veoma dobro poznaje mogućnosti sopstvenog tela.

I svakako računa na tu napetost koju smatra svojim saveznikom...

»Vrlo dobro, prijatelju«, pomisli ninda, prelazeći još jednom pogledom po licima koja je sa svog mesta mogao videti. »Samo ti čekaj... a ja ću za to vreme da se odmaram...«

Sklopivši oči, on se u mislima još jednom vrati na sadržaj knjige do kojeg je Sumiko došla uz mnogo muka i napora. Do »Tajne hrama Govundi«...

Džonatan Lester, kako se pokazalo, pisao je o nečemu što se, po njegovoj tvrdnji, odista dogodilo. Za vreme rata bio je pilot lovačkog aviona britanskog vazduhoplovstva u Burmi; pogođen u jednoj vazdušnoj borbi sa Japancima, odvojio se od svoje eskadrile tražeći u ne preglednoj džungli mesto za prinudno spuštanje.

Svud unaokolo pružao se ne dirnuti zeleni pokrov koji se na istoku strmo uzdizao prema planinama Lojling. Lester je dobro znao da će prvo pogodno mesto za spuštanje naći na nekoj od zaravni, suviše visokoj da bi je džungla mogla osvojiti. Rana u desnom kuku, međutim, krvvarila je intenzivno i on je ubrzo shvatio da ne može stići do planine.

Negde u tom času, već ošamućen od umora i gubitka krvi, ugledao je ono što je nazivao »putevi u džungli«. Zapravo, to možda i nisu bili putevi, ali on nije znao bolji naziv za uske proseke u kojima je drveće bilo mnogo niže nego unaokolo. Nije ga čak ni začudilo što su svi ti putevi pravi kao strela i što svi vode prema je dnoj jedinoj tački negde u daljini.

Njegov avion ostaje u džungli polomljenih krila, a Lester se ispoveda da ni sam ne zna kako se, ranjen i upola svestan, izvukao iz olupine. Jedan od puteva bio je pred njim, jasno ograničena traka gole, vlažne zemlje po kojoj ništa nije raslo i duž čijih ivica je žbunje i drveće izgledalo mnogo niže i kržljavije nego stotina stopa dalje.

Lester nije bio siguran koliko je dugo bauljao tom stazom pošto je prvim zavojem zaustavio krvarenje. Bilo je jutro kada je poleteo sa aerodroma kod Mandaleja, a sada se bližila noć, ispunjena kricima divljih životinja i zujanjem insekata čije ujede više nije ni osećao.

A onda se staza pred njim završila i on je ugledao zidove prastarog hrama, zelene od lišajeva i mahovine, skrivene visokim drvećem...

Hram Govundi, to je jedino što je uspeo da dozna od sveštenika obrijanih glava koji nisu čak ni znali da se samo stotina milja dalje vodi rat između dva naroda čija im imena nisu značila ništa, bio je star mnogo hiljada godina. Ili su bar sveštenici tako tvrdili.

Hram je imao svoju tajnu, ono što je Lestera i nagnalo da napiše i sam finansira izdavanje svoje knjige. Tajnu kako od običnog dečaka načiniti ljudsko stvorenje gotovo fantastičnih moći...

Svakih deset godina samo je jedan od mladića uspevao da položi poslednji ispit spretnosti i snage. Kakav, to Lester nije uspeo da dozna, i pored svog dara za jezike koji mu je omogućio da za svega dvadeset-

tak dana nauči osnove govora kojim su se sveštenici služili. U međuvremenu, noge desetine učenika bez traga su nestajale, verovatno otkrivajući da put do natčoveka nije nimalo lak...

Ono što je Lester opisao u knjizi, zajedno sa opomenom da istraživanje o njoj vodi u smrt, nindi je bilo dovoljno da zaključi kako je na pravom tra gu. Njegov tajanstveni protivnik, naslućivao je, mogao bi biti jedan od pitomaca hrama Govundi iz kojeg je Lester, po sle šest godina zarobljenštva konačno uspeo da umakne. No to mu nije donelo mnogo bolju sudbinu. Veoma brzo se pokazalo da njegovoj knjizi niko ne veruje, još manje »hajci« o na dljudima iz burmanske džungle o kojoj se u proteklih četrdesetak godina nije otkrilo mnogo više nego u vreme rata.

Ukratko, Džonatan Lester, sa da već starac, nalazio se u jednoj od klinika u Čizvel Grinu kraj Londona. Raspitivanja o klinici pokazala su da je to za pravo azil za mirne ludake koji, uzgred, imaju dovoljno novca da plate relativno udoban smeštaj u njemu...

Posle ukusne i lake večere, odbivši ponuđeno piće, ninda je nekoliko sati dremao, povremeno se budeći da osmotri pro

stor oko sebe. Nešto više uzbuđenja bilo je jedino iznad Ste novitih planina, zbog pojačanih vazdušnih strujanja, ali je veliki avion ubrzo nastavio mirno da jezdi nad ravnicama Srednjeg zapada prema Čikagu, svom prvom cilju.

Sve to vreme haragei je upozoravao na opasnost sa dosadnom jednoličnošću, bez i najmanje promene u intenzitetu. Nepoznati protivnik još uvek se nije odlučivao na napad, čekajući pogodniji trenutak.

Čikago... Njujork... i konačno okean, ponovo obasjan zracima sunca.

Čaša odličnog konjaka među prstima ninde služila je kao odlična kamuflaža dok su se ostali putnici vrzmali tamo i amo, obavljajući jutarnju toaletu. Nije bio, svestan da i najmanja količina alkohola može uticati na njegove reflekse koji će, možda veoma brzo, biti izloženi velikim iskušenjima.

Telo ninde bilo je potpuno spremno, i pored toga što je veoma dugo bilo gotovo nepokretno. Jedva primetni pokreti, davno naučeni od senseija Tanake, vratili su gipkost njegovim udovima i on se lagano koncentrisao na svaki delić svog tela pripremajući ga za buduće napore.

Da!

Podvesni signal harageija na glo se pojača. Odlazeći mirnim pokretom čašu na stočić pred sobom, ninda pogledom prede preko lica ljudi oko sebe...

Neko od njih, uskoro, za koji trenutak, pokušaće da ga ubije.

Ko?

I na koji način?

*
* *

Vazdušni pritisak u kabini aviona počeo je da pada sporo, jedva primetno, ali je ninda, to ipak osetio nekoliko sekundi pre uređaja konstruisanih upravo zato da najave takvu opasnost. Sedeći potpuno mirno, on je duboko disao, obogaćujući krv kiseonikom i čekajući trenutak kada će alarmni uređaj izazvati paniku u avionu punom putnika.

Automatski uređaji reagovali su nepogrešivo; u istom deliću sekunde kada je zazvučao alarm, nad glavama putnika zaklatile su se maske za kiseonik na elastičnim crevima. Sa pomalo ukočenim osmehom na usnama, stjuardesa je pokušala da umiri preplašene putnike, od kojih

dobra polovina jedva da je i shvatila da se nešto strašno događa.

To je svakako bio trenutak koji je nepoznatl čekao, svakako uveren da će prva pomisao ninde biti sopstvena sigurnost. U času kada kabinu ispune — kao sada — krici preplašenih ljudi i žena, kada on svu pažnju posveti maski za kiseonik, on će napasti...

Ledenog lica, poluzatvorenih očiju, sa maskom za kiseonik na ustima, lako za to još uvek nije bilo neke stvarne potrebe, ninda je motrio reakcije ljudi oko sebe. Strah pre svega, užasan strah koji se već graniči sa panikom; tek ponegde izraz rezignacije ili retki primeri po žrtvovanja, kod onih koji su ipak najpre pomislili na druge pa na sebe.

U razređenom vazduhu krici su postajali sve tiši, i zbog toga što je stjuardesa, uz pomoć svog kolege, uspela da većini putnika pokaže kako zapravo treba držati masku na ustima. Po nagibu aviona videlo se da pilot naglo smanjuje visinu, hitajući prema nižim, gušćim slojevima atmosfere.

Još uvek ništa. Nikakve pretnje, nikakvog sumnjivog pokreta, čak ni pogleda...

Ravnomerno dišući, ninda je strpljivo čekao. U njegovoj po-dsvesti haragei je monotono pulsirao: opasnost... opasnost... **OPASNOST!**

Struja kiseonika iz maske iznenada se prekide. Izbacujući vazduh iz pluća, ninda zadrži dah. Odgurnuo je nepotrebnju masku od sebe kako bi mu obe ruke bile slobodne.

Trenutak napada se bližio... Kakav će oblik on sada imati?

Ili će tajanstveni protivnik — dostojan svakog poštovanja — sačekati da žed za kiseonikom najpre izmori nindu, da bi tada pokušao da zada presudni udarac?

Sekunde su klizile u jezivoj tišini dok su se ljudi u kabini gledali očima punim straha. Još uvek nikakvog znaka da napad stiže.

»On sada greši«, mislio je ninda. »Ne zna da ja mogu izdržati čitavih deset minuta, a da ne dišem, pošto sam bio pripremljen za ovakvo nešto...«

Tri minuta... U kabini prve klase napetost se mogla gotovo fizički osetiti...

Krajičkom oka, ninda uhvati pokret iza sebe. Sluh mu, u razređenom vazduhu, nije bio gotovo ni od kakve koristi. Malo se pomerivši u sedištu, on okre-

te glavu prema prolazu u zadnji deo aviona.

Neko je stajao tamo, zaklonjen zavesom, neko čije lice još nije mogao videti. Elegantno tamno odelo, lakovane cipele, blistavobela košulja, to je bilo sve što mu je pogled otkrivao. Nekom čudnom igrom svetlosti i senki, glava nepoznatog ostala je potpuno nevidljiva.

Ili...?

»Gluposti«, pomisli ninda. »Ljudi bez glave ne šetaju se po avionima poslednje četvrtine dvadesetog veka...«

Šireći usne u osmeh, on podiže desnu ruku na pozdrav. I izazov. Taj gest govorio je da prvi deo plana nepoznatog nije imao željenog efekta i da sada mora pokušati nešto drugo.

— Masku, mister! — progovori čudno izobličenim glasom neko iza njega. — Stavite masku, čoveče! Ovde...

Ne otvarajući usta, ninda odmahnu glavom, dopuštajući sebi kratak pogled na drugu stranu. Stjuardesa je stajala kraj njega, jednom rukom pridržavajući svoju masku na ustima, drugom mu pružajući njegovu. Bio je to odista veliki napor za njega, s obzirom na ugao pod kojim je stajao pod aviona koji je još uvek ponirao najvećom mogućom brzinom.

Pogled ninde vrati se prema prolazu, ali je i kratki delić se kunde bio dovoljan da nepoznati nestane iz svog zaklona. Gotovo u istom trenutku avion počeo da se ispravlja; uz šum koji donese mnogo uzdaha olakšanja, vazduh dosta hladniji nego pre dekompresije, počeo da ispunjava kabinu.

Osmehnuvši se, ninda odgurnu ponuđenu masku od sebe.

— Hvala, više nije potrebno — reče tiho. — Sada je sve u redu, zar ne?

Devojka oprezno odmače masku od usta i udahnu vazduh, sa vidnim olakšanjem na licu.

— Da — priznade. — Sada je sve u redu. Ali, recite mi... gledala sam baš u vas... niste imali masku?

— Nije mi bila potrebna. Sem toga, vrlo malo kiseonika je kroz nju dospelo u moja pluća. Neispravna, verovatno.

— Nemoguće! Evo, proverite sami!

Slegnuvši ramenima, Leslie dohvati ponuđenu masku i prinese je ustima.

Prokletstvo, sada je sve bilo u redu! Iako je pritisak u kabini naglo rastao, još uvek se mogla osetiti slabašna struja dragocenog gasa!

— Maločas, u svakom slučaju, nije radila — osmehnu se

Leslie. — Srećom, navikao sam da živim i bez kiseonika, pa sam se nekako izvukao.

— Ali...

— Draga moja, vaša pomoć mnogo je potrebna drugim putnicima — čvrsto reče Leslie, tapšući je po ruci. — Sada stiže reakcija; bojim se da će narednih pola sata biti mnogo gori od ovih pet ili šest minuta bez vazduha u kabini!

Odista, prvi uzbuđeni glasovi već su razbijali dotadašnju tišinu kabine i u njima se jasno razaznavao gnev. Gnev ljudi koji misle da su, plativši kartu za let, stekli pravo na ropsku poniznost osoblja kompanije i pravo da sav svoj prikupljeni strah istresu upravo na njihove glave.

Osmehnuvši se, ninda ostade na svom mestu, razmišljajući o novom napadu.

Ovoga puta Govundi — tako ga je nazvao u nedostatku boljeg imena — nije bio tako samouveren kao prethodnog dana kada je goloruk upao u skrovište ninde izazivajući ga na borbu. Pripreme za napad bile su izvedene mnogo spretnije i pažljivije. U drugom delu aviona on je strpljivo čekao da ninda počne da se guši i tek posle toga pokušao da mu se približi.

»Juče je shvatio da jedan japanski ninda nije tako lak za logaj kako je očekivao«, zaključio Leslie. »Pošto mu ni ova zamisao nije uspela, pokušaće nešto novo, ali to u svakom slučaju neće biti ni brzo, ni improvizovano. Momak ume da se služi svojom glavom... što ga čini daleko opasnijim protivnikom... Međutim, sada sam ja na redu, mister Govundi...«

Uspravivši se, on se probi između uzbuđenih putnika prema prolazu u zadnji deo aviona, kabinu ekonomske klase. Buka koja je dopirala sa druge strane vrata svedočila je da niža cena karte ni u kom slučaju nije umanjila gnev putnika na kompaniju zbog ovog neugodnog događaja.

Jedna od prvih lekcija ninducua odnosi se na veštinu posmatranja. Buduće ninde uče se da čitav prizor na gotovo fotografski način urežu u svoje pamćenje, trenutno izvlačeći iz stvorene slike ono što ih posebno zanima, ili je čuvajući u memoriji za naknadnu detaljnu analizu.

Jednim takvim pogledom ninda pređe preko duge, uske prostorije.

Čudno!

Bilo je ljudi u elegantnoj odeći, ali nijedno odelo od tih

nije imalo onu nijansu koju je maločas zapazio!

»Već se prerušio?«, pomisli ninda. »Neverovatno!«

Hodao je bez žurbe između redova prema repu aviona, pažljivo posmatrajući svaku osobu na svom putu, spreman da uzvрати na iznenadni napad, iako haragei više nije najavljavao nikakvu opasnost.

Još samo nekoliko redova i...

Čoveka u tamnom odelu, blistavo beloj košulji i lakovanim cipelama nije bilo!

Ni u kabini, ni u zadnjem delu, tamo gde se oko vrata toaleta okupila gomilica nestrpljivih putnika...

— Tražite nekoga, mister?

Stjuardesa umornog lica na kojem se videlo da veoma ozbiljno razmišlja o nekom drugom, pametnijem poslu.

— Da. Maločas, dok je još vladao snižen pritisak, jedan čovek prešao je u kabinu prve klase. Onizak, plećat, vrlo elegantno tamno odelo, bela košulja?

Žena zavrte glavom.

— Niko nije napuštao svoje mesto, mister — reče. — Verujte, nikome nije ni bilo do šetnje. A onda, čoveka koji bi odgovarao takvom opisu nisam videla...

— Svakako — osmehnu se ninda. — Mora biti da sam se prevario. Oprostite...

Zadubljen u misli, on se vra ti na svoje mesto, sa zahvalno šću prihvatajući konjak sa ko lica stjuardesc. Sada je, uosta lom, mogao popiti i onaj koji je ostavio pre početka dekompre sije. Pre nego što slete u Lon donu, znao je, neće biti nika kvog novog napada.

»U redu, nindo«, reče on u sebi dok mu je konjak grejao želudac. »Šta sada?«

U redu, mogao je strpljivo čekati novi napad, samo naga dajući kakav bi novi oblik mo gao imati. To se, međutim, ni je slagalo sa načinom razmiš ljanja nindi...

»Grešiš, sine moj«, rekao bi sada pokojni sensei Tanaka i pogladio dugu belu bradu on im dugim pokretom koji je u vek odavao da nije zadovoljan svojim učenicom. »Vučeš samo iznuđene poteze, a to nije do bro; zašto čekati da protivnik odredi vrstu igre koja će se ig rati i njena pravila? Naruši pra vila i tako unesi u igru nove elemente, one koje suparnik ne očekuje. Neka tada on razmiš lja o tome šta ti smeráš, a ne obrnuto!«

Takvo razmišljanje bilo je logično, naravno, ali nijedno

pravilo nije bez izuzetaka. Za tvoren u čeličnom kavezu avio na, ninda nije imao mnogo iz bora. Slobodu akcije steći će tek kada se iskrca na aerodro mu, ali čak i tada protivnik ne mora razmišljati o njegovim po tezima. Cilj putovanja morao mu je biti jasan: ninda dolazi zato da bi govorio sa Džonata nom Lesterom.

Biće dovoljno da postavi za sedu ili neku svoju novu zam ku u blizini starca; pre ili ka snije, ninda mora upasti u nju!

Ili... možda... ?

Naglim pokretom Leslie ispra zni svoju čašu. Da, i ovo reše nje bilo je veoma verovatno.

Možda je sam Lester ta za mka, zamka u koju tajanstve ni protivnik vešto uvodi nindu, korak po korak. Takav zaplet potpuno bi odgovarao orijenta lnom načinu razmišljanja.

I bio veoma sličan razmišlja nju pauka koji strpljivo čeka da se neoprezna muva uplete u pažljivo razapetu mrežu...

*

* *

Sa aerodroma Hitrou auto put prema Votfordu i dalje prema Čizvel Grinu vodio je go

tovo pravo na sever. Iznajmlje ni »bentli« za čijim je volanom sedeo Leslie Eldridž, ninda, brzo se uključio u ravnomerni tok saobraćaja čim se posetilac iz Amerike prilagodio vožnji le vom stranom.

Izašao je među prvima iz aviona, u nameri da još jednom pažljivo osmotri sve putnike koji su krenuli iz San Franciska, nadajući se da će neoprezni pogled, nešto u držanju ili ponašanju nekog od njih odati pravo lice nepoznatog »Govundija«. Nije uspeo u tome. Protivnik je bio suviše vešto prerušen ili je jednostavno izabrao neki drugi put da izađe iz aviona.

Opreznije nego obično, ninda je obavio sve formalnosti na aerodromu i oko iznajmljivanja kola. Možda je u tome preterivao, seti se sa osmehom. Čovek iz agencije za iznajmljivanje začuđeno ga je posmatrao kada se u poslednjem trenutku opredelio za ovaj »bentli« umesto za »mercedes« o kojem su sve do tada razgovarali.

Ipak, nije želeo više ništa da rizikuje, ma koliko malo izgleda bilo za mogućnost da kola agencije budu posebno pripremljena da ga prime. Više nije potcenjivao svog nevidljivog protivnika; svaki jard auto-puta,

svaki saobraćajni znak kraj nje ga može doneti novu opasnost...

Velika raskrsnica zapadno od Aksbridža, petlja za Rikmensvort... petlja za Votford. Još svega nekoliko milja do Čizvel Grina, gde će napustiti auto-put.

Da li je moguće da će ovo kratko putovanje proći bez uzbuđenja?

Da li ga Govundi čeka u neposrednoj blizini starog Lestera?

Ne...

U istom času kada je i hara gei prvim jačim impulsom najavio da se nešto sprema, oštri pogled ninde opazio je jarkocrvenu mrlju, nepomičnu na nadvožnjaku iznad auto-puta. Za minut ili dva on će proći tačno ispod te mrlje, koja je dobijala sve jasnije obrise.

»Kabriolet« sa spuštenim krovom. Jedan čovek na mestu vozača, drugi na zadnjem sedištu; svetlija mrljica njegovog lica zaklonjena podignutim rukama i nečim crnim u njima...

Dvogled. A negde na zadnjem sedištu svakako je spremna i snajperska puška.

Smanjivši brzinu, ninda pomeri svoja kola prema srednjoj sporijoj traci auto-puta. Levo od njega još sporije se kretala čitava kolona teških teretnih

vozila u čijem će zaklonu bez mnogo problema uspeti da se izvuče iz ne naročito vešto postavljene zamke.

Ili...?

Ne! Govundi je računao i s takvom mogućnošću!

Ogromni kamion sa dvojicom ljudi u kabini iz pozadine se ustremi za »bentlijem«, preteći i urlajući moćnom sirenom. Dru gi, potpuno isti, u krajnjoj levoj traci perverzno je odbijao da ostavi nindži dovoljno prostora da bi se mogao ubaciti u zaklon kamiona ispred ovoga.

Pri brzini od osamdeset sada već osamdeset pet, devedeset milja na sat, stvari se odigravaju veoma, veoma brzo...

Za običnog čoveka, naravno. Za refleks jednog nindže takav tempo predstavlja samo malu priyatnu vežbu u proceni relativnih brzina i putanje kretanja pet ili šest različitih objekata.

Krajičkom oka nindža prime ti da je strelac u »kabrioletu« na mostu odbacio dvogled i do čepao pušku sa sedišta. Osme hnu se krajičkom usana; ako taj momak gore uopšte uspe da ispali koji hitac, vrelog olova mnogo više moraće da se pla še njegovi saradnici u dva ve lika kamiona nego čovek ko jem je bilo predodređeno da

postane žrtva dobro zamišljeno g i odista veoma hitro izvedenog plana.

Dvadesetak jardi pred nadvo žnjakom, nindža načini mane var koji se posmatračima sa strane morao učiniti samou bilačkim; strelac u »kabrio letu«, nindža vide, čak odloži pušku, zapanjeno buljeći u pri zor ispod sebe.

Nagli pokret volana koji us meri »bentlija« udesno, prema najbržoj traci auto-puta; u tre nutku određenom tako da vo zač kamiona iza njega taj po kret nije mogao slediti, ugro žen vozilima koja su stizala tom trakom.

Ista ta vozila, naravno, pre tila su i nindži, ali njegovi ner vi mnogo bolje su mogli pod neti taj hod po oštrici noža, u šta se vožnja pretvorila nare dne dve ili tri sekunde.

Propustivši najbliža kola ko ja su stizala sa desne strane, Lesli dodade gas, okrećući vo lan još udesno. Prostor između vozila u susednoj traci činio se nedovoljnim, ali samo lošim po smatračima. Desni bok slede ćeg automobila, koji je pristi zao zdesna, prođe čitavih pet ili šest palaca od zadnjeg bra nika »bentlija« koji je pod oš trim uglom projurio ispred nje ga.

Uz škripu guma, oštro se zanošeći, »bentli« za dlaku pro-maši čeličnu ogradu na svojoj desnoj strani i ponovo naglo poveća brzinu, ispravljajući svoju putanju. Strelac na mostu hitro podiže svoje oružje, ali je za hitac bilo prekasno; pre nego što je uopšte uspeo da prinese kundak obrazu, »bentli« je prohujao ispod nadvožnjaka, neprestano povećavajući brzinu.

»Sada ćemo videti«, pomisli ninda sa lakim osmehom na usnama, »koliko su odista hladnokrvni ti Englezi!«

Škripa guma, teški udarci, karakterističan zvuk gužvanja de belog lima iza ninde svedočili su da nervi nekolicine vozača nisu izdržali i da su neki od njih načinili nepromišljene ili panične poteze. Ovaj deo puta, osmehnu se, ninda, biće blokir-an bar nekoliko sati, a njemu je dovoljno samo desetak minuta da stigne do cilja.

Naravno, požurio je s takvim zaključkom, još jednom potce-nivši ljude koji rade za njegovog tajanstvenog protivnika. Oba kamiona, nekim čudom, izbegla su gužvu stvorenu Leslie-jevim neočekivanim potezom i sada su hitali za njim, upore-do, kao dva ogromna čudovišta

rešena da unište sićušno vozilo ispred sebe.

Stisnuvši zube, ninda dodade gas; još nekoliko stotina jardi i auto-put će se naći na mostu preko kanala Grend Junion i železničke pruge koja vodi duž obale kanala. Namera dvojice kamiondžija bila je jasna: naterati »bentli« uz ogradu mosta, možda čak i kroz nju, u mutnu vodu ili na dvostruki kolosek čije su šine tupo svetlucale pedesetak stopa pod mostom.

Razdvojivši se, kamioni se ukoso ustremiše prema svom cilju, jedan sa jedne drugi sa druge strane. Nešto smanjivši brzinu da bi ih zavarao, ninda je suženim očima motrio u ogledalu kako se dva zahuktala čudovišta približavaju.

Sada!

»Bentli« poskoči kao dobar trkački konj na startu, ostavlja jući prazan prostor na putu prema kojem su se oba kamiona istovremeno ustremila.

Refleksi jednog od njih, onoga sa desne strane nisu izdržali; iako je drugi vozač učinio sve što je mogao da izbegne sudar, vozila se dotakoše bokovima, gotovo nežno.

Nežno samo na prvi pogled, jer pri takvim brzinama dovoljan je i slabašan udarac sa

boka da izbací ogromnu masu iz ravnoteže. Odbijajući se jedan od drugog, kamioni se razdvojiše, nezadrživo jureći prema ogradí mosta i kanalu ispred nje.

HARAGEI!

Instiktívno, nínđa je već svom snagom pritiskivao kočnicu još pre nego što mu je zvuk lomljave čelika stigao do ušiju, prigušen urlanjem motora. Znao je šta će se dogoditi mnogo pre nego što se bacio u stranu, duž sedíšta.

Levi kamion je nesmanjenom brzinom pogodio ogradu mosta i probio je kao da je od vlažne hartije, nestajući u spektakularnom luku preko ivice; taj udarac, međutim, otrgao je iz svog ležišta deo ograde dug gotovo pedeset stopa, obrnuo ga oko jedine preostale tačke oslonca i sa neverovatnom preciznošću postavio je malo ukoso preko kolovoza, tačno na put zahuktalom »bentliju«.

»Kao da neke volšebne sile rade za Govundija«, pomisli nínđa u magnovenju spustivši sa sedíšta na pod i očekujući udarac koji će stići u deliću sekunde. »Ili taj momak jednostavno ima đavolsku sreću...«

Konstrukcija ograde, sa pokidanim šipkama koje su podsećale na ispružene kandže divlje

zveri, pokida krov »bentlija« na visini od jedva tri stope nad površinom puta. Odbacivši naglo opruženim nogama već iskrivljena i poluotvorena vrata nínđa se rukama odbaci od poda i meko otkotrlja po asfaltu još vlažnom od noćasnje kiše.

Tresak polomljenog metala, jeziva škripa lima izloženog na prezanjima za koja nije bio predivíđen; još pre nego što se u svom kotrljanju zaustavio, nínđa oseti na licu vreli talas, stvoren naglom deformacijom velike količine metala.

Drugi kamion, odbivši se od ograde koja je delila auto-put na dve trake, sa savršenom preciznoću pristigao je olupinu »bentlija« zaustavljenu pokidanom konstrukcijom ograde i zalepio je za jedan od stubova.

Dva rezervoara sa gorivom eksplodirala su gotovo jednovremeno; štiteći rukama lice, nínđa oseti kako mu novi vreli talas zapahnu leđa i noge.

Uspravljaajući se, on načini tri duga, skoka, preskačući ostatke ograde rasejane po praznom kolovozu. Iza njega vatrena lopta u koju su se pretvorila oba vozila naglo se širila i dizala u visinu; kapljice goriva koje će svakog trenutka planuti zasušé asfalt kao pljusak letnje kiše.

Još dva skoka i ninda prelete ogradu po sredini auto-puta. Druga, južna traka, u ovo doba dana bila je gotovo prazna. Jedno jedino vozilo bez žurbe mu se približavalo; vozač je smanjivao brzinu, očigledno razrogačenim očima buljeći u prizor ispred sebe.

Ili...?

»Gospode bože!«, pomisli ninda bacajući se u zaklon niske ograde i žurno se povlačeći unazad na vrhovima prstiju ruku i nogu. »Pa taj čovek odista misli na sve!«

Dvojica ljudi koji su iskočili iz zaustavljenog vozila na suprotnoj traci nisu to učinili da bi se divili buktinji u koju se pretvorio ogromni kamion; ležerni pokreti kojima su podigli potpuno nove automatske puške sa vrlo kratkom cevi svedočili su da obojica veoma dobro znaju kako se takvo oružje koristi.

Podigavši se na noge, ninda načini još dva duga skoka, povećavajući rastojanje između sebe i dvojice strelaca. Haragei ga je upozorio na opasnost i on naglo promeni pravac dok su meci iz dve puške otkidali komadiće asfalta oko njegovih nogu.

Još jedan dug skok, dostojan vrhunskih atletičara; štiteći li

ce rukama, ninda se nađe u zaklonu zadnjeg dela kamiona koji plamen još nije zahvatio.

Šta sada?

U najboljem slučaju, bio je ovo samo privremeni zaklon, jer će duet sa puškama za koji trenutak zaobići kamion i pojaviti se mnogo bliže njemu.

Preko ograde, u kanal?

Da, to je bilo rešenje, ali jedino od onih rešenja koje ninda će instinktivno odbijaju. Ninda će se bez tračka stida ukloniti brojnim i dobro naoružanim protivnicima koje ne može pobediti bez prevelikog rizika; dvojica ljudi, pa makar i sa automatskim puškama u rukama, jednostavno ne spadaju u tu kategoriju.

Svud unaokolo ležali su komadi metala, alat koji je sudar rasejao iz kutije velikog kamiona. Cereći se zadovoljno, ninda načini nekoliko hitrih pokreta, odmeravajući u desnoj ruci težinu velikog čeličnog ključa. Druga dva bila su u levoj ruci, spremna da postanu smrtonosno oružje posle mnogo godina potpuno miroljubive upotrebe.

U redu, sada više nije bilo razloga za skrivanje. I dalje se smireno smeškajući znajući da će taj osmeh bar na trenutak

zadržati iznenađene napadače, ninda mirno istupi iz svog zaklona...

Bili su već tu, naravno, što je ninda veoma dobro znao. Bu ka plamena, škripa zagrejanog metala, zavijanje sirena u daljini, sve to nije mu smetalo da izdvoji tihi šum njihovih koraka na vlažnom asfaltu.

Nekoliko dugih trenutaka tri čoveka su se gledala sa rastojanja od svega petnaestak stopa. Osmeh na licu ninde delovao je onako kako je i očekivao; čovek na desnoj strani, onizak, mršav i mnogo ćelaviji nego što bi to odgovaralo njegovim godinama, nervozno obliznu usne i odmahnu glavom.

— Boga mu, Art — reče naglaskom rođenog Londonca — ovaj momak je potpuno lud. On...

Art se ponašao kao da ne čuje glas svog partnera. Oči su mu blistale pohotom ubice, jednog od onih koji uživaju u udarcima metaka o telo nemoćne žrtve, prašini i komadićima tkanine koji se otkidaju sa odeće, mlazevima krvi koji će li-

nuti iz otvorenih rana po grudima, trbuhu, licu...

Lagano, sa zaverskim uživanjem na licu, on podiže svoje oružje, ciljajući Lesliju u stomak. Sa ovog rastojanja jednostavno nije ni mogao promašiti.

Pokret kojim je ninda prema njegovom licu zavrtlao teški ključ bio je tako brz da ga Art nije ni primetio. Okrenuvši se samo dva puta u vazduhu, dva oštra kraka na vrhu ključa zariše se tamo gde je ninda i ciljao: sa obe strane korena nosa protivnika.

Silina udarca odbaci unazad samo gornji deo tela, jer se u očekivanju trzaja svog oružja Art čvrsto ukopao obema nogama na tlu. Jedan trenutak činilo se da će ostati na nogama, sa ključem koji je, nalik grotesknom rogu, štrčao među njegovim očima dižući se sve više kako se gornji deo tela povijao unazad.

Mrtve noge, međutim, ne izdržaše, a pokret gornjeg dela trupa izvede telo iz ravnoteže. Puška sa zveketom pade na asfalt, a preko nje i telo, refleksno grčević udove.

Sa glasnom psovkom na usnama drugi čovek pritisnu okidač svoje puške i iz kratke cevi rignu plamen.

Ninđe već nije bilo na mestu i u prostoru koje su pogodili meci. Na prstima, nalik učesniku u nekom prastarom ritualnom plesu, on se ukloni sa putanje hitaca podižući desnu ruku sa već spremnim drugim ključem, nešto manjim i lakšim od prethodnog.

Pokret mu je bio tako brz da čovek sa puškom čak ni pogledom nije uspeo da ga isprati. Zato ni hitac ninđe ovoga puta nije bio usmeren u osetljivo mesto u korenu nosa već nešto niže, u napetu žilu kucavicu na vratu.

Čovek je imao vremena da vrisne i prinese obe otvorene šake ključu zarivenom u vrat, ispuštajući oružje. Rašireni prsti nisu imali snage da zaustave krv koja briznu u dugom, širokom mlazu, zasipajući asfalt. Urlajući od bola i straha, pogođeni uspe da istrgne metalni predmet iz vrata, ali je to bilo sve što je mogao učiniti, i pokret koji je, ujedno, ubrzao njegovu smrt.

Premeštajući i treći ključ u desnu ruku, ninđa se okrete ko lima na drugoj strani trake. Kroz zaprljano staklo vetrobra na jasno se videlo blede lice i tamna mrlja razjapljenih usta vozača.

Zakoračivši prema njemu, ni nđa ponovo raširi usne u osmeh, pokazujući blistavobebe zube.

»Jadnik«, mislio je, »verovatno još ne shvata šta se dogodilo dvojici njegovih prijatelja, Ima nekakvo oružje, bez sumnje, ali pitanje je hoće li se uopšte setiti da ga upotrebi...«

Oružje je očigledno bila poslednja stvar koja je pala na pamet zastrašenom vozaču. Ninđa kroz staklo vide kako on spušta ruku prema menjaču, spreman da što pre umakne sa ovog mesta na kojem se događaju čudne, strašne i neočekivane stvari...

Dva skoka, duga i niska, nad samim tlom, a onda jedan visok i elegantan. U trenutku kada je motor zaustavljenog automobila jače zabrujao, ninđa meko doskoči na asfalt ispred prednjih točkova, kao da izaziva vozača da ga pregazi ako može.

Bio je to mamac kojem se jednostavno nije moglo odoleti. Kroz zatvorene prozore do ninđe dopre trijumfalni krik čoveka, gume zaškripaše po asfaltu kad vozilo naglo jurnu natrag.

Bio je to trik koji je ninđa često koristio, odnosno, onoliko često koliko mu se u njego-

vom uzbudljivom životu pružala prilika da ga upotrebi. De lić sekunde pre nego što će branik automobila dotaći njegova kolena, on se odbaci u vazduh skupljajući noge i obrćući se u vazduhu kao lopta.

Njegovo telo opisa pun krug, a onda se noge ponovo ispružiše, ukrućene u člancima i koljenima.

Brzina automobila u tom trenutku bila je dovoljno velika da opružene noge gotovo bez napora probiju staklo vetrobrana i sruče se u lice iznenađenom čoveku za volanom. Pridržavajući se rukama za okvir prozora, ninda vide kako glava protivnika odleće unazad si linom koja mu je morala prekinuti kičmu kao grančicu.

Kola zaševrdaše po kolovozu i ninda se odbaci od njih, koristeći ovoga puta samo snagu svojih ruku. Energija inercije primljena od vozila u pokretu bila je sasvim dovoljna za novi salto visoko u vazduhu. Kola projuriše ispod njega i zariše se prednjim delom u ogradu auto-puta. Čak se i ne okrenuvši da vidi šta se dogodilo, ninda se mirno dočeka na vrhove prstiju nogu i zakorači udesno, prema betonskoj stazi za pešake, sada potpuno praznoj.

Na traci auto-puta vozila su se sada zaustavljala jedno po jedno, iako su samo oni najbliži shvatili da taj čovek koji izvodi prave cirkuske vratolomije ima neke veze sa razlupanim vozilima i plamenim stubom koji se sada uzdizao nad mostom, zamračujući nebo crnim i smrdljivim oblakom dima.

Daleko u pozadini čula se policijska sirena; krajičkom okoninda vide crna kola koja su se oprezno probijala kroz zaustavljenu kolonu.

Ima još minut, možda čitav minut i po. Sasvim dovoljno.

Oslonjen nemarno na ogradu mosta, kao šetač koji je zastao da se na trenutak zagleda u šine ispod sebe, on je prelazio pogledom po licima iza stakla vozila. Reagovali su onako kako je i očekivao od njih: i ne pokušavajući da izađu i zaustave ga, upijali su pogledima svaki detalj prizora oko sebe, verovatno već zamišljajući kako će ga opisivati radoznalim članovima porodice i još radoznalijim novinarima koji će uskoro pohrliti na ovo mesto.

Policijska kola bila su sada na svega pedesetak jardi od nje ga. Uskoro će se probiti između poslednjih vozila i zaustaviti na praznom kolovozu, sve-

ga nekoliko stopa od mesta na kome je stajao.

Kao i uvek, njegova procena vremena i prostora bila je precizna poput kompjutera. Lokomotiva voza koja je iz pravca Londona stizao žureći na zapad naći će se u visini mosta tačno u trenutku kada noge prvog policajca dodirnu asfalt. Ili možda čak i koji desetak sekunde ranije.

Ne. Zaboravio je na mogućnost da mašinovođa uspori, zastrašen perjanicom dima koja se uzdizala nad mostom...

Samo što to neće trajati dugo, jer on odmah zatim mora shvatiti da mu je prolaz potpuno slobodan; štaviše, da je mnogo opasnije ako kompozicija sa kojom zna kakvim tovarom ostane ispod mosta na kojem nešto gori.

Stotinak točkova pištalo je po čeličnim šinama pokušavajući da zaustavi zahuktalu kompoziciju dok su iskre vrcale na obe strane.

«Proklata budala!», prolete ninda kroz glavu. »Pa on će zaista zaustaviti voz!«

Kao da pogađa njegove misli, mašinovođa oslobodi kočnice i čitava kompozicija se trže na paklenu lupu odbojnika. Na nekoliko stopa od ninde zaustavi

taviše se policijska kola škripeći gumama po asfaltu.

Nimalo nalik svojim američkim kolegama, dvojica policajaca izađoše na obe strane vozila. Onaj bliži zagleda se u nindu, ali je njegovo oružje ostalo u futroli, daleko od ruke.

— Hej, ortak! — reče on prijatnim irskim glasom. — Imaš li neke veze sa ovom gužvom ovde?

Samo sluhom prateći kretanje voza ispod sebe, ninda se osmehnu i klimnu glavom.

— Imam — reče. — Zašto?

Irac zabaci unazad kapu sa oznojenog čela.

— U redu — reče umorno.

— Priđi ovamo. Imaš neka dokumenta?

I dalje se mirno osmehujući ninda načini korak unapred, ali je to bila samo varka koja mu je omogućila da na što lakši način stavi u pokret moćne mišiće svojih nogu.

Telo mu polete uvis i unazad, preko ograde; u času kada ga zakloni konstrukcija mosta, ninda se glasno nasmeja zaprepašćenom izrazu na licu policajca.

Razloga za smeh, međutim, nije bilo previše; skupljajući ruke i noge, Lesli izbeže debele kablove visokog napona koji su vibrirali motreći istovre-

meno na vagone koji su sve većom brzinom promicali ispod njega.

Ispružene noge dotakoše mu vrh nečeg glomaznog i visokog, prekrivenog plastičnom ceradom. Pidrživajući se vrhovima prstiju, kao kandžama, Lesli dopusti da mu telo niz strmu kosinu sklizne unazad, u zadnji deo otvorenog teretnog vagona.

Padajući na pod, ninda se okreće na leđa, motreći most i perjanicu dima nad sobom. Verovatnoća da će policajci shvatiti njegovu nameru i biti tako brzi da na vreme stignu do suprotne ivice mosta bila je zanemarljivo mala; ipak, nijedan ninda neće propustiti da se obezbedi i od tako malo verovatnih neprijatnih iznenađenja.

Ovoga puta nije se dogodilo ništa i Lesli se uspravi, proučavajući pogledom svoju neposrednu okolinu. Iz ovog ugla nejasni oblici pod ceradom ipak su odavali obrise neke velike građevinske mašine. Ništa što bi hitri lopovi mogli skinuti sa vagona na nekoj od usputnih stanica, što znači da na ovaj vagon niko od železničara neće obraćati posebno pažnju.

Sem toga, on nije ni imao nameru da daleko putuje tom teretnom kompozicijom. Karta Londona bila je neizbrisivo urezana u njegovom pamćenju i on je znao da će voz uskoro projuriti kroz Kingz Langli i Hemel Hempstid. Na toj drugoj stanici možda će se i zaustaviti, ali to za Leslija nije bilo naročito bitno; iskakanje iz voza koji juri punom brzinom za njim nikada nije neki poseban problem.

Hemel Hempstid je dovoljno veliko naselje da u njemu može iznajmiti drugi automobil umesto uništenog »bentlija«. Posle toga preostaje mu vožnja od nekoliko milja sporednim putevima, da bi potom preko Sent Albensa stigao u Cizvel Grin sa severa, umesto sa juga kako je smerao.

Biće to, svakako, prilika da iznenadi nepoznate protivnike, ali on više nije računao na tu mogućnost. Pokazalo se već da ima posla sa inteligentnim čovekom koji ume da rasporedi svoje snage; ulazak u Čizvel Grin neće biti nimalo jednostavan i on će na tom putu možda ponovo morati da ubija...

*
* *

Čizvel Grin nekada je morao biti prijatno mesto, udaljeno od glavnih puteva i pruga, velika gospodska kuća okružena obrađenim poljima i niskim kućicama stanovnika imanja. Od svega toga sada je ostala samo kuća, unakažena neuspelim pokušajem lošeg arhitekta da zahteva savremenog života spoji sa vraćanjem nekadašnjeg izgleda starinskoj građevini.

To, uostalom, i nije imalo mnogo značaja, s obzirom na puteve koji su sada sa svih strana okruživali nepravilni trapez, nekadašnjeg imanja. Retka šuma oko zgrade nije uspevala da pročisti vazduh od sagorelih gasova, još manje da od pogleda stanovnika zgrade zakloni asfaltne trake kojima su neprekidno tekle kolone vozila.

Njima to, verovatno, nije ni smetalo. Pogledi ljudi pored kojih je Leslie lagano prošao dugom pošljuncanom stazom između retkog drveća bili su prazni, bez interesovanja za svet oko sebe. Uglavnom stari i vrlo stari pacijenti ostajali su u Čizvel Grinu, daleko od svojih potomaka koji su tako na pogodan način uklanjali iz svojih

domova izvore neprestanih problema.

U melanholičnoj atmosferi koja je vladala nad glavnom zgradom i njenom okolinom, osetljiva čula ninde hvatala su još nešto: nešto čemu je bilo teško naći ime.

Bio je već gotovo pred širokim mermernim stepenicama koje su vodile u samu zgradu kada je shvatio ko vlada ovim velikim parkom u jednom od predgrađa Londona...

Smrt.

Da, smrt. Ljudi oko njega bili su mrtvi. Mehanički pokreti kojima su se kretali, hrana koju su unosili u bezuba usta, reči sa manje ili više smisla bili su samo providna maska na licu smrti koja nije žurila da stavi svoju šapu na pacijente Čizvel Grina.

»Smrt«, ponovi Leslie u sebi. »Stari prijatelj nindi, ali nikada saveznik na koga se možeš osloniti...«

Bio je dvostruko oprezniji nego inače, upravo zato što je bilo gotovo smešno lako prodreti u Čizvel Grin. Čuvar na zardaloj gvozdenoj kapiji bez komentara je klimnuo glavom kada mu je rekao da želi da poseti pacijenta Džonatana Lestera. Uputio ga je jedino da kola ostavi na parking u van

ograda i pešice produži kroz park do glavnog ulaza u kuću gde će ga neko već uputiti do Lestera.

Nije se okrenuo kada je prošao kapiju, ali je i čulo sluha bilo dovoljno da mu oda kako je tobože nezainteresovani čuvar šćepao slušalicu starinskog telefona čim mu je Lesli okrenuo leđa...

»Vrlo dobro, mister Govundi«, ili kako se već zoveš, mislio je ninda uspinjući se bez žurbe stepenicama. »Želiš da pomislim kako sam savladao sve prepreke i opustim se kako bih ti dao priliku za novi napad, je li? Pa, videćemo da li će ti i on uspeti...«

Odmah iza ulaznih vrata jedan pisaći sto stajao je u prostranom holu čiji je savremeni izgled odudarao od fasade zgrade. I osoba iza stola mogla je poslužiti kao sredstvo za privlačenje pažnje. Naročito muških posetilaca Čizvel Grina...

Isturivši jednu dugu nogu iz zaklona stola, žena vrlo kratke crne kose vrlo pažljivo je zatezala providnu svilenu čarapu duž savršeno izvajanog belog bedra, ne mareći što joj se haljina zadigla gotovo do pojasa.

Lesli odmahnu glavom. Scena je imala nečeg ljupkog u sebi, bez obzira da li je na nju

naišao potpuno slučajno ili je i ona deo zavere smišljene s ciljem da ga ubedi kako je u Čizvel Grinu sve u najboljem redu.

— Oh! — trže se žena iznenada povlačeći haljinu naniže i ispravljajući se naglim pokretom. U njenom uzviku bilo je iskrenog iznenađenja, ali pogled vrlo dubokih crnih očiju nije mogao prevariti nindu kome je poznavanje ljudske prirode jedno od najčešće korišćenih oruđa.

Ipak, on na trenutak zadrža pogled na njenoj bisti pod tankom tkaninom haljine, na po drugljiivo izviženim usnama koralne boje i onim ljupkim senkama koje nekim ženama daje fini raspored kostiju na licu.

— Oprostite — reče mirno, dopuštajući da mu se u pogledu i glasu oseti iskreno divljenje prema tom primerku ženske lepote. — Na žalost nisam se trudio da budem posebno tih, ali ste vi toliko bili zaneti tim važnim poslom da me odista niste čuli kako dolazim.

Ona odmahnu odrečno glavom i ninda na trenutak oseti njenu nesigurnost. Uostalom, čak i najiskusnije žene ponekad nisu uspevale da prikriju svo-

je divljenje pred njegovom pojavom.

»Dragi moj prijatelju«, pomisli ninda, »asketska podloga indijske filozofije uklonila je iz tvog vaspitanja jednu veoma važnu komponentu: poznavanje žena... Ova ovde mogla bi veoma lako postati moj novi saveznik i izdati te... Bilo bi dovoljno da se samo malo potrudim oko nje... naročito stoga što je ona odista vredna truda.

— Amerikanac? — reče žena smešeci se, sada već proračunato zavaljujući se u svojoj stolici kako bi pokazala kako su joj grudi odista lepe i kako odista nema ničeg ispod haljine. — Ah, uvek mi se dopadao taj vaš naglasak. Štaviše, počinjem i sama da žalim što sam vam onako naglo prekinula uživanje... Oprostite. Šta mogu da učinim za vas?

— Želeo bih da vidim gospodina Lestera, jednog od pacijenata. Džonatana Lestera.

— Da, znam ga. Naš pilot — osmehnu se malo podruglji vo žena. — Vrlo pristojan stari gospodin. Uopšte, naši pacijenti ovde uglavnom su pristojni, gospodine...?

— Moje ime je Eldridž — osmehnu se Leslie. — Uveravam vas da ni ja nemam nikakve

nepristojne predloge za gospodina Lestera, gospođice. Mogu li ga odmah videti?

— Zašto da ne biste mogli? U ovo doba obično je u svojoj sobi. Odvešću vas ako želite.

— Svakako. Došao sam iz Amerike da bih porazgovarao sa njim, znate.

— O? Nešto važno? Bojim se da vam siroti gospodin Lester neće biti od velike pomoći. Njegov razum... pa možete već naslutiti u kakvom je stanju čim se ovde nalazi. Premda, istine radi, on još uvek ima svojih lucidnih momenata. Sve redih, na žalost. Pođite za mnom...

Prostrani hol, sa zidovima svetlih boja i modernim nameštajem nije zavaravao nindu, kao ni lift čija su se vrata otvorila kada je žena pred njim dotakla dugme. Bilo bi odista lepo prepustiti se fascinantnom njihanju njenih bokova, ali je svaki detalj ove prostorije odisao bliskom opasnošću do te mere da se ninda neprestano kretao na vrhovima prstiju, spreman da napadne ili uzvрати na iznenaadni napad.

Naslonivši se na zid kabine, žena ga je proučavala suženim očima.

— Nešto nije u redu, gospo-

dine Eldridž? — upitala je podsmešljivo.

— Sve je u redu — osmehnu se on, pružajući ruku prema dugmetu lifta. — Koji sprat?

— Da, zaboravila sam da vam se žuri — reče ona gotovo prezirivo. Pokret koji je načinila nije bio slučajan. Ispružena Le slijeva ruka dotače vrh dojke pod tankom tkaninom i ona mu se drsko osmehnu, kao da ga izaziva da krene dalje.

— Imate vrlo lepe grudi — reče on mirno. — U nekim drugim prilikama odvojio bih nekoliko sati za uživanje u njima, ali sada ne. Posle posete Lesteru, ako još uvek budete raspoloženi...

Ona prezirivo frknu sležući ramenima.

— Hvala, ne bih pokušavala ništa sa čovekom koji senilnog starca pretpostavlja jednoj ženi.

Sekunde su proticale, a ona još uvek nije pokazivala nameru da pritisne dugme lifta, ili bar kaže Lesliju na koji sprat treba krenuti.

Zašto?

Nekome je potrebno vremena za pripreme? Govundi?

Njegove ruke pokretoše se tako hitro da se žena trgla tek kada ih je osetila na svojim

bokovima. Privlačeći je uz svoje telo, on je grubo poljubi. Desna ruka skliznu joj preko haljine među noge i ona se još jednom trže uzdišući duboko i pribijajući se sve bliže uz njega.

Grudi su joj odista bile divne: čvrste, krupne, podatne. Milovao ih je pokretima za koje je znao da će joj najviše prijati.

— Oh, bože — reče ona slabim glasom kada je konačno pustio iz zagrljaja. — Oh, bože...

— Ako želiš da idemo i dalje — reče ninda mirno — onda mi nađi neko udobnije mesto od ovog. Prošle su godine otkako sam to poslednji put radio u liftu.

Ona se trijumfalno osmehnu, ali joj ruka ostade na njegovim pantalonama.

— Moja soba? Odgovara?

— U svakom slučaju. Je li ona na prvom spratu, kao i Lesterova?

— Ne, naše sobe su u potkrovlju, dok je Lester na dr... Boga mu! Prljavi kućkin sine!

Poletela je prema izlazu, ali je ninda bio daleko brži. Ivica njegovog dlana sruči se na potiljak pokriven kratkom crnom kosom i žena uz jecaj klonu na pod lifta. Slegnuvši ramenima,

Lesli pokrete lift prema drugom spratu.

Dremljivi bolničar širokih ramena i čupavih grudi pod razdrljenom belom bluzom podzriivo ga pogleda kada je upitao za Lesterovu sobu.

— Gospođica Holis vas je uputila ovamo?

— Ako je gospođica Holis ona uzbudljiva crnka na recepciji, onda je odgovor — da!

U očima bolničara sinu želja kada je potvrdno klimnuo glavom.

— Da, to je ona — uzdahnu. — Đavolski zgodna ženska, do đavola.

— Lester — podseti ga Lesli. — Koja soba?

— Ahhh... dve stotine dvanaest, desno, na kraju hodnika. Ne morate čak ni kucati, ponekad je prava muka naterati ga da primeti kako smo mu stavili tanjir sa jelom pod nos... Ovaj, vi mu niste neki rođak, a? Mislim, ja...

Bez odgovora, ninda produži hodnikom proučavajući sve detalje u njemu. Tamo, na kraju, veliki prozor zaštićen rešetkama efikasno je sprečavao svaki izlaz, što je značilo da pri povratku ponovo mora proći pored dežurnog bolničara ako želi da stigne do lifta ili stepeništa.

Svetli zidovi ponovo, hladna svetlost sa tavanice. Jednostavno, funkcionalno i...

I ponovo sa onom prikrivenom pretnjom koju je osetio još pri prvom kontaktu sa zgradom. Ne, Lester nije slučajno dospeo upravo na ovo mesto; tu u blizini nalaze se ljudi koji drže na oku i njega i njegove posetioce.

Ako je takvih uopšte i bilo, naravno...

Dve stotine dvanaest.

Lesli zastade pred vratima sa podignutom rukom. Džonatan Lester, jedini čovek sa Zapada koji poznaje — ili bar tvrdi da poznaje — tajnu hrama Govundi trebalo bi da se nalazi iza tih vrata.

A opet, ninda je oklevao, čineći nešto što nije karakteristično za te nenadmašne borce. Ono što je osećao duboko u sebi nije moglo biti opravdanje za takav postupak.

»Poneka mesta«, promrmljao je jednom sensei Tanaka buleći u plamen vatrice oko koje su sedeli, »nisu kao druga mesta. Ona predstavljaju najkraću vezu između dva potpuno različita sveta i čovek koji kroz njih prođe mora se čuvati i biti spreman za događaje kakvih nema u svetu na koji je navikao...«

Dva sveta?

Zbog čega mu je ta rečenica upravo sada došla iz dubine sećanja, kada godinama nije ni pomislio na nju?

Duboko udahnuvši vazduh, ništa zakuca na vrata...

*
* *

Ako su vrata Lesterove sobe predstavljala granicu između dva sveta, onda su tu svetovi morali biti veoma slični...

Jedino su rešetke na prozorima podsećale da ovo nije soba nekog jeftinijeg hotela ili pansiona. I knjige; stotine knjiga raspoređenih po policama duž zidova, razbacanih po stolu, stolicama, podu...

Džonatan Lester sedeo je u fotelji i tupo gledao kroz prozor. Nije se pomerio čak ni kada je ništa obišao veliki starinski komad nameštaja i zastao pored njega.

Potpuno seda duga kosa, koja u neurednim pramenovima pada po čelu, starinska kućna haljina sa novom i čistom košuljom ispod nje, karirano čebe prebačeno preko staračkih kolena. I lice...

Lice izbrazdano borama koje nisu uspevale da prikriju snagu plemenitih crta. Sa malo plamena u očima, to lice bi još uvek moglo biti lepo.

Ali su upale oči Lesterove bile prazne, zagledane u neki prizor koji se iz Lesliejevog sveta nije dao videti...

— Gospodine Lester — tiho reče on.

Ništa se ne dogodi. Potpuno nepomičan, starac je i dalje sedeo. Da mu se grudi nisu lagano dizale i spuštale, moglo se pomisliti da je već davno mrtav.

— Gospodine Lester — ponovi malo glasnije. — Mogu li da govorim sa vama?

Ništa. Nikakvog glasa, nikakvog pokreta. I protiv svoje volje ništa baci pogled kroz prozor, pitajući se u šta Lester tako fascinirano gleda.

Vetar se igrao lišćem dobrog starog engleskog hrasta pred zgradom. Ništa drugo.

— Želeo bih da sa vama govorim o tajni hrama Govundi, gospodine Lester!

Starac okrete glavu i njegov pogled pade na čoveka koji ga je uznemirio u njegovim maštarijama. Bio je to čvrst i jasan pogled čoveka koga godine i starost još nisu slomile.

»Kakva iznenadna transformacija!«, zapanjeno pomisli ninda. »Kao da Lesterov duh uopšte nije bio u tom telu, da bi se sada iznenada vratio!«

— Ko ste vi, mladi čoveče?
— upita starac razgovetnim, snažnim glasom. — Kako ste uopšte dospeli ovamo, do mene sa takvom užasnom namerom u sebi?

— Moje ime je Eldridž — reče ninda proučavajući lice pred sobom. Bilo je sada puno snage, u to je bio siguran. Iza krhke fasade starca krio se duh sposoban da se nosi sa mnogim preprekama. — Dolazim iz San Franciska jer mi se dogodilo nešto što bi moglo imati veze sa hramom u kojem ste proveli dosta vremena.

— Amerikanac? — Lester je sa ništa manje pažnje uzvraćao ispitivačkim pogledom. — Pravi Amerikanac, vaspitavan u Americi? Nigde drugde?

— Ponešto i u Japanu, ali...

— Da, vidi se — klimnu starac glavom. — Vaše telo, držanje, izraz u očima. Samo čovek koga su na pravi način vaspitavali na Istoku može da postigne takvu savršenu harmoniju duha i tela. Snažni ste, i to je dobro, ali je potrebno mnogo više snage i lude hrabrosti... da, upravo one lude hra-

brosti za ovo što sada smerate da učinite!

— To je i razlog zbog kojeg sam preleteo okean da bih stigao do vas. Mislim da je jedan od učenika hrama Govundi pokušao da me ubije.

— Čitali ste, dakle, moju knjigu? — reče starac s gorčinom u glasu. — Klub njenih čitalaca, čak i posle ovoliko godina, tek treba da dostigne cifru od stotinak ljudi. Ponekad je pravo čudo koliko su ljudi slepi za istinu! Čekajte... rekoste da je pokušao da vas ubije... Nemoguće!

— Zašto? Bio je veoma spretn i vešt, a potom...

— Ne, to nije mogao biti jedan od njih, mladi čoveče. Možete biti sigurni u to. Da je neki *hsipo* odista pokušao da vas ubije, sada ne biste bili ovde.

— Prilično sam dobar borac, gospodine Lester — osmehnu se ninda. — Kako ste ih to nazvali: *hsipo*? To nisam našao u vašoj knjizi...

— Mnogo toga nije se moglo naći u knjizi — mrmljao je starac vrteći glavom. — Onaj prokleti izdavač insistirao je na tome, iako sam najvećim delom sam finansirao štampanje knjige... Da, oni koji prođu obuku u hramu Govundi sebe

nazivaju *hsipo*. Zapravo i ne znam šta ta reč znači, nikada nisam dobro naučio taj prokleti divljački jezik. Da jesam, možda bi to pomoglo da i knjiga bude jasnija, ubedljivija. Ova-ko...

Lester rezignirano sleže ramenima i odmahnu glavom.

— Odakle vam uopšte ideja da je to bio jedan *hsipo*? — produži. — I pre svega, kako ste uspeali da stignete do mene? Do đavola, prošlo je pet ili šest godina otkako sam imao poslednjeg posetioca, a i to je bio neki glupi novinar koji je pomislio da moja knjiga ima neke veze sa komunističkom gerilom u Burmi. Ha!

— Saslušajte me pažljivo, gospodine Lester, a onda sami recite da li sam bio u pravu što sam vam se obratio. U redu?

Starac ga je nekoliko trenutaka fiksirao pogledom, a onda klimnu glavom i pokaza mu na stolicu u uglu.

— Donesite to ovde pored mene, mladi čoveče, i počnite da pričate. Žao mi je, nemam baš ničega da vas poslužim, a ova vrsta čaja koju ovde služe pogodna je samo za pranje ruku posle jela. Dakle, počnite već jednom!

Koncizno isplanirani događaji od protekla tri dana nisu odu-

zeli više od tri minuta vremena, iako se ninda dobro čuvao da ne propusti nijedan detalj koji bi bacio malo više svetlosti na prirodu nepoznatog protivnika. Za to vreme Lester je čutao, sa pogledom ponovo uprtim u daljinu, ali taj pogled ovoga puta nije bio prazan; na protiv, činilo se da on na taj način prikuplja i akumulira energiju neophodnu krhkom starom telu.

— To je sve? — upita kada je ninda završio.

— Sve, gospodine Lester. Sada verujete da je to bio jedan *hsipo*.

— Verujem, boga mu! — uzdahnu starac. — Više bih voleo da nije tako, ali šta je, tu je. Pravo je čudo kako ste preživeli sve te napade, a još veće kako ste uopšte dospeli do mene.

— Ako sam dobro razumeo, vi ste ovde njihov zarobljenik?

— Upravo tako. Zarobljenik koji ima svu udobnost i dobija sve što poželi — dodade Lester sa gorčinom. — Sem slobode, naravno. Srećom, veruju da sam potpuno bezopasan, ona moja mala predstava sa praznim pogledom uspeva da zavarava i sve lekare redom, ha-ha-ha!

— Zbog čega, gospodine Lester? Zašto nisu... mislim...

— Zašto me jednostavno ne uklone, je li? Ne smeju. Bio sam toliko lukav da na sigurno mesto ostavim rukopis sa svim detaljima priče o hramu Govundi, onim što nije ušlo u knjigu. Pre svega zato što mi niko u to ne bi ni poverovao, do đavola!

— Pretpostavljam da će vaš rukopis, ili šta je već, na svetlo dana izaći tek... posle vaše smrti?

— Tako je. Premda sumnjam da će ga čak i tada smatrati za nešto drugo sem za trabunjavanje starca koji je poslednjih deset godina svog života proveo u ludnici! — sleže Lester ramenima. — Ali, do đavola s tim! Vama ću, mladi čoveče, reći sve što je potrebno da znate o hramu Govundi i njegovim tajnama. Tajnama hsipoa, pre svega, jer oni su užasni protivnici!

— To već znam — osmehnu se ninda mirno. — Mnogo više od toga zanima me obuka koju prolaze. Borilačke veštine pre svega, verovatno?

— Borilačke veštine, da, ali ne pre svega. Izdavač je kriv što je u mojoj knjizi toliko mesta posvećeno upravo tome; budala, mislio je da će je to učini

ti popularnijom. Pre svega drugog dolaze dve discipline: disciplina duha i disciplina tela!

Lesli klimnu glavom. Za postizanje sličnog cilja, neizostavno se moraju koristiti i slični metodi. Ovo što je Lester do sada rekao neodoljivo je podsećalo na školu ninducia koju je prošao u Japanu.

— Cilj vežbi koje učenici u Govundiju izvode — produži Lester zamišljeno — jeste da se najpre postigne potpuno stapanje sa okolinom. Znae već za onu prastaru šalu »sedi i slušaj kako trava raste«? Ti momci tamo to odista čine, verujte. I sâm sam prošao ono što bi se moglo nazvati početnim kursom i zato znam; prosto je neverovatno šta sve čovek može kada zna pravi način.

— I kada veruje da je moguće to što pokušava da učini — klimnu ninda glavom. — To je verovatno bio prvi stupanj obuke: učiniti mogućim ono što ljudsko iskustvo i razum odbijaju kao neizvodljivo.

— Da, vidim da shvatate o čemu govorim. Te dečake tamo — oni počinju veoma rano, dok je njihov duh pogodniji za prilagođavanje — uče da osećaju prirodu sveta oko sebe. Stvarnu prirodu, ne sa-

mo ono što nam naša čula pružaju kao netačnu i izobličenu sliku. Uče ih da je sve oko nas samo jedna od mnogobrojnih manifestacija energije i da ta energija može prelaziti iz jednog oblika u drugi. Đavolski slično matorom Ajnštajnu, šta kažete?

— Svrha toga je da nauče da koriste energiju iz okruženja?

— Da je koriste i da u izvesnoj meri čak manipulišu s njom. Bojim se da sada prelazim na tle koje ne poznajem dovoljno, pošto moje učenje u Govundiju nije naročito odmaklo. Pored jezičke barijere mislim da je postojala još jedna: barijera mojih predrasuda stečenih takozvanim civilizovanim vaspitanjem Zapada. U svakom slučaju, sopstvenim očima video sam uspele pokušaje telekineze i levitacije. Tvrdili su mi da je i teleportacija moguća i da najbolji među njima imaju moć da na taj način prelaže s jednog mesta na drugo, ali to odista nisam mogao da proverim.

Ninđa se naže u svojoj stolici, tonući u pogled plavih očiju starca.

Ne, ono što je govorio bilo je potpuno iskreno; Džonatan

Lester nije pokušavao da ga prevari...

Ipak, bilo je đavolski teško poverovati u priču o prastarom manastiru usred džungle gde prljavi učenici, obrijanih glava koriste veštine o kojima nauka dvadesetog veka još uvek ne želi otvoreno da govori...

— Čemu sve to? — prekide on iznenada Lestera. — Kakva je svrha tih znanja? Imaju li oni nekih drugih ciljeva sem održanja tradicije?

Lester je tužno vrteo glavom.

— To ne znam, mladiću. Često sam se pitao da li i oni sami uopšte razmišljaju o tome. Možda se odgovor nalazi u knjizi, ali njoj nikada nisam uspeo da pridem. Ne verujem da bi mi pomoglo i da jesam, jer ko zna na kojem jeziku je uopšte i napisana...

— Knjiga? Kakva knjiga?

— Oh! — Lester odmahnu rukom. — Ponekad sasvim zaboravim da je u svom »remekdelu« uopšte ne pominjem. Ta knjiga je najsvetiji predmet u hramu Govundi, Eldridž, i niko je nikada nije dotakao rukama. Ja sam je video samo jednom, slučajno. Jednom godišnje, po prestanku sezone kiša, svi učenici i sveštenici okupili su se i onda je čitaju nepre-

kidno čitav dan i noć, naglas ponavljajući svaku rečenicu. Je ziv zvuk, verujte, naročito za mene koji nije razumeo ni jednu jedinu reč!

Ninda je pažljivo posmatrao starca, pitajući se nije li ipak došao kraj jednom od onih »lucidnih momenata« koje je pomenula crnokosa gospođica Holis. Ovo što je Lester govorio imalo je sve manje smisla. Čitanje knjige koju niko nije dotakao rukama, na primer?

Starac se iznenada kreštavo nasmeja.

— Čekajte — reče — da vam sve lepo ispričam od početka, inače ćete pomisliti da sam šašav! Vidite, knjiga stoji u glavnoj odaji hrama zatovrena u loptu od nečega za što bih se zakleo da je providna plastika, iako je to nemoguće. Stoga je niko ne može dotaći rukama, ali se njeni listovi ipak mogu obrtati pri čitanju. Pomenio sam telekinezu, do đavola!

— Da, to je već nešto drugo — klimnu ninda glavom. — Na trenutak sam zaista pomislio da je to što govorite nemoguće... Koliko može biti stara ta knjiga?

— Ko zna? — uzdahnu starac dižući ruke. — Legenda kaže da je hram podignut oko providne lopte sa knjigom, što bi

značilo da je postojala još u vreme kada su naši preci u Evropi tek kovali prve gvozdene noževe... Kažem vam, čovek koji bi uspeo da se dočepa te knjige mogao bi postati gospodar strašnih tajni; možda čak i gospodar čitavog sveta!

*
* *

Ninda oseti jezu po leđima. Ne, bilo bi suviše lako reći da je starac pred njim potpuno lud i da više ne zna šta govoriti...

Gospodar sveta?

Nije li jedan od hsipoa odlučio da krene upravo tim putem? Nije li njegov pokušaj da pobedi nindu samo provera stvarnih mogućnosti veštine koju poseduje?

Tajna se mogla nalaziti u toj knjizi, tajni hrama Govundi. Trebalo je samo doći do nje...

Ninda se otrže od misli koje su mu na trenutak zamračile čelo. Da li se varao ili je u sobi odista postalo tamnije nego koji trenutak ranije?

Duboko u njegovoj podsvesti, haragei je upozoravao da stižu nova iskušenja, ali na ovom mestu nije se smeo osloni-

ti na to čulo. Protivnik će mu biti čovek sposoban da nadmudri osećaj koji ninđe kriju kao jednu od svojih najvećih tajni.

— U vašoj knjizi nije naveden tačan položaj hrama, gospodine Lester. Pretpostavljam da ga vi znate?

— Da, ja ga znam — klimnu starac glavom, raskopčavajući košćatim prstima dugme košulje pod grlom. — Nisam želeo... da neka prokleta budala tamo zaluta... bila bi to... smrt za njega... sigurna smrt!

Ninđa skupi obrve. Lester je disao sa naporom, kao čovek koji nosi veliki teret. Prsti leve ruke gužvali su mu košulju na prsima, oči postajale sve veće.

— Koordinate... — zadahta. — One su...:

Haragei je opominjao sve snažnije, ali njegov pogled ne ot-kri nikakvu opasnost.

— Gospodine Lester!

Kao opsednut, Lester je buljio u prostor pred sobom, a njegove ruke splele su se u grču, kao da se bore jedna protiv druge. Činilo se kao da u taj pokret unosi svu svoju preostalu snagu.

— Kasno... — dahtao je.

— On... on me... ubija!

— Ubija?

Stisnutih pesnica, u stavu čoveka koji očekuje napad, ninđa je čekao, posmatrajući lice starca, sve tamnije od navale krvi.

Kako?

Da li je moguće da hsipo poseduje tajnu nevidljivosti? Da se nalazi upravo tu, korak od njega, stežući nevidljivim rukama grlo starca koji se spremao da oda njegovu strašnu tajnu?

Udarac ninđe pade kao munja, za njim drugi; moćne šake prosekoše vazduh pred umirućim očima starca.

Ne, nikoga tu nije bilo i nikoga nije ni moglo biti, ali je to onda bilo još strašnije. Ako hsipo ima moć da ubije čoveka iz daljine, zašto onda...?

Zašto onda i njega nije eliminisao na takav način, ne izlažući se opasnosti?

U fotelji, telo starca naglo poskoči kao da je kroz njega puštena struja, a onda se opusti, lagano klizeći naniže. Širom otvorene oči, pocrneli jezik među izgriženim usnama...

Džonatan Lester bio je mrtav. Umro je pre nego što je uspeo da oda tajnu tačnog položaja hrama Govundi.

Ali to sada nije bilo naročito važno; hram je dugo na istom mestu i još dugo će biti

i on će ga pronaći, pre ili kasnije. Morao se što pre ukloniti iz Čizvel Grina i zametnuti svoj trag. Čovek koji ubija na daljinu može i sa njim pokušati isti trik.

Ili možda ne, jer nije potpuno isto savladati bolesnog i iscrpljenog starca i nindžu u naponu snage!

Bez oklevanja, Lesli načini korak prema vratima sobe, čudeći se sporosti kojom su se njegovi udovi pokrenuli na signal mozga.

Sporosti?

On odmahnu glavom, pokušavajući da razveje maglu koja mu se iznenada pojavila pred očima. Srce mu je ubrzano kucalo, po čitavom telu osetio je iznenadne kapljice hladnog, ledenog znoja.

Da, hsipo je mogao da ubija na daljinu i upravo je to sada ponovo pokušavao!

Oslonivši se o zid kako bi sačuvao ravnotežu, nindža sklopila oči, koncentrišući se na svoje telo, osluškujući jedva čujne signale iz svojih unutrašnjih organa.

Ovoga puta neće to biti ništa tako drastično kao što je zatvaranje dušnika i gušenje. Njegova snaga neće dopustiti tako grub napad... Hsipo mora biti daleko suptilniji i veš-

tiji da bi savladao otpor tela koje želi da živi i poznaje sve svoje skrivene kutke...

Nindža duboko udahnu i magla pred njegovim očima se diže. Još jednom... i još jednom... :

On rukom vlažnom od znoja dotače čelo. Tu negde nalazio se cilj napada hsipoa... u mozgu.

Disao je s naporom, kao da njegova pluća više ne žele da rade, da donose svež kiseonik u krv, ali se borio da očuva njihov prirodni ritam. Prsti obe ruke sada su mu se spleli na glavi, postepeno se pomerajući unazad.

Da, tako je!

Neurovegetativni sistem! Na svoj volšeban način hsipo je delovao na centar koji je regulisao funkciju disanja!

»Sve je to vrlo jednostavno u suštini«, pomisli nindža, osećajući kako pritiska u glavi iznenada nestaje i kako sada može da diše bez napora. »Dovoljan je slabašni električni signal koji će centru za disanje saopštiti kako je krv prezasićena kiseonikom i on će delovati tako da umanji potrebu za udisanjem. Da nisam na vreme shvatio šta se događa, moj otpor bi iz sekunde u sekundu posta

jao sve slabiji i hsipto bi na kraju imao lak posao...«

Nepokretan na svom mestu pored zida, ninda je ispitivao delić po delić svog tela, očekujući novi napad. Mozak mu je radio brzinom koju omogućuje samo potpuna koncentracija na jedan jedini problem.

Hsiptu je bilo potrebno vreme, dosta vremena, da pripremi dvostruki napad. Verovatno je prethodno sebe morao da dovede u stanje transa koje će mu omogućiti da čak i na minimalnom rastojanju izvede ono za šta će svako bez oklevanja reći da je nemoguće. Ma kako slab bio signal koji reguliše funkcije neurovegetativnog sistema, hsipto je morao utrošiti ogromne količine energije da bi ga oblikovao na pravom mestu i u pravi čas.

Ne, novi napad neće uslediti tako brzo, bar ne taj način. Sledeći pokušaj takođe će biti klasičan, naravno, izveden uz pomoć vernih saradnika sa uobičajenim oružjem u rukama. Ili...

Ninda oslušnu. Zvuk policijske sirene koja se približavala iz pravca Sent Olbensa postajao je sve snažniji.

Logičan potez njegovog protivnika. Čovek zatečen nadmrtnim telom starca sa tragovi-

ma davljenja imaće mnogo muke da policiji objasni kako je nevin i ko je pravi ubica. Nasmejaće mu se kad im bude rekao da je Lester ubijen sa daljine; možda malo šaljivo, ali će se ipak nasmejati. Za to vreme hsipto će imati dovoljno vremena da pripremi novi napad, ovoga puta sa mnogo više izgleda na uspeh.

Čak i da haragei nije signalizirao opasnost iz tog pravca, ninda bi znao da ga u hodniku, sa druge strane vrata, čeka pažljivo postavljena zaseda. Mogao je savladati, naravno, ali bi mu to oduzelo suviše vremena, a policija će za nekoliko minuta biti tu.

Preostajao je, dakle, samo prozor...

Rešetke učvršćene u zid pre više od dvadeset godina mogle su zadržati krhkog starca, ali ne i nindu odlučnog da sebi otvori put. Opipao ih je nekoliko puta, tražeći oslabljeno mesto, a onda se koncentrisao na problem najpogodnije tačke oslonca i tačke pritiska na rešetke.

Desetak sekundi kasnije već je ležao poleduške na podu, proturajući noge kroz rešetke. Bio je to položaj koji će mu omogućiti da za najkraće vreme i uz najmanji utrošak energije savlada tu prepreku i za

to nije nalazio ničeg čudnog u tome.

Noge su se lagano pomerale tamo i ovamo, tražeći oslonac. Oduprevši se laktovima o pod, ninda načini kratak oštar trzaj i podiže ruke da bi na njih dočekao rešetku potpuno istrgnutu iz zida.

Drugi sprat, ali to za ninde nije problem. Lako iskočivši na široki sims prozora, on osmotri tle pod sobom. Trideset stopa, ne previše za čoveka koji ume da amortizuje energiju doskoka.

Samo što to ovoga puta nije bilo potrebno. Odbacivši se od simsa, on ispruženim rukama ščepa jednu od nižih grana hrasta u koji je pre samo pola sata Džonatan Lester tako opčinjeno gledao. Obrnuvši se u vazduhu, ninda utroši deo energije svog skoka i otvori prste, lako se dočekajući na noge u mekoj travi ispod prozora.

Starica koja je stajala nekoliko koraka dalje ravnodušno ga pogleda i nastavi svoju besmisleni šetnju u krugu prečnika dvadesetak stopa, nešto nerazumljivo mrmljajući sebi pod nos.

Koristeći zaklon retkog drveća, ninda je već dugim skokovima odmicao prema kapiji Čizvel Grina, osluškujući zvukove

iz zgrade za sobom. Ništa, nika kvog povika na uzbunu, nika kvog pucnja za beguncem. Uvereni da ga drže u zamci, nevidljivi protivnici postali su neoprezni.

Desno od njega policijska sirena još jednom zaurala i učula se. Kroz buku motora čula se još samo škripa šljunka pod točkovima.

Zaklonjen nevelikim žbunjem, ninda propusti policijska kola pored sebe i produži prema kapiji, udaljenoj još pedesetak jardi. Između njenih širom otvorenih krila stajao je čuvar i zamišljeno se češkao po glavi ispod kape.

— Kakva je to gužva tamo? — zapita začuđeno kada mu se Lesli približio. — Otkuda policija? Ko ih je, do đavola, zvao?

— Pojma nemam — sleže Lesli ramenima. — Maločas su projurili pored mene kao da ih svi đavoli gone. Dok sam bio unutra, nisam primetio ništa neobično...

U kućici čuvara zazvrja telefon i čovek se trže. Instinktivno je krenuo prema njoj i zastao kada je njegov mozak došao do prilično jednostavnog zaključka da bi trebalo zadržati čoveka koji pokušava da napusti Čizvel Grin.

— Hej... — zausti čuvar okrećući se. — Ti...

U prolazu, naizgled nežno, ništa ga dotiče ukrućenim prstima desne ruke u želudac. Povijajući se, čovek pade unazad, stežući obema rukama trbuh i krkljajući. U kućici, telefon je i dalje nervozno zvonio i to je bio jedini zvuk koji je narušavao tišinu Čizvel Grina, ako se ne računa neprekidna tutnjava saobraćaja na okolnim putevima.

Telefon u kućici prestade da zvoni. Neko je u zgradi shvatio da se čuvar ne može odazvati što je značilo da je i ptičica već umakla iz zamke.

Šta će hšipo sada preduzeti? Neki novi spektakularni napad na kola kojima će ništa otići?

Kola, ma kako malo upadljiva bila, veoma je jednostavno pratiti, naročito u ovako gustoj mreži puteva koji opkoljavaju London. Njegovi pratioci lako se mogu smenjivati održavajući radio-vezu, smejući se pri tom što će im u tome svim silama pomagati i policija u potrazi za ubicom Džonatana Lestera.

Ne, sigurnost je ležala negde u centralnom jezgru Londona i u ogromnim masama ljudi koji neprestano prelaze sa mesta na mesto. Potera će u tom slu-

čaju postati čak teža od traganja za iglom u plastu sena iz izreke.

Negde južno od njega nalaze se krajnje stanice linija podzemne železnice, najbrži način da dopre do središta grada. I najneupadljiviji način, naravno.

Dok su kola jurila prema izlazu na auto-put M1 južno od Čizvel Grina, ništa je u mislima već prelazio milje puta pred sobom. M1 će ga dovesti do Edžvera i krajnje stanice se verne linije. Prvi deo vožnje podzemnom železnicom biće pun rizika, ali posle Kemden Tauna počinju stanice na kojima će moći da se prelazi sa jedne linije na drugu. Tu će početi njegova igra, vekovima stara igra ninde koji pokušava da zametne trag gonjocima žednim njegove krvi...

*
* *

Čovek koji je utrčao za nišom u vagon podzemne železnice nije čak ni krio da ga prati. Pridržavajući se za šipku u zadnjem delu, nije skidao pogled sa njega. Lice mu je ostalo nepomično čak i kada mu se Lesli široko osmehnuo sa drugog kraja vagona.

Desna ruka, međutim, ležala mu je u džepu mantila, neuobičajenog komada odeće u ovom danu koji je postajao sve topliji. Skriveni revolver, naravno, nije odlučujuća prednost u sukobu sa jednim nindom, ali Leslie nije želeo sukob u vagonu upola ispunjenom ljudima koji idu svojim poslovima, i ne sanjajući da se gotovo pred njihovim očima vodi jedna od krvavih igara kakvih je ovaj veliki grad prepun.

Kod parka Belsajz još jedan čovek priključio se prvom pratocu, mladić duge umašćene kose u tunici nekada bele boje. Pod širokom tkaninom oštro oko ninde ipak zapazi kako se ocrtava drška pištolja velikog kalibra.

»Mehanizam i dalje deluje veoma precizno«, zaključio ninda, mirno sedeći na svom mestu. »Poruke već stižu do ljudi raspoređenih na kritičnim mestima u gradu i zamka se polako steže. Napašće kada budu smatrali da ih je dovoljno da izađu nakraj sa mnom. Posle onoga jutros, to neće biti tako brzo...«

I njegov cilj, međutim, nije bio daleko. Kemden Taun je sledeća stanica, a onda može da bira: produžiti dalje na jug, prema stanici Juston, ili da pre

đe u kompoziciju koja će ga odvesti do stanica Kings Kros ili Sent Pankras. Na sva tri mesta biće daleko više sveta nego na dosadašnjim stanicama i on će moći lako da umakne svojim goniocima.

Ostao je na svom mestu sve dok se vrata vagona, uz lak uzdah pneumatike, nisu otvorila na stanici Kemden Taun, propuštajući u unutrašnjost vagona čitavu gomilu ljudi kojima se žurilo. Njegova dva pratioca napeto su ga posmatrala, ali već upola ubeđeni da će on ostati na svom mestu i pridružiti Juston i središtu grada.

Uzdah sabrjenog vazduha i vrata počеше da se zatvaraju...

Kao strelica odapeta iz luka, ninda skoči sa svog sedišta i polete prema sve užem otvoru. Njegovi čudesni refleksi omogućili su mu da pronađe najkraći put između nagomilanih tela. Samo dva puta morao je sebi da načini prolaz snažnim rukama, pre nego što se dočepao iza vrata i prinudio fotočeliju na ulazu da ih ponovo širom otvori.

Negde u pozadini neko glasno dreknu, ali je ninda već osećao asfalt pod nogama. Povećavajući brzinu i ševrdajući između iznenađenih prolaznika, prosto je leteo prema pokretnim

stepenicama koje će ga odvesti jedan nivo više.

Na trenutak se okrenuo da pogleda da li ga neko sledi; u pravi čas da vidi jednu figuru koja se kotrlja po asfaltu stanice.

Sa pištoljem u rukama, njego vi pratioci konačno su odlučili da zaigraju otvorenim kartama.

Pod bleštavo osvetljenim svodom jasno je video svaki detalj sledećeg nivoa stanice. Po kretne stepenice bile su skoro prazne, kao i široko stepenište namenjeno onima koji vole da koriste sopstvene mišiće. Osvetljeni sa leđa, nalik vampirima iz filmova strave i užasa, trojica ljudi lagano su silazili niz stepenice, prinuđujući prolaznike da im se sklanjaju sa puta.

U punom trku ninda naglo promeni pravac, zaklanjajući se za jedan kiosk za prodaju štampice. Bat koraka, međutim, sada se čuo i iza njega; dugokosi u beloj tunici pristizao je besno iskežen, i s velikim pištoljem u ruci, ne mareći za ljude koji su se preplašeno razbežali pred njim.

Ninda pod nogama oseti vibraciju koju je tle prenosilo mnogo bolje od vazduha. Za dva ili tri minuta nova kompozicija ući će u stanicu, ali će mno

go pre tog vremena on morati da se sukobi sa četvoricom pratilaca.

U redu... on je bio spreman...

Dugokosi načini novu grešku. Počeo je da puca iz trka, nekontrolisano, zaboravljajući da je mirovanje osnovni uslov za gađanje iz automatskog oružja velikog kalibra. Zasipanje čitavog prostora mecima ima smisla kada si opkoljen gomilom protivnika; u ovom slučaju najbliži hitac proleteo je čitav jard od ninde koji je nepokretno čekao svoj trenutak.

Što se dugokosog tiče, za nje ga je taj trenutak stigao potpuno neočekivano. Bio je na svega desetak jardi, još uvek u punom trku, kada je udarna igla pištolja škljocnula u praznom ležištu metka. Izraz na njegovom licu na trenutak je bio komičan, a onda ga je zamenio strah.

Čvrsto stežući beskorisno oružje desnicom, on levom rukom počeo da kopa ispod tunike gde se u nekom džepu tesnih farmerki svakako skrivao novi šaržer s mecima.

U jednom jedinom dugom skoku ninda se stvori pred njim, sevajući očima. Podižući obe ruke da se odbrani, dugokosi pokušao da postavi čelik pištolja

između svog lica i udarca koji je stizao, činilo mu se, brzinom ekspresnog voza.

Prvi udarac razbi gard napa dnutog i ninda bez napora istrže pištolj iz otupelih prstiju. Cereći se u lice koje su gotovo ispunjavale oči razrogačene strahom, ninda zari cev pištolja tačno u usta koja su se već otvarala na krik.

Nošen užasnom energijom, čelik cevi polomi na svom putu zube i kosti gornje vilice, zaustavljajući se tek na temenoj kosti lobanje. Kao gromom pogođen, čovek se sruči unazad, trzajući se čitavim telom iako je već bio mrtav. Drška pištolja ostade da štrči iz otvorenih usta, zalivena gustim mlazom crne krvi.

— Hej! — zaurla neko iz prave stepenice. — Ti tamo! Stani ili pucam!

Sluh je već rekao nindi da su trojica hispoovih pomagača strčali niz stepenice i sada žure prema njemu. Još maločas njihova lica odavala su revolve raše mnogo iskusnije od dugokosog u tunici; ovi se neće žuriti, bez obzira na to što se sada sasvim jasno čula tutnjava kompozicije koja će za nešto više od minuta ući u stanicu.

Da bi stigao do otvorenih vrata vagona, ninda je morao

preći otvoreni prostor od nekih četrdeset jardi. Previše za tri dobra strelca koji u rukama imaju automatsko oružje.

Ostajalo je, dakle, samo jedno rešenje... borba!

Stisnuvši zube, ninda potraži pogledom oko sebe neko oružje. Krhki zidovi kioska, debeli stubovi — nosači, korpe za otpatke... nigde ničega što bi moglo poslužiti kao sprava za ubijanje...

Ili ipak...?

Kao munja, ninda priskoči susednom stubu i njegovi prsti sklopiše se oko zardalog lanca kojim je možda još jutros slepi vlasnik privezao svoju vagu za merenje težine zainteresovanih prolaznika i prolaznika koji se dosađuju čekajući svoj voz. Snajžan trzaj i lanac popusti, a njegov slobodni kraj ostade među prstima ninde.

Da otrgne i drugi kraj? Teški čelični lanac jedno je od standardnih oruđa nindi, ali je efikasan tek kada se radi o borbi u neposrednoj blizini. Teški stub vage na njegovom drugom kraju usporiće ga, ali će sakupiti užasno mnogo kinetičke energije ako uspe da ga zavrtla kroz vazduh prema protivnicima koji su se približavali lažno i metodično, ignorišući zastrašene poglede prisutnih.

Šireši usne u osmeh, ninda podiže ruke sa lancem nad glavu, odvajajući stub vage od tla. Jedan krug oko glave, drugi, treći...

Kao i svi predmeti velike mase, i ovaj je bilo sve lakše kontrolisati kako se njegova brzina povećavala. Uprkos tutnjavi točkova kompozicije, jasno se čulo kako teška vaga zažvižda u mirnom vazduhu.

Trojica napadača zastadoše i zgledaše se. Onaj u sredini odmahnu glavom.

— Taj je lud! — reče glasno. — Ne misli valjda da će nas uplašiti time što pokazuje koliko je jak, do đavola?

— Hajdemo, prokletstvo! — progovori gnevno čovek s nje gove desne strane. — Do đavola, da završimo jednom s njim, žace samo što nisu stigle!

Iskoračio je napred i pažljivo podigao svoje oružje, tražeći nišanom grudi i trbuh čoveka oko kojeg je već neverovatnom brzinom kružila teška sprava za merenje.

Otvarajući naglo prste, ninda se otkotrlja po asfaltu u za klon kioska. Tle pod njim se treslo, pokazujući da voz stiže, iz mračnog otvora tunela jasno je dopirala škripa kočnica nevelike kompozicije.

Ipak, u njegovih ušima sve te šumove, čak i zakasneli pucaj onog čoveka desno, zaglušivalo je veličanstveno šištanje gomile čelika zavitlane u vazduh!

Jedan od one trojice kriknu glasno i prodorno, shvativši da više nema vremena da se izmakne sa putanje zahuktale mase. Obrnuvši se jednom oko kraće ose, stub vage sada je leteo horizontalno, u položaju koji je garantovao da će pogoditi dvojicu napadača.

Udar čelika o kosti i mišiće uvek odaje odvratan, gnjecav zvuk. Ovoga puta taj šum bio je još pojačan odbijanjem od niskog betonskog svoda, uspevajući da nadjača tutnjavu točkova iz tunela.

Krv, komadići kostiju dveju razmrskanih lobanja, tresak čelika o asfalt, nešto prigušen ti me što su između vage i tla sada ležala dva mrtva tela.

Treći čovek izbezumljeno se okrete oko sebe, buljeći u ostatke dvojice svojih prijatelja. Izgledao je kao zbunjeno dete koje u nevolji traži pomoć od starijih koji su u blizini. Čak i glomazni pištolj u njegovoj ruci sada je više delovao kao nepotrebna igračka nego kao premet kome je namenjeno da seje smrt oko sebe.

Hitro i nečujno, poput tigra koji se iznenada ustremkuje na svoj plen, ninda pređe tih dva desetak jardi rastojanja do nje ga. Pognut toliko da su mu kolena gotovo dodirivala asfalt dok je hrlio nad njim, on ispruži ruke i kao kandže ih sklopi oko vrata iznenađene žrtve.

Oba tela odleteše na tle, ali je ninda unapred znao gde će koji od njih pasti. Još u letu njegove podlaktice načiniše kra tak lučni pokret, lomeći vratne pršljenove revolveraša kao suve prutiće.

Uz škripu kočnica kompozicija se zaustavi na nekoliko koraka od njega i on se mirno uspravi i priđe otvorenim vratima kao putnik koji ulazi na svojoj stanici posle još jednog monotonog dana provedenog na monotonom poslu.

Ono nekoliko ljudi u najbližem vagonu pohrliše prema drugim vratima, ostavljajući ga potpuno samog unutra. Spuštajući se na najbliže sedište, Leslie filozofski sleže ramenima.

Naravno, ljudi se plaše ubica i uvek će ih se plašiti. Pa čak i kada znaju, što sada nije slučaj, da onaj koji ubija samo čisti svet od zločinaca, nalik do brom vrtlaru koji brižljivo uklanja korov iznikao oko svojih plemenitih ruža...

Vrata vagona se zatvoriše i voz krete dalje, prepuštajući sa pravim engleskim mirom policiji da raščisti situaciju na peronu koji se sada lagano ispunjavao ljudima izmiledim iz svojih zaklona.

Ninda je još uvek bio sam u vagonu i posle sledeće stanice; stanovnici okoline Mornington Krešenta više vole sopstvena luksuzna kola od priljave i smrdljive podzemne železnice.

Znao je tačno gde se nalazi u trenutku kada su se svetla nad njegovom glavom pogasila i kompozicija se lagano zaustavila u potpuno mračnom tunelu.

Milju i po od stanice Juston, ispod samih koloseka kojima svakih nekoliko minuta stigne po jedan voz u jednu od najprometnijih londonskih stanica.

Vrata vagona automatski su se otvorila kada je nestalo napanje i on im se oprezno približio, uvlačeći u pluća ustajali vazduh tunela.

Negde u mraku čuli su se nespretni koraci ljudi kojima se žuri. Znao je ko to dolazi.

Smrt...

*

* *

U hsi-pooovom lepo zamišljenom planu neko je negde naći

nio grešku i kompozicija se nije zaustavila tamo gde je čekala zaseda, kraj jednog od servisnih liftova koji u ovom delu tunela predstavljaju najkraću vezu sa površinom zemlje.

Tih nekoliko minuta vremena biće vaše nego dovoljno nindi da potraži zaklon u potpunoj tami. Odnosno, ne baš u potpunoj tami, jer su duž svih vagona zasvetlele svetiljke za nuždu čija je slabašna svetlost pružala bar nešto utehe zaplašenim putnicima.

Tih kao zmijsa, ninda kroz otvorena vrata skliznu na vlažni beton tunela, čuvajući se dobro glatkih čeličnih šina. Sva kog trenutka u jednoj od podstanica neko može ponovo uključiti prekinutu struju i staviti šine pod napon, što je sigurna smrt za svakog ko se nađe u kontaktu sa njima.

Priljubljen uza zid niz koji se slivao potočić kondenzovane vlage, on je strpljivo osmatrao uski prolaz između zida tunela i zaustavljene kompozicije. Bu ka putnika u vagonima malo se utišala, omogućujući mu da bolje čuje korake koji su se približavali.

Sa obe strane tunela. Hipo ništa nije prepuštao slučaju.

Mlaz bele svetlosti lagano je opipavao goli betonski zid, za-

vlačio se pod vagone, drsko prodirao u njihovu unutrašnjost pretražujući bela lica putnika. Lagano i metodično hipoove ubice tragale su za čovekom koji živ ne sme izaći na površinu zemlje.

Pogled ninde lagano je klizio unaokolo. Usek u tunelu, predviđen kao sklonište onima koji se nekim čudnim slučajem zateknu pod zemljom dok kompozicija prolazi. Ne, suviše očigledno sklonište, ubice će biti dvostruko opreznije kada stignu do njega.

»Oni koji prate neki trag«, rekao je jednom sensei Tanaka, »greše ako gledaju samo u tle pred sobom. Tragovi ne ostaju samo u travi, već i po granama drveća, za onoga koji ume da gleda...«

Da, mlaz svetlosti držao se tla i visine lica ljudi u vagonima. To je pružalo priliku nindi da još jednom iznenadi progonitelje.

Lakim skokom on se dočepa zaobljene ivice krova vagona i uspuza na sam vrh. Tanki lim zastenja pod njim i on uspori svoje kretanje. Nije bilo razloga za žurbu, pre ili kasnije tragači će sami stići do njega.

Njihovi prigušeni glasovi, izobličeni pod niskim svodom tu-

nela već su dopirali do njega. Zabrinuti glasovi ljudi koji su krenuli da obave važan posao, a osećaju da je on započeo loše i da je sve manje izgleda da će okončati onako kako želi njihov tajanstveni naredbodavac.

Desetak jardi daleko. Motreći čas na jednu čas na drugu stranu vagona, prateći pogledom tračak svetlosti koji je igrao po zidovima, on nape mišiće na skok.

Glasna razočarana psotka.

— Hej, vi tamo? Ništa niste našli?

— Ništa! — dopre sa druge strane tunela. — Prokleti kućkin sin, kao da je u zemlju propao!

— Samo polako, da vam slučajno ne promakne u ovom mraku — oštro zapovedi glas pun autoriteta. Glas rođenog Londonca.

Ninda zavrte glavom. Hsipo je suviše mudar da bi sopstvenu kožu izlagao opasnosti. Zašto bi to, uostalom, i činio kada je London pun ljudi spremnih da za stotinak funti izvrše svaki prljav posao koji im se ponudi.

Još nekoliko koraka. Grupa sa njegove leve strane malo je isprednjačila. Oni će, dakle, biti prvi koji će naći smrt u mrakom tunelu.

— Ovaj vagon je prazan... — dopre iz tame razočarani glas. — Hajde, požurimo. Neće još dugo biti mračno, a onda...

Bez opomene, hsipo je ponovo napao, uspostavljajući na ko zna kakav volšebni način kontakt sa udaljenom žrtvom. Ninda oseti kako mu sve mišiće ruku i nogu istovremeno pogoditi grč nalik onome kojim reaguju premoreni udovi, nenaviknuti na napore. Istovremeno, čitavo telo mu se zatrese kao od udara električne struje.

»I upravo to se i dogodilo«, prolete mu u magnovenju kroz glavu. »Telo čoveka je pravi hemijski generator slabih struja; jedino što je on učinio bilo je da ih pojača i upotrebi u trenutku kada sam to najmanje očekivao...«

— Hej! Neko je gore! Ova-mo, ljudi, gore na praznom vagonu!

Nasumce ispaljen metak zasus nindu prašinom sa betonskog svoda i komadićima otrgnutog cementa. Pognut, ne znajući sme li još uvek verovati svojim udovima, on se raširenih ruku baci u mrak pod sobom, ciljajući u prostor jednu stopu iza osvetljenog kruga džepne lampe.

Ruke i noge slušale su ga kao i uvek i on shvati jednu

veoma važnu činjenicu: energija hspoa, upotrebljena na većem rastojanju, nemoćna je da izmenu svesnu komandu mozga čiji je signal mnogo jači. Spoljašnji uticaj može se osetnije ispoljiti samo na organe koji trenutno miruju opušteni, van sve sne kontrole njihovog vlasnika.

Odbacujući taj zaključak u memoriju, da mu posluži u jednoj od naknadnih analiza, on se izvi u letu, izbegavajući na brzinu ispaljen hitac iz pištolja. Plamičak iz cevi nije ga zaslepio, jer je u pravom trenutku sklopio oči. Deliće sekunde kasnije, njegove grudi i raširene ruke sudariše se sa telima trojice ljudi koji su se instinktivno sabili u grupu pred naletom tela koje je tako naglo izronilo iz tame.

U klupku tela jedno se izvilo kao zmija vešto izbegavajući neprecizne udarce zadate u panici. Zaklanjajući se levom rukom od još jednog neefikasnog udarca, ninda hitro podiže i spusti desnicu, jednom, pa drugi put.

Dva ukrućena prsta desne ruke, kada pripadaju nindi, umeju da budu smrtonosni poput bodeža istih dimenzija. Naročito kada pogode pravo mesto i između rebara pronađu put do ranjivog ljudskog srca.

Promukli krik i miris krvi su upozorili preostalu dvojicu da je među njima protivnik koji ubija. Kotrljajući se prema zidu, jedan od njih grozničavo je pipao po tlu tražeći ispalo oružje. Drugi, pritisnut kolennima ninde, smogao je snage samo za glasan poziv u pomoć, krik prepun straha od bliske smrti.

Bacajući se za onim koji mu je izmicao, ninda ga učutka udarcem noge u vrh brade. Begunac se već uspravljao uza vlažni zid kada ga dve ispružene ruke iz tame ščepaše za članke nogu i snažno povukoše natrag.

Krik straha proprati novi pad, ali vrisak nije trajao dugo. Ščepavši ga za grlo, ninda njegovom glavom snažno tresnu o beton zida, zalivajući ga krvlju i sivkastom masom koja je do maločas bila živi ljudski mozak.

Ošamućen udarcem o bradu, treći čovek se grčio u neposrednoj blizini šina, još uvek se ne snalazeći u tami. Hitar i lak kao tigar, ninda stiže do njega u pravi čas da zaustavi krik koji se već formirao u grlu obojenog.

Udarac vrhom cipele u bradu ovoga puta bio je mnogo jači i mnogo precizniji. Polom-

ljeni komadi kostiju zariše se u mozak čoveka donoseći brzu i laku smrt.

— Karli? Herb? — dopre sa druge strane vagona. — Šta se tamo događa, do đavola? Gde je on?

Potpuno nepokretan, ninda je osluškivao prigušene glasove na drugoj strani, koncentrišući se da odredi tačan položaj dvojice ljudi i njihove namere.

Još jednom bez ikakvog uporenja hsipo je napao, ali je ninda ovoga puta znao šta će se dogoditi i mnogo brže uspostavio kontrolu nad napadnutim mišićima, nateravši ih da se pokrenu u pravcu u kojem je on to želeo.

Uskoro je kroz otvorena vrata praznog vagona i na prstima odšunjao se do suprotne strane, držeći se uz sam pod i izbegavajući žučkaste krugove koje su po priljavom podu bacale sve tiljke u uglovima vagona.

Mislim da ih je sredio! — užurbano je šaputao neko u tami pod njim. — Ne javljaju se, čoveče! Sredio ih je, kad ti kažem! Prokletstvo, što se brže izvučemo iz ovog pakla, to bolje, čuješ li?

Drugi čovek nervozno se nasmejao.

— A Sahib? — procedio je kroz zube. — Znaš šta se do-

godilo Folkstonu prošli put? Neee... ja ostajem ovde do kraja, Bene...

Sahib?

Ova dvojica pod prozorom vagona poznavali su hsipoa! Jedino čovek indijskog porekla mogao bi kod njih zaslužiti nadimak Sahib.

Jedan od njih dvojice potreban mi je živ. Hoće li samo dobiti dovoljno vremena da dozna nešto od njega?

Postojao je samo jedan način da to proveriti. Lagano, bešumno, on se dizao uza zid vagona, a onda isturio gornji deo tela napolje, naginjući se kroz prozor.

Krajičkom oka čovek koji je čučao nešto desno od njega opazi pokret nad svojom glavom i otvori usta da krikne. Pre nego što mu je to uspelo, ninda mu sklopi šake oko mršavog vrata i bez napora ga otrže od tla, dopuštajući da zadobuje nogama po limu vagona.

Drugi čovek, okrenut leđima, odskočio je do zida tunela i oslonio se leđima o njega, podižući u tami cev pištolja prema senkama na prozoru.

— Stani! — procedio je glasom punim straha. — Držim te na nišanu. Jedan pokret i gotov si!

Ninđa se glasno, podrugljivo nasmeja podižući nemoćnu žrtvu do same ivice prozora. U tišini odjeknu gadan prasak ka da mu je slomio kičmu na me talnoj ivici, pustio ga da sklizne ponovo naniže i odskočio u stranu.

Plamičak blesnu u tami. Odjek pucnja dugo je odzvanjao praznim tunelom...

Šuštanje odeće i uzbuđeno di sanje odadoše nindži da se čovek užurbano povlači, ne odvajajući leđa od zida tunela. Smešeci se u tami, on je duž vago na sledio svaki njegov pokret, sve do poslednjeg prozora kroz koji je bešumno skliznuo.

Čovek dreknu od straha i poskoči kada mu jedna čvrsta šaka otrže oružje od ruke i zavila ga u tamu. Druga ruka već mu se obavijala oko vrata, pojačavajući stisak.

— A sada govori! — šapnu mu neko u uho. — Odmah! Ko je Sahib? Kako izgleda? Gde živi?

Čovek zakrklja i ninđa malo olabavi stisak. Uprkos tome, iz grla revolveraša pohrli samo nerazumljivo mrmljanje.

— Govori, proklet bio! — pro sikta ninđa. — Ako mi sve kažeš, odvešću te daleko, tamo gde te Sahib nikada neće naći! Hajde!

— Aaaa... khhh...

Nešto zagrogota u grlu uhvaćenog čoveka i ninđa ga naglim pokretom okrete prema svetlosti.

Upola pregrizen jezik visio je iz razjapljenih usta na koja je navirao čitav potok krvi. Užasnuto buljeći u nindžu, čovek je i dalje nastojao da dohvati zubima deo jezika još uvek vezan za nepca.

Spustivši ruke, ninđa odstupi korak unazad i čovek se za tetura, gubeći oslonac.

Svud unaokolo zaslepljujuće blesnu svetlost. Iz niza vagona dopre opšti uzdah olakšanja, go tovo krik iz stotinak obradovanih grla.

Povlačeći se bliže zidu da ne bi postao meta strelcu koji možda motri iz nekog ugla, ninđa stiže da vidi šta će se dogoditi čoveku upola izludelim od bola i straha. Okrenuo je glavu, ali ne zato što njegovi nervi ne bi mogli da podnesu takav prizor.

Spotakavši se, čovek bez jezika skotrlja se u uski otvor između ivice vagona i betonskog ležišta za šine. Pod vagonom plavkasto blesnu munja jakog električnog pražnjenja i svetiljke u vagonima ponovo zatreperiše.

Osigurači su ovoga puta izdržali strujni dar i svetla po vagonima nisu se ugasila. Odmićući se iz svog skrovišta, ninda pokri rukama donji deo lica.

Miris izgorelog mesa nikada nije prijatan. A naročito kada je to ljudsko meso...

*
* *

Nekim čudom, kiša koja mu je pokvasila lice kada je izašao iz malog sportskog aviona na aerodromu Kengtung podsećala je na kišu koja ga je ispratila iz Londona, dok se uspinjao u ogromni vazdušni autobus singapurske kompanije, pitajući se hoće li u tom avionu biti događaja sličnih onome u letu iznad Atlantika.

Ako je hsipo, ili neki od nje govih uhoda i bio u blizini, onda se dobro čuvao da to pokaže i let do Bangkoka protekao je u dobrodošloj monotoniji, pre kidanoj samo izvrsnim obrocima posluženim na kineski način. Ninda je prespavao najveći deo puta pošto se konačno uverio da mu trenutno ne preti ni kakva opasnost. Uostalom, izgledi da mu uđu u trag bili su

gotovo zanemarljivi jednom kada je uspeo da umakne opreznim pratiocima u samom jezguru Londona.

Punih pet dana proteklo je od obračuna u trunelu podzemne železnice i to vreme bilo je dobro iskorišćeno. Leslie je razgovarao sa nekoćinom ljudi koji su dobro poznavali deo Burme uz samu kinesku granicu, proučio karte velikog razmera i pobrinuo se da ga u Bangkoku čeka iznajmljeni sportski avion sa svom opremom potrebnom u džungli.

Let preko severnih delova Tajlanda protekao je takođe bez događaja, možda zato što u ovim krajevima niko nije gubio vreme sa birokratskim izmišljotinama kakve su kontrola leta i carinska kontrola. I same granice država ovde su predstavljale samo zamišljene linije na karti; stanovnici retkih naselja duž reka koje su se probijale kroz džunglu proživeli bi čitav život a da se nikada i ne zapitaju čiji su državljani.

Aerodrom u Kengtungu zapravo i nije bio aerodrom, već neravno polje uz samu reku koju su vredni stanovnici gradili i očistili sutradan po velikoj senzaciji koju je izazvao dolazak krupnog plavokosog belca širokih ramena i prodornog

glasa koji se svojim helikopterom spustio na glavni trg. Gradonačelnik, i jedindi predstavnik vlasti osim trojice policajaca, znao je dovoljno engleskog da bi brzo shvatio šta ogromni Amerikanac želi, a naročito brzo počeo je da shvata kada mu se u rukama stvorio čitav svežanj novih šuštavih novčanica štampanih u Rangunu.

Sutradan, čim je polje kraj reke pretvoreno u aerodrom, stigao je prvi mali avion i iz njega je izašla ljupka crnokosa devojkica sa orijentalnim crtama lica. Pozdravila je okupljene stanovnike na njihovom jeziku, i to ih je oduševilo, iako su ubrzo shvatili da njeno znanje ne ide mnogo dalje od pozdrava i nekoliko osnovnih pojmova koji su u svakodnevnoj upotrebi.

A sada je stizao još jedan avion! Ni najstariji ljudi u Kengtungu nisu pamtili da se to liko uzbudljivih i neobičnih stvari dogodilo za samo tri dana!

Okružen gomilom devojaka u lakim haljinama, Tabasko Pit priđe zaustavljenom Lesliejevom avionu, široko se cereći.

— Ortak — reče — dobro došao u Kengtung! I bilo je krajnje vreme, jer ovdašnji moćci već počinju da me mrko

gledaju zbog svih ovih malih glupača koje me slede gde god krenem! Kad krećemo na posao?

— Sutra, ako si spreman — osmehnu se Lesli, stežući ruku svom prijatelju. — Slušaj, nisi valjda oženio sve ove lutkice ovde? Sitne su, ali izgledaju vrlo vatreno. Kladim se da ne bi izdržao sa više od dve za jednu noć!

— Ha! — isceri se Tabasko, ponosno napinjući grudi. — Šta što je Sumiko tu, inače bih ti priredio divnu malu orgiju već ove noći! A što se tiče broja cura za jednu noć... nije da se hvalim, ali... Pazi, ona stiže!

Vitka prilika sa dugom crnom kosom koja je lepršala na vetru stizala je preko travnate površine iz pravca u kojem su se kroz izmaglicu nazirale prve kuće Kengtunga. Osmehnuvši se, Les podiže ruku na pozdrav, što izazva pravu plimu razočaranja na licima okupljenih devojaka.

— Les! — šapnu Sumiko bacajući mu se u zagrljaj tako čvrsto da je osetio tvrde bradavice njenih grudi kroz košu lju vlažnu od kiše. — Najzad!

On je podiže od zemlje i poljubi. Devojke zažagoriše, oduševljeno pljeskajući rukama.

— Vodi taj tvoj harem odatve, Pite — dobaci Lesli preko ramena — pre nego što ih sve redom nisam stavio preko kolena i izlupao! Hajde, briši!

Smejući se naglas, Tabasko potera devojkę pred sobom preko polja, uz mnogo smeha i galame. Dvoje ljubavnika to jedva da je i primećivalo. Čutali su i gledali se, dopuštajući svojim telima da govore umesto njih.

Ninđa konačno blago odvoji njene ruke od svojih ramena.

— Ako ovako nastavimo — reče promuklim glasom — izvršićemo u mokroj travi, a to ti neće naročito prijati, devojčice. Postoji li u ovoj rupi kakav suv i udoban krevet? Ili makar samo suv?

— Postoji i spreman je za tebe — odvrati ona smešeći se. — Pod uslovom da najpre spreš sav taj znoj sa sebe. U redu?

— U redu. Samo reci na koju stranu da krenem.

— Prema reci. Tamo je gradonačelnikov bungalov koji nam je on vrlo ljubazno ustupio za ovo vreme što smo u gradu. Sitna ljubaznost, ni pedeset dolara dnevno, kao što možeš zamisliti!

Bungalov je začudo bio veoma udoban, iako se voda za

kupanje morala grejati vatrom naloženom ispod kazana. Smešeći se, Sumiko je gledala moćno telo svog ljubavnika kako pokušava da se smesti u minijaturnu kadu.

— To neće ići — reče na kraju, vrteći glavom. — Gospodin U—Ti je čitava tri broja manji od tebe, Les. Biće dovoljno da klekneš u kadu, ja ću te oprati.

— Iskvasićeš se! — opomenu je Lesli gledajući haljinu od sirove svile koju je navukla po što je sa sebe zbacila odeću mokru od kiše.

— Misliš?

Jedan pokret ramenima i haljina skliznu na pod otkrivajući telo devojkę koje je svojim porcijama uvek iznova oduševljavalo ninđu. Sitna i naizgled krhka, tek potpuno naga mogla je da pokaže svu raskoš svojih oblina koje nekim čudom nisu izgledale prevelike na njoj.

Sklapajući oči, ninđa se prepusti vrelinim prstima devojkę. Osećao je uz sebe čitavim telom i čulo vida nije mu više bilo potrebno.

— Hej! — pobuni se on iznenada kada se njene ruke spuštaše niže. — Trebalo je da to sam operem...

Ona mu zatvori usta poljupcem koji sruši sve brane koji-

ma su oboje do tog trenutka za državali strast. Podigavši je bez napora na ruke, Leslie iskorači iz kade i spusti na fino izrađenu asuru na podu. Otvorila se da ga primi, stenjući od uzbuđenja i zarivajući mu zube u mišiće na ramenu.

Bilo je gotovo brzo, mnogo brže nego što su navikli, ali to nijednom od njih nije smetalo. Čitav dan i čitava noć bili su pred njima...

— Ne — šapnu Leslie kada je ona pokušala da ustane. — Ostani tu...

— Moram ustati, divljače! Sem ako ne želiš ženu koja će zauvek sačuvati motiv ove asure na leđima!

— Tvoja leđa me ne interesoju, ženo! Dođi, sada ću ja da probam koliko je ta asura odista udobna...

Klečeći nad njim sklopljenih očiju, devojka je uvijala bokovima, milujući svoje dojke napete od želje. Šumno je disala, dopuštajući da muškarac koga voli prođre u nju dublje nego ikada do tada.

— Ne mogu više! — šaputao je on i sam zatvarajući oči. — Ne mogu više!

Ona na trenutak umiri kretanje svojih bokova, smešeći se. Ali to nije moglo trajati dugo.

— Sada JA ne mogu, ti ludalice! — šapnu Sumiko promuklo. — Hajde, učini to već jednom, neka... aaahhhh! LES!

Trgao se i uspravio, zgrabivši obema rukama za ramena devojku koja je buljila u nje ga užasnutim očima, otvorenih usta. Na trenutak mu se učinilo da u njenom pogledu naslućuje onu istu prazninu koja ga je dočekala u očima starog Džonatana Lestera.

— Sumiko! — tresao je. — Šta se dogodilo? Reci mi!

Ona samo zavrte glavom, ne moćna da progovori. Uspravlja jući se na kolena, on je privuče sebi u zagrljaj.

— Šta je bilo, devojčice? Ne koga si videla napolju? Ili...

— Les... bilo je užasno...

— ŠTA, do đavola? Šta je bilo užasno?

Ona mu položi glavu na grudi. Njen šapat bio je jedva čujan.

— Na trenutak... ludo, zar ne?... na trenutak mi se učinilo da to sa mnom nisi ti... već neko drugi...

— Neko drugi? Ko?

— Ne znam ko... Sigurna sam da to lice nikada nisam videla. Usko, tamne puti sa una zad zalizanom crnom kosom...

— Gluposti! Halucinacije! U-morna si, devojčice, oči počini-ju da te varaju!

— Ne samo oči, Les...

— Nego?

Ona ga čvršće zagrlji.

— Dole — šapnu — unutra... i tu sam osetila da to više nisi ti, već on...

*

* *

— U celoj ovoj priči — svečano izjavi Tabasko Pit mršteći se zbog ukusa toplog piva — ima previše baljezgarija ost varima koje se ne mogu ni videti, ni opipati, do đavola!

— Tačno — složi se ninda bez osmeha na licu. — Krajnje je vreme da shvatiš da snaga jednog čoveka ne mora uvek biti isključivo u njegovim mišićima!

— Ha! Neka taj tip samo dođe nadohvat ovih šaka! Mogao bih mu veoma konkretno objasniti šta je to teleportacija!

— Hsipo je odista veoma opasan, Pite. Još u prvoj poruci iz Londona opisao sam ti kako je umro Lester i kako je jedan od njegovih ubica pregrizao sebi jezik kako ga ne bi mogao odati. Da i ne pominjem

prilično uspele pokušaje da i mene samog napadne svojom mentalnom energijom!

— Uspele? Koliko vidim ništa ti se nije dogodilo, ortak!

— Za sada.

— U redu, za sada ti se ništa nije dogodilo. Slušaj... kako bi bilo da malu vratimo kući, a? Ova džungla, kišni period, insekti, sve to nije za nju, a?

Ninda se zamišljeno osmehnu.

— To tvoje junačenje nije me zavaralo, Pite. Od početka sam znao da ti hsipo zadaje strah, kao što sve nepoznato plaši i najhrabrije. Najhrabrije, kažem, jer čak ni sada ti ne misliš o svojoj bezbednosti, već o bezbednosti Sumiko.

Plavokosi džin klimnu glavom.

— Prokletstvo, nikada nisam voleo džunglu! — procedi. — Ni u Vijetnamu, kada si bar za protivnike imao ljude u koje si mogao pucati ili ih lupiti kundakom! Ovo ovde... do đavola! Vратиćeš je nazad, a?

— Neću, Pite.

— Zašto, boga mu? Ona...

— Potrebna nam je. Ona je jedina koja će možda uspeti da otkrije kojim je jezikom pisana knjiga o kojoj mi je Lester govorio. Sem toga, prem-

da to ni ona još pouzdano ne zna, i njene mentalne moći veoma su velike. Može se lako dogoditi da pri sledećem napadu hsipa upravo njena snaga, a ne snaga mojih ili tvojih mišića, odluči o tome ko će pobediti!

— Gle, gle! Samo, zaboravljaj još jednu stvarčicu!

— Koju? — trže se ninda. — Ozbiljno?

— Ozbiljno. Ne brini, nije ništa što se tiče našeg traganja i priprema za džunglu... Još uvek mislim samo o Sumiko: uzmimo za primer da se ona vrati a da se jednom od nas, a možda i obojici nešto dogodi... Šta onda?

Ninda je dugo gledao u oči svog prijatelja.

— Shvatam šta želiš da kažeš, Pite — reče na kraju vrlo tiho. — Nisam siguran da bi ONA želela da živi neprestano razmišljajući o tome da li bi njeno prisustvo izmenilo stvar ili ne.

— Jasno. Preko u Vijetnamu imali smo narednika čije je odeljenje gadno zaglavilo. Svi su ostali u šumi, vratio se samo on. Misliš da je skakao od sreće? Đavola!

Ninda se nasmeja, dajući Pi tu glavom znak da priđe karti ovog dela Burme raširenoj po

stolu. Ovaj se radoznalo zagleda u iscrtane linije i polja označena slovima i brojevima.

— Da vidimo — reče — da li sam dovoljno pametan da dešifrujem ove tvoje znake. Hmmm... svako polje je trapez površine otprilike deset kvadratnih milja. Imam utisak da hoćeš da nam поделиš tu prokletu džunglu na jednake delove.

— Otprilike. Svako od nas pretraživaće svoj deo. Vrlo pažljivo, leteći sporo i nisko nad džunglom. Ne žurimo nikuda, zapamti. Nema ničeg goreg nego kada shvatiš da ti je ono što tražiš promaklo i da moraš sve iz početka.

Cereći se, Pit pokaza središnji deo iscrtanog područja.

— Da li se varam ili ćeš ovo TI pretraživati?

— Ne varaš se, Pite.

— Zašto onda, do đavola, ne napustiš naučni način pretrage i ne ubaciš i jedan element hazarda u ovu igru? Počnimo od ovog dela za koji i sam smatraš da je najverovatnija pozicija hrama i neka nauka ide do đavola!

— A šta ako ga ne nađemo tu, Pite? Ako me je moje predošćanje prevarilo?

— Onda ništa nismo izgubili, Les. Nastavićemo pretragu

postepeno šireći koncentrične krugove. Važi? Mogli bismo se helikopterom spustiti ovde — on pokaza jedno mesto na karti — i potragu nastaviti pešice, tražeći Lesterove puteve. Nije li ti on sam rekao da se hram najverovatnije ne može ni videti iz vazduha?

— Jeste, ali sam računao da ću ja umeti da gledam malo bolje od njega — nasmeja se ninda. — Ima još nešto što mi se dopada u tvom planu, Pite...

— Ima mnogo toga što će ti se tek dopasti u njemu, ortak!

— Možda... Takav potez jednostavno nije u prirodi delovanja nindži koju naš prijatelj hsipo očigledno veoma dobro poznaje. Kad malo bolje razmislim, možda će nam uspeti i da ga iznenadimo...

— Hej! — Pit prodorno zviznu. — Nećeš reći da si jednom prihvatio i neku moju kru pnu zamisao?

— Upravo tako, Pite! — nasmeja se ninda tapšući ga po ramenu. — Krećemo za jedan sat, ali avioni ostaju ovde. Svi troje idemo helikopterom kako bismo sleteli tamo gde si mi pokazao. A sada prestani da likuješ i nosi se do helikoptera da ga pripremiš za let! Hajde!

Kada je Pit izašao iz bungalova, jedna senka pomeri se u zamračenoj unutrašnjosti. Ninda podiže glavu i osmehnu se.

— Kako je, devojčice?

Lice Sumiko bilo je bledo, oči umorne. Ostala je na ulazu u prostoriju, pridržavajući se rukom za dovratnik.

— Pogrešio si, Les — reče tiho.

— Šta je sad? Misliš da nije trebalo da prihvatim Pitov plan?

— Plan je u redu. Nije u redu to što vodiš nas dvoje.

Zavalivši se u svojoj stolici, ninda je pažljivo proučavao lice devojke. Ona se bledo osmehnu.

— U ovom poslu ne smeš biti siguran ni u samog sebe, Les. Hsipo je već pokušao da te savlada putem mentalne kontrole. Nije uspeo; ali šta ako mu to uspe sa jednim od nas? Sa Pitam ili sa mnom?

— Plašiš se da bi vas mogao okrenuti protiv mene? Mi slim da je to neizvodljivo!

— Seti se čoveka koji je odgrizao sebi jezik, Les.

— On je bio u šoku, potpuno savladan strahom kada sam ga zgrabio. Hsipo je iskoristio trenutak da uspostavi svoju kontrolu, ništa drugo.

— Te se može dogoditi i jednom od nas dvoje, zar ne? Bo lje je da pođeš sam, Les... ovo-ga puta...

On odmahnu glavom.

— Ne, iako ima istine u tome što govoriš. Krećemo svi zajedno, devojčice... a sada, dođi ovamo!

Poljubila ga je, ali samo sa delićem uobičajene topline. Pod njegovom rukom telo joj je bilo ukočeno, sleđeno.

— Još uvek misliš o onome? — šapnu on.

— Da. Nikako ne mogu da se oslobodim pomisli kako me on može navesti da vidim — i osetim — nešto sasvim drugo od onoga što mi govore moja čula. To je užasna moć, Les... već koliko sutra može se dogoditi da zarijem nož u njegove grudi, suviše kasno shvatajući da je to bio samo privid i da sam ubila — tebe!

— Vrlo dobro — on joj je mirno, gotovo poslovno raskopčavao na grudima košulju od krute tkanine kaki boje, vojničkog kroja.

— Šta to radiš, Les?

On joj usnama dotače vrhove grudi, najpre jednu pa drugu dojku. Ruke su nastavile da raskopčavaju njene pantalone, grubo ih vukući naniže.

— Ne, Les... ne sada!

— Upravo sada, devojčice — on strže i poslednji deo odeće sa nje i hitrim preciznim pokretima raskopča i svoje pantalone, sedajući ponovo na sto licu. — Dođi...

Zastenjala je od bola kada je prodro u nju, ali je bol trajao vrlo kratko. Izvijajući se, ona se smesti u njegovo krilo, zabaci glavu unazad, prepuštajući bradavice njegovim usnama. Bio je to položaj u kojem su često vodili ljubav i navika je vodila njihova tela dobro poznatim putem.

— Tu na stolu je nož — reče ninda promuklim glasom dok je ona glasno dahćući ubrzavala svoj ritam. — Želim da vidim može li te hsipo odista naterati da učiniš ono o čemu si govorila...

*
* *

— Dobro mesto za logor — klimnu ninda glavom pošto je razgledao svaku stopu uske čistine nad bezimenom rekam, nabujalom od jutrošnje kiše. — Helikopter neka ostane gde jeste, Pite, spreman za poletanje, a mi ćemo podići šatore u zaklonu džungle. Još jednu

ili dve noći biće nam potrebna vatra, ali sezona kiša prolazi. Uskoro će biti mnogo toplije.

— A svi mogući insekti doći će da nam prave društvo — progundā Tabasko. — Nadam se da ćemo pre toga naći taj prokleti hram!

— Neće ići to tako brzo. Seti se da je Lester pominjao puteve u džungli. Ništa slično nismo videli u blizini.

Noć je pala brzo, kako to uvek biva u ovim krajevima sveta. Okupljeni oko vatre naših prijatelji su ćutali, pažljivo osluškujući noćne šumove iz džungle.

— Gadno mesto. Oh, gadno mesto — pevušio je Tabasko Pit, vukući dimove iz cigarete. — Gadno mesto, oh, kako gadno mesto...

Lesli i Sumiko se zgledaše. Uvek živahni i dobro raspoloženi Pit bio je večeras neobično ćutljiv, odgovarajući samo jednosložnim rečima i kukajući čas na ovo, čas na ono.

— Idi na spavanje, Pite — glasno reče ninda. — Ja ću prvi držati stražu.

— Jasno — isceri se Tabasko. — Hoćete da ostanete sami, a? Da se opet malo milujete? Prokletstvo, zbog čega ja nisam poveo dve ili tri ženske kad su me molile da to uči-

nim? Sad moram da spavam sam!

Klateći se u hodu, on nestade u šatoru odakle su još neko vreme dopirale njegove psinke i nerazgovetno mrmljanje.

— Počelo je — prošapta Sumiko. — On će biti prvi, Les!

— Misliš? Neee... jednostavno je nervozan zbog svega ovoga...

— Ti si ninda, Les!

— Šta to treba da znači?

— Ninda nikada ne dopušta da osećanja zamgle njegovo rasuđivanje! Pa čak ni osećanja ljubavi i prijateljstva, Les! Ti si ninda — razmišljaj kao ninda!

— Mislim da se ipak varaš — odmahnu Lesli glavom. — Pit ume da bude takav dok je opasnost nepoznata. Videćeš, čim dođe do gužve biće ponovo onaj stari!

— Ti si ninda, ali ja sam žena, Lesli Eldridže! I jasno osećam da se Pit promenio. Njegov pogledi, na primer, pa ono cerenje kad vidi da se milujemo. Nikada me nije tako gledao, znaš.

Pri svetlosti vatre ninda je pažljivo proučavao njeno lice.

— Hajde da postavimo stvar ovako — reče tiho. — Šta ako si to sve uobrazila i sada pokušavaš da me učiniš ljubomo-

rnim? Zar ne bi i to oslabilo našu ekipu pred odlučujući obračun sa hsiptom?

Devojka obori pogled.

— Da reče. — Stvar se može i tako postaviti, Les. Krajnji ishod je isti, u pravu si. To je ono o čemu sam ti govorila pre polaska: nije trebalo da nas povedeš.

Ninđa se podiže sa svog mesta jednim od onih svojih karakterističnih glatkih i hitrih pokreta i jednim skokom stvori kraj nje.

— Ostaćete ovde — reče ostrim šapatom. — Oboje! I ne želim više ni da govorim o tome!

— Ha-ha-ha! — dopre od šatora grub glas. Tabasko Pit stajao je s rukama na bokovima pred šatorom i naginjao bocu s viskijem. — Naši ljubavnici su se posvađali, a? Auu, to nije dobro, nije nimalo dobro...

— Pođi u šator, devojčice — šapnu Lesli oslobađajući njena ramena. — Odmah!

Ona klimnu glavom i ustade, zimljivo privijajući jaknu oko ramena.

Prošla je pored Pita hitro, oborene glave, ali je on grubo ščepa za rame i zadrža slobodnom rukom. Glas mu je imao

neobičan prizvuk kada je ponovo progovorio.

— Stani malo, curo. Šta ti je učinio taj grubijan tamo? Hteo da te siluje, a? Bilo je krajnje vreme da shvatiš koliko je taj tip dvoličan ispod one njegove maske poštenjačine!

— Pusti me, Pite... umorna sam...

— Samo polako, mala, polako. Pitam se kada ćeš shvatiti ko je pravi muškarac za tebe... znam da ih voliš kada su krupni i jaki. Prokletstvo, šta meni nedostaje? Kladim se da te mogu zadovoljiti dva puta bolje od onog momka tamo! Šta kažeš, da pođemo nas dvoje lepo u šator i...

Stisnuvši zube, Lesli pođe prema šatoru. Uložio je mnogo napora da savlada pravu buru osećanja, ali se bojao da u tome nije potpuno uspeo.

— Sačekaj, Lesli — reče Sumiko ne dižući pogled. — Ja... poći ću s njim u šator.

Ninđa zastade u mestu, stežući pesnice.

»KAKO hsipto ovo izvodi?«, pitao se. Neverovatno! Za svega nekoliko trenutaka uspeo je da od skladne ekipe stvori troje zavađenih ljudi, spremnih da svakog trenutka uhvate za grlo jedno drugo! Šta da uči-

nim? Na silu će se samo odgovoriti silom... da pokušam rećima, iako ne verujem da će to mnogo pomoći...»

— Poći ćeš u šator — reče on glasno — ako to još uvek budeš želela pošto me saslušаш. Pite... i ti, Sumiko, nemojmo činiti ništa što bismo ujutru mogli zažaliti. Ovo što činimo i govorimo nismo mi... naši mozgovi su pod uticajem koji na površinu izvlači ono najgore što se nalazi u nama! Mi...»

— Gluposti! — grohotom se nasmeja Tabasko Pit privlačeći devojkę sebi. — Nikada nisam verovao u te proklete bajke! Ortak, ti jednostavno pokušavaš da je zadržiš za sebe, ništa više! Davolski si sebičan, znaš. Ja neću biti takav, videćeš; ako mala poželi da poneki put legne i sa tobom, meni to neće smetati!

— Ne znam, Les — njen glas i dalje je bio veoma tih, tako da ga je sa ovog rastojanja jedva čuo. — Ne znam... uvek sam se pitala kako bi to bilo sa Pitom... on je divan momak i ja...

Podigavši glavu, ninda se glasno nasmeja. Najzad izlaz je bio tako jednostavan zar ne?

— Pa u redu! — reče s prezirom u glasu. — Učinite to, prokleti bili!

Pljunuo je na mokru zemlju i okrenuo im leđa, lagano se vraćajući prema vatri. Iza nje ga odjeknu glasna psovka, zemlja zatutnja pod teškim koracima Tabasko Pita.

— Čekaj malo, prijatelju! — zaurla ovaj. — Šta si, do đavola, time hteo da kažeš? Da je ova moja cura ovde kurva spremna da legne sa svakim ko je pozove?

Ninda se okrete u mestu. Iako naizgled opušten, njegov stav nije mogao prevariti Pita i ovaj zastade na bezbednom rastojanju.

— To je rešenje, zar ne? — prosikta napetim glasom. — Ščepaćeš jedan od tvojih prokletih japanskih noževa i sterati mi deset inča čelika u trbuh, je li! A posle ćeš moći da se izživljavaš sa ovom sirotom devokjom kao do sada! Pa u redu, ortak: da vidimo da li je pošten i stari američki način borbe odista lošiji od tih japanskih trikova, ili je sve to samo priča za lakoverne!

— Nije mi potrebno oružje da izađem sa tobom nakraj, Pite...

Kao nikada do tada ninda se morao boriti sa naizmeničnim

talasima mržnje i prezira, osećanjima koja jedan ninda u bo rbi sebi nikada nije smeo dopustiti.

Krećući se po luku, Tabasko je tražio najpovoljniji položaj za napad. Ninda je strpljivo čekao, pomerajući se samo koliko je bilo potrebno da mu uvijek bude okrenut licem.

— Dođi! — siktao je kroz zube, ne prepoznajući sopstveni glas. — Dođi, ako smeš...

Vlažni vetar dunu i dotače im lica, pokrete krošnje nad njima tako da ih mokro lišće zasu hiljadama sitnih kapi. Ninda zatrese glavom, osećajući se kao da se iznenada budi iz dubokog sna.

— Šta mi ovo radimo? — upita glasno, spuštajući ruke. — Pite... Sumiko? Zar je moguće da...

Urlajući kao razbesneli demon, Tabasko Pit se baci prema njemu, šireći ogromne ruke u zagrljaj koji će smrвити onoga koga se dočepa. Iznenaden, nešto što se nindi veoma, veoma retko događa, Lesli se okrete da dočeka napad. Leva nogu mu skliznu po vlažnom tlu, oduzimajući jedan od oslonaca njegovom telu. Pre nego što je uspeo da se pomeri, Pit stiže, iskeženih zuba i iskolačenih očiju.

Tamo, pred šatorom, Sumiko prodorno vrisnu.

Rvali su se tiho, bez ijedne izgovorene reči, dok je Pit svojom većom težinom pritiskivao telo ninde o blatnjavu zemlju. Sve one lekcije iz veštine borenja koje mu je ninda u svoje vreme dao imale su rezultata; Pit bez mnogo napora izbeže nekoliko prljavih udaraca koji bi svakako onesposobili prosečnog protivnika.

Izmigoljivši se kao zmija, ninda se otkotrlja u stranu, konačno se oslobodivši stiska koju je sprečavao da koristi svoju veću brzinu i veštinu. Skočio je na noge očiju zamagljenih od gneva, sa rukama podignutim da smrtonosnim udarcem zaustave sledeći nalet Tabasko Pita.

Ovaj se podigao bez žurbe, cereći se belim zubima na licu pocrnalom od blata. Lagano je podigao desnu ruku sa velikim kamenom u šaci.

— Vidiš li ovo, ortak? — cedio je kroz zube. — Ovaj kamen? Pogledaj ga dobro, proklet bio, jer ću ti za koji trenutak njime smrskati lobanju!

Sumiko vrisnu ponovo visokim, prodornim krikom. Da li se ninda varao ili u tom vrisku, sem straha, bilo i iskons-

kog trijumfa ženke koja posmatra obračun na život i smrt između dva mužjaka, svesna da će po pravu prirodnog odabiranja pripasti onome ko bude bolji i jači?

Taj vrisak zari se kao nož u njegov mozak i on se prenu, još jednom raskidajući užasnu kontrolu nametnutu spolja.

Režeći, Tabasko Pit zamahu, unoseći svu svoju snagu u zamah desnom rukom. Kamen zazvižda kroz vazduh, naciljan tačno ninda u lice. Biće dovoljan samo delić sekunde da stigne do cilja, a onda...

Oslobođen koprene gneva i mržnje u mozgu, ninda načini lak korak u stranu. Ovoga puta klizavo tle nije ga usporilo.

S treskom kamen pogodi stablo drveta iza ninde. Razrogačenih očiju Tabasko Pit je buljio u priliku umazanu blatom ispred sebe.

Hitar korak ulevo, ruke podignute na udarac. Veštinom iskusnog borca Pit odstupi vre, bajući priliku da uzvрати. Njegov potez međutim, bio je pogrešan, naseo je na prastari trik čiji je cilj da se protivnik zavara i izvede iz ravnoteže.

Oslonjen na vrhove prstiju leve noge, ninda vrhom desne cipele zadade polukružni uda-

rac koji ne bi izbegao ni mnogo lakši i spretniji borac od Tabaska. Pogođen iza uha, krupni čovek bez glasa se sruči u blato i ostade nepomično da leži.

— Žao mi je, ortak! — promrmlja ninda. — Ujutru će te đavolski boleti glava, ali mislim da ćeš se i sam složiti da ništa bolje od toga nisi ni zaslužio!

Bacivši pogled prema devojci koja se lagano povlačila prema šatoru, pokrivajući rukama usta, on među gomilom opreme na zemlji pronađe tanko i čvrsto uže i baci se na posao da njime uveže udove Tabasko Pita. Još jednom je proverio njegovo stanje, odmahnuo glavom i okrenuo se prema šatoru.

— Sumiko, dođi! — rekao je glasno. — Pitu je potrebna pomoć!

Krilo na ulazu šatora odlete u stranu i devojka izroni iz njegove mračne unutrašnjosti. Nešto blesnu u njenim rukama.

Ninda se lagano uspravi, odmahujući glavom. Pogrešio je što je smatrao da je porazom Tabasko Pita i Sumiko oslobođena hsipovog uticaja.

Poznavao je oružje čiji je plemeniti čelik pritajeno bles-

kao u odsjaju vatre. Katana, dugi samurajski mač, iskovan rukom japanskog kovača koji je svoju tajnu sa sobom odneo u grob...

Katana koji je sensei Tanaka nasledio od svog učitelja, a ovaj od svog. Mač koji mu je poklonio na rastanku, kao punokrvnom nindži...

Njegov sopstveni mač!

*

* *

Ne skidajući pogled sa devojke, ninda se kretao tamo i amo, opipavajući stopalima tle pod sobom. Ovoga puta ne sme rizikovati da se oklizne i tako samo za delić sekunde uspori svoje kretanje. Iako ne toliko vešta kao jedan ninda, Sumiko je bila pravi majstor u borenju starinskim japanskim oružjem. Katana u njenoj ruci bio je opasan bar koliko automatsko oružje u rukama dobrog i hladnokrvnog strelca...

— Ne čini to, devojčice — reče on tiho, sugestivnim glasom. — Sećaš se noža na stolu? Tada nisi mogla da me ubiješ... nećeš to moći ni ovoga puta.

Poput kamene maske lice devojke bilo je nepokretno. Napredovala je sitnim koracima, ne gledajući u tle, na neki volšeban način zaobilazeći sve prepreke na svom putu.

Ninda duboko udahnu vazduh, napinjući mišiće. Ako hsi-po u ovom trenutku odluči da utiče na njihovo delovanje, mogla bi to biti smrtna presuda za nindu; suviše dobro je poznavao hitrinu Sumiko da bi se smeo zavaravati nadom da njen prvi napad neće uspeti.

Kamen kojim ga je maločas napao Tabasko Pit bio mu je pod nogama. Ima dovoljno vremena da ga čšepa, zavitla i... ne!

Tako bi je mogao ubiti. A to se ne sme dogoditi.

Još deset koraka. Oštrica katana lagano se dizala nad glavu devojke u smišljeni položaj za napad; vođen sa obe ruke, mač će dobiti ubrzanje koje će mu omogućiti da sa lakoćom preseče ljudsko telo ukoso od ramena do pojasa.

Pet koraka. Vrh mača kružio je u vazduhu, stvarajući karakterističan šum nalik zujanju insekata na suncem obasjanoj livadi. Na taj način protivnik nikada ne zna kada će katana iznenada promeniti pra

vac i sručiti se na njegovu glavu...

Tri koraka. Još samo jedan i devojka će napasti.

SADA!

»Kada sumnjaš da ćeš pogoditi kako valja, kada je protivnik brz i vešt«, učio ga je se nsei Tanaka, »onda je udarac kopca koji se obrušava na plen najbolji...«

Isto to rekao je i on Sumiko, pokazujući kako se mač naglo spušta, poput kopca koji grabi plen na zemlji, i isto tako naglo ponovo diže, pokrivajući na taj način gotovo sav prostor koji je nadohvat mača. Malo je njih koji su uspjeli da izbegnu takav udarac izveden brzo i precizno.

Prkoseći sečivu koje blesnu u tami, ninda zabaci gornji deo tela unazad, dopuštajući da mu oštrica prohuji ispred lica i grudi. Prodoran krik devojke zvučao je kao muzika u njegovim ušima dok je činio drugi neophodni potez da bi izbegao udarac kopca; odbacujući se nogama od tla, on se obrte u vazduhu propuštajući sečivo ispod sebe.

Za sledeći udarac Sumiko više nije imala vremena; obrnuvši se u vazduhu, ninda obavi nogama njenu desnu podlakticu i glatkim pokretom odbaci

katana iz nje. Zarivši se vrhom u meku zemlju, mač ostade da podrhtava pored vatre; njen crvenkasti odsjaj stvarao je iluziju da se niz oštricu sliva čitav potok krvi.

Zagledana u to, Sumiko vrišnu, ali je to ovoga puta bio vrisak čistog straha. Okrenula se nindži, plamenih očiju, kao podivljala vučica i napala ga iskeženih zuba.

Udarac u pleksus na trenutak je zaustavio i noge su joj otklizale po vlažnoj zemlji. Drugi udarac, u bradu, stigao je pre nego što je telom dotakla zemlju.

Nekoliko trenutaka kasnije, i onesvešćena devojka bila je vezana i ninda se zabavi time da oboje svojih prijatelja prenese u šator i smesti što udobnije. Nekoliko puta je u tom poslu zastao da bi oslušnuo šumove džungle, ali oni nisu najavljivali nikakvu opasnost.

Šta sada?

S gađenjem pogledavši svoje ruke umazane blatom, Leslie zbaci odeću sa sebe i zagazi u reku ispunjenu mutnom vodom. Reke u džungli nisu prijatna mesta, naročito noću, ali se on oprao za svega nekoliko trenutaka i vratio u šator, noseći brižljivo obrisan mač.

U mrklom mraku, sledeći instinkt koji mu je govorio da je to neophodno, on hitro i vešto navuče na sebe kostim ninde, osećajući mek dodir crne svile na nagom telu. Kapuljača sa dva uska proreza za oči na glavi, širok kožni opasač spreman da primi korice katana. Čitav onaj mali arsenal oružja koji ninda uvek ima uz sebe, skriven pod kostimom.

Uspravan i vitak, izašao je iz šatora i zastao na njegovom ulazu, dodirujući prstima desne ruke dršku katana. Prizor koji je ugledao nije ga iznenađio.

Onizak čovek širokih pleća, potpuno nag, sedeo je pored vatre i zamišljeno je podsticao granom koju je držao u ruci. Lice mu se nije moglo videti, ali je odsjaj plamena poigravao po glatko obrijanoj glavi, dajući joj najfantastičnije oblike.

Podigao je pogled kada je ninda prišao vatri. Usko asketско lice sa ogromnim i dubokom očima, osmeh na tankim usnama.

— Sedi, nindo reče — dubokim grlenim glasom. Njegov engleski jezik nije imao nikakvog prepoznatljivog akcenta. — Treba da govorim sa tobom.

Ne skidajući pogled sa nagog čoveka, ninda se oprezno spusti u položaj koji će mu omogućiti da blagovremeno reaguje na iznenadni napad.

— Ti si hsipo? — upita. Pod gustom svilom glas mu je bio malo prigušen.

— Jedan od hsipa. Jedinu koju je imao hrabrosti da napusti ove šume i razgleda svet koji su ljudi u međuvremenu izgradili oko njih.

— Imam utisak da ti se taj svet nije dopao. Iako se prilično dobro snalaziš u njemu.

— Loš svet, nindo. Svet kojem su potrebne promene.

— Promene?

— Da, promene. Biće proliven čitav okean krvi pre nego što na licu Zemlje ostanu samo ljudi sposobni da žive u skladu sa svojom prirodom, a ne boreći se protiv nje.

— Ti TO želiš? Okean krvi?

— Ne želim. I ne radujem se tome, ali je krv neizbežna da bi došlo do promena.

Ninda udahnu vazduh kroz gustu svilu. Okean krvi!

— Tvoji prijatelji u hramu... poći će za tobom?

— Da, poći će, jer nemaju drugog izbora. A onda, koji će vek može da odbije kada mu se kao poklon nudi vladanje nad čitavim kontinentom?

Malo promukao, prezriv smeh. Smeh od kojeg ninda ose- ti trnce po leđima. Da, pred njim je bio čovek sposoban da nepokretnog lica prolije čitav okean krvi...

— Misliš li da će tvoj svet biti bolji, hsipo?

Sada je na nindu bio red da se nasmeje. Odmahnuo je glavom, bez reči.

— Da, nindo. Ti si lopov. Jedan od najvećih u istoriji čovečanstva!

Crna kapuljača koja pokriva glavu i lice ne može nikada pokazati pokrete sitnih mišića i preneti ono što jedno lice pokazuje. Nagi čovek, međutim, glasno se nasmeja.

— Znam šta misliš, nindo — reče. — Čudi te što i tebe smatram kradljivcem, zar ne? Potomak lopova je lopov kao i njegov predak; veština japanskih nindi pre mnogo vekova ukradena je iz Indije. Zašto te onda iznenađuje što sada stiže i zaslužena kazna za to?

— Kazna? — upita ninda. — Ti MENE želiš da kazniš?

— Da! A za taj zločin jedina kazna je — smrt!

Pod svojom kapuljačom ninda se grleno nasmeja.

— To samo pokazuje koliko me se zapravo plašiš, hsipo — reče. — Svestan si da sam je-

dini koji može ugroziti tvoje lude snove o vladavini nad svetom i mnogo puta si pokušao da me ukloniš s puta. Nije ti uspelo, kao što znaš; i ne može ti ni uspeti.

— Ja **TEBE** da se plašim? Zar onaj koji se plaši dolazi nag i nenaoružan u logor svog neprijatelja?

— Samo zato što znaš da ne žurim da te ubijem. Stalo mi je do tajne tvojih veština, hsi-po. Umrećeš tek kada mi je budeš do kraja otkrio.

— Čudno — šuštao se nasmeja njegov sagovornik. — Ne što veoma slično sam i ja tebi želeo da ponudim. Možeš doznati tajnu hrama Govundi, ali posle toga moraš umreti. Sem ako ne pristaneš da postaneš moj pomoćnik. Moja desna ruka, nindo! Šta kažeš na to?

— Uz to, naravno, ide i vladavina nad čitavim jednim kontinentom, zar ne? Vrlo si velikodušan u svojim ponudama, hsipo. Koliko već imaš saradnika? Da ti ne ponestane kontinenata pre nego što ih sve kupiš slatkim obećanjima?

— Poznajem taj način govora — suvo odvrati Indijac. — Kroz tanku skramu suptilnosti koju su ti dali u školi ninducia neprestano izbija prokleti prezir zapada koji je sp-

reman da se podsmeva svemu i svačemu, pa čak i pred licem smrti! To je jedina od tvojih velikih mana, beli nindo!

— Možda. Istorija tvrdi da je preplitanje dveju kultura i dvaju načina mišljenja uvek davalo bogate plodove. Svako ko se drži samo jednog puta, uveren da je jedino on u pravu, krenuo je putem stagnacije i laganog truljenja. Ljudi slični meni slobodno žive po celoj planeti i već uzdižu pogled prema susednim planetama, prema zvezdama! Šta je s tvojim istomišljenicima, hsipo? Ko će mi među kamenjem pocrnelim od starosti i mašta o vladanju svetom?

— Lepe reči, nindo. One o zvezdama, naročito... Šta ako ti odam najveću tajnu Govundija, da njegovo znanje zapravo potiče — sa zvezda!

Ninda na trenutak ostade ne pokretan. To što je hsipo tako nemarno izgovorio... gospode bože, to bi mogla biti istina!

Uzdahnuvši, nagi čovek se uspravi, gledajući u maskiranog sagovornika na drugoj strani vatre.

— Eto, to je i objašnjenje naših moći, nindo. Sva ta znanja, i mnoga druga koja ćemo upotrebiti kada za to dođe čas, sahrana su u knjizi Govundija

koji su pre mnogo hiljada godina došli sa zvezda među mo je pretke. Prerano, na žalost. Varvari su uništili našu civilizaciju pre nego što je uspela da upotrebi bar deo tih znanja, pre nego što je postala dovoljno zrela za njih. Moji preci sačuvali su knjigu Govundija na ovom mestu, prenoseći deo starih veština sa kolena na koleno. Sada je došao čas da se knjiga otvori do kraja i da se upotrebe sve tajne koje ona još skriva!

Tajne nauke koja je još pre mnogo hiljada godina poznavala međuzvezdana putovanja? Mentalne moći? Možda i strašna oružja kojima se ništa na ovoj planeti ne može suprotstaviti? Možda...

Svet kojim vladaju ljudi poput ovoga pred njim, ljudi koji ne biraju sredstva da bi stigli do svog cilja?

Ne. U takvom svetu on nije želeo da živi!

I učiniće sve da spreči ono što hsipo priprema!

Uspravio se tako hitro da je taj pokret podsećao samo na treptaj oka u tami. Oštrica katana još jednom blesnu na čistini pored reke i pade na svoj cilj brzinom munje.

Ninđa glasno kriknu, povera vajući džungli, reci i nebu svoje ogromno razočarenje.

Oštrica mača glatko je presekla deblo pokriveno mahovinom na kojem je hsipo samo trenutak ranije mirno sedeo.

A sada ga tu više nije bilo...

Ninđa steže zube i okrete se da osmotri džunglu oko sebe.

Da li se to samo noćni vetar igra među lišćem?

Ili do njegovih ušiju odista dopire prigušen smeh, pun poruge?

*

* *

— To je to — reče Tabasko Pit bolno mršteći lice jer mu je smetalo klaćenje helikoptera nad džunglom. — Jedan od Lesterovih puteva. Letimo dalje?

Još uvek u svom kostimu, sa kapuljačom navučenom na glavu, ninđa klimnu glavom.

-- Letimo dalje, Pite. Vrlo polako i vrlo nisko. U redu?

— To neće prijati mojoj glavi — progundā Tabasko postepeno smanjujući visinu. — Suncе je jako i iz džungle se diže čitav oblak magle stvarajući vertikalna strujanja koja za

moj ukus, malo previše ljuljaju ovu pticu.

— Bolje je da te glava malo boli nego da potpuno presta-neš da je osećaš, Pite — nasmeja se ninđa, osvrćući se prema zadnjem sedištu da pogleda devojku koja mu uzvratī osmehom. Ono što se protekle noći dogodilo, srećom po Pita i Sumiko, bilo je na neki neobičan način izbrisano iz njihovog sećanja, a ninđa je smatrao da istina o nekim detaljima tih događaja neće nimalo koristiti duševnom miru njegovih prijatelja.

— Plašiš se da hsipo pozna-je neki način da obori ovu pticu?

— A ti?

— I ja — priznade Pit, oprezno zaobilazeći krošnju drveta nešto višeg od ostalih. — Do đavola, u pravu si; pad sa visine od stotinak stopa nikada mi ne bi prijao. Pa čak i sada... Hej!

Bez ikakvog upozorenja motor helikoptera prekide svoje ravnomerno brujanje i vertikalno vazdušno strujanje ga poduhvati, iskrećući ga na bok. Pit se borio sa komandama, ali uzalud. Bez vučne sile motora one su bile potpuno beskorisne.

— Držite se čvrsto — reče mirno ninda. — Sad će...

Kao da želi da se poigra sa uljezima u džungli, novo vazdušno strujanje odbaci ih natrag, u smer iz kojeg su došli. Pit opsova kad najviše grane onog visokog drveta blago očesaše staklo pred njegovim licem.

U kratkom trenutku, kada se helikopter ponovo našao u normalnom položaju, motor proradi isto onako naglo kao što je i stao. Sa novom psovkom na usnama, Pit je reagovao mu njevito. Samo nekoliko desetina sekundi kasnije čelična ptica je stabilno lebdela na bezbednom rastojanju od visokog drveta.

— Uh! — Tabasko obrisa znoj sa čela. — Ovo je bilo gadno, boga mu! Prokleti kućkin sin od motora!

— Nije motor kriv, Pite.

— Šališ se? Ali...

— Kladim se u godišnju pro izvodnju helikoptera čitavog sveta da će svaki od njih prestati da radi u trenutku kada prođe to drvo tamo!

— Glupost! To je nemoguće! Kako bi...?

— Pokušaj, ako želiš, Pite. Ali najpre dopusti meni i Sumiko da izađemo. Ona čistina

tamo, ima dovoljno mesta za sletanje.

— Dakle? — osmehnu se ninda Pitovom zamišljenom licu kada se helikopter našao na mekom tlu prekrivenom trulim lišćem. — Pokušaćeš?

— Ne, hvala — odmahnu Tabasko glavom, cereći se. — Ovoga puta ću ti poverovati, Les... Šta sada? Dalje idemo pešice?

— A šta nam drugo preostaje? Srećom, staza o kojoj je Lester govorio još uvek postoji i biće daleko lakše hodati njom nego prosecati put mačeta kroz džunglu. Sumiko, po nećemo samo najnužnije stvari, do hrama ne može biti više od petnaestak ili dvadeset milja...

— Prijatna šetnja — gundao je Pit dok je iznosio potrebne stvari iz helikoptera. — Oružje?

— Uzmite po jedan pištolj i po jedan veći naž. To će biti dovoljno.

— Dovoljno za koga? Meni nije, do đavola! Najradije bih povukao bazuku ili bacač plamena, a dobro bi nam došao i jedan od onih oklopnih transportera, je li, Les?

— Verovatno — osmehnu se ninda pod maskom. — Možda je i bolje što ih nemamo, jer

te stvari nisu građene za mesta poput ovoga. Sve spremno? Onda polazimo; uobičajeni raspored: ja napred, Sumiko u sredini, Pit u zaštitnici!

Lica su im postala ozbiljna čim su zakoračili uskom stazom prekrivenom samo kržljavom travom i mahovinom, oivičenom gustim zelenim zidom džungle sa obe strane. Staza je vodila na severozapad pravo kao strela odapeta iz luka, i ninda još jednom zažali što nevidljiva barijera hrama Govu-ndi, podignuta na ko zna kakav način, sprečava pristup letećoj mašini koja bi im neizmerno olakšala ovaj put.

Čudno...

Ninda oprezno dotače dršku katana zataknutog za pojas. Ne, nije se varao, ona je bila mnogo toplija nego što je trebalo da bude. Onaj osećaj vreline od oštrice priljubljene uz telo nije, dakle, bio iluzija!

Ninda naglo zastade u mestu i okrete se svojim prijateljima.

— Šta se dogodilo? — šapnu Sumiko. Pištolj u njenoj ruci lagano je kružio tražeći neki cilj u zelenkastoj izmaglici.

— Videćemo. Daj mi taj pištolj, Sumiko.

Ona mu predade oružje uz začuđen pogled. Bez ikakvog objašnjenja on ga svom snagom zavitla i baci napred, duž staze.

Oružje odlete u visokom luku, obrćući se u vazduhu. Da li ga je to prevario odsjaj sunca ili je metal pištolja iznenada dobio crvenkastu nijansu, nalik...

Nalik čeličnoj šipci zagrejanom do visoke temperature!

Na samo jedan jard od tla, eksplozija raznese oružje, zasipajući džunglu komadićima usijanog metala. Ninda klimnu glavom.

— Šta to, do đavola, znači?

— zapanjeno upita Tabasko.

— Znači da je, poput helikoptera, i naše oružje ovde bekorisno — sleže ninda ramenima. — Pipni pištolj i nož, Pite, oprezno! Kako ti izgleda?

— Đavolski vruće, boga mu! Ali kako...

— Ne znam kako, ali znam zašto. Žao mi je, Pite, ovde ćemo se rastati...

— Rastati? Ko?

— Nas dvoje od tebe. Moraš ostati uz helikopter i moje oružje. Previše je dragoceno da bih ga na ovakvom mestu ostavio bez nadzora.

— Zar nije bolje da pođem sa tobom, a da Sumiko ostane?

Ona...

— Ona mi je potrebna u hramu, Pite. O tome smo jednom već govorili. Uzmi moje oružje i vrati se do helikoptera. Čekaš naš povratak.

— Koliko dugo?

Skidajući kapuljaču sa lica, ninda obrisa znoj.

— Onoliko dugo koliko budeš smatrao da je potrebno, Pite...

Plavokosi džin ovlaži jezikom suve usne.

— U redu, Les — reče tiho. — Čekaću vas...

Svaki trenutak odlaganja sa mo bi otežao rastanak i zato ninda dohvati devojkicu za ruku i povuče je za sobom duž staze. Proći će dosta vremena pre nego što ih Pit izgubi iz vida, važno je da ne pokažu nikakav znak oklevanja.

Stotinak jardi dalje, Sumiko šumno uzdahnu.

— Les... ovde je užasno vruće!

— I meni — priznade on. — Upotrebio sam sve trikove koje poznajem da bih rashladio telo, ali ne uspeva. Čudno...

Ona iznenada zastade.

— Misliš li da...?

— Siguran sam u to. Nevidljiva barijera i dalje deluje, Sumiko. Neće dopustiti prolaz

ničemu što je izrađeno ljudskim rukama, očigledno.

— Naša odeća?

— Naša odeća, nakit, bilo šta što nije stvoreno u prirodi.

Slegnuvši ramenima, devojkica počne da svlači košulju mokru od znoja. Ninda učini to isto sa svojim kostimom i sakri zavežljaje sa odećom u jedan žbun.

— A sada?

— Sada možemo da produžimo, gospođice Evo! — galantno se nakloni Lesli. — Oprostite što moram da primetim, ali negde ste izgubili svoj smokin list? Ili možda idete na nudističku plažu?

— Plaža bi mi baš prijala, dragi moj Adame — tužno se osmehnu devojkica. — Mada... otkako smo se svukli, osećam se mnogo prijatnije.

— Barijera je konstruisana tako da propušta bez otpora živu materiju. To je prednost za naše protivnike, ali i za nas; svaki obračun koji se bude vodio u hranu vodiće se golim rukama... ili oruđima koja se tu zateknu: kamenjem, zemljom, komadima drveta...

— A u takvoj borbi sve bi prednosti morale biti na našoj strani, Les!

— Tačno. Sem jedne bitne komponente: mentalnih moći...

Dvoje nagih ljudi hodali su bez predaha više od jednog sata, koristeći onaj posebni korak koji tako malo zamara mišiće nogu da čovek u dobroj kondiciji može za neshvatljivo kratko vreme preći milje i milje puta, a da ne pokaže nikakve znake zamora. Još jedna tajna nindži, oteta od prirode dugim posmatranjem kretanja divljih životinja i primenom stečenih saznanja na kretanje dvonožaca ljudske vrste.

— Ovde možemo da predahnemo — reče nindža iznenada, zaustavljajući se pod krošnjom drveta koja se nadnosila nad stazu stvarajući prijatan hlad. — Ostani u senci, ja ću poći malo napred da ispitam teren.

Ona ga bez oklevanja poslušala i spusti se u travu, osećajući kako joj vlasi golicažu naga bedra. Bilo je nečeg čudno senzualnog u tom dodiru i ona se opruži po travi šireći ruke i noge. Nije ni primetila da joj se bokovi kreću u laganom, fascinantnom ritmu, da su joj bradavice napete gotovo do bola.

Lesli je bio tu, Lesli tako nežan, a opet jak, tako moćan kada vodi ljubav sa njom. Dodir trave pod nagim telom pretvorio se u milovanje hiljada sitnih ruku od kojih je svaka donosila ekstazu. Ona se otvorila još više, podižući donji deo tela sa trave, čekajući trenutak koji će doneti vrhunac uživanja.

— Oh... — reče ona grčeći usne. — Ohhh...

Sada je znala da taj moćni muškarac koji prodire u nju nije Lesli, ali joj to, zbog nečega nije smetalo. Ovaj čovek tu bio je stvoren samo za nju, svaki deo njegovog tela savršeno se uklapao sa njenim oblinama, donoseći ekstazu svakim dodirrom. Ona tiho vrisnu od sreće osećajući mlaz vrele tečnosti u sebi, mlaz koji je tekao i tekao, činilo joj se, bez kraja i konca...

Otvorila je oči i srećno se osmehnula muškarcu koji je stajao nad njom. Bože, on je još bio uzbuđen, još je želeo, mogao je još jednom voditi ljubav sa...

— Šta se dogodilo, Sumiko? — upita nindža. Lice mu je bilo smrknuto.

— Ja... — ona udahnu vazduh tražeći reči za ono što se samo nekoliko trenutaka ranije dogodilo. — Mislila sam... mislila sam, da si ti sa mnom, i onda...

— Ustani — reče on nežno, pružajući joj ruku. — Moramo dalje, devojčice...

Tek posle čitave milje hoda nja pod zelenim krošnjama ona je skupila hrabrosti da mu se ponovo obrati.

— Les...

— Da, devojčice?

— Da li je to bio... on? Hsi po?

— Nije to bio niko, devojčice — odvrati on nežno. — Samo iluzija stvorena u tvom mozgu da bi ti odvratila pažnju od nečeg mnogo važnijeg što se događalo u blizini.

— Nešto se događalo? Ja...

— Nisi ni mogla primetiti. Hsipo dobro poznaje čak i psihologiju žene, iako sam najpre verovao suprotno. Poklonio ti je orgazam o kakvom se može samo sanjati... u zamenu za

to morala si se povući iz borbe koja se vodila malo dalje.

— Borbe?

— Da. Pogledaj!

Ona se tek tada usudi da ga pažljivije pogleda. Umorno, iscrpljeno lice, upale oči... i...

I tragovi snažnih, moćnih udara po čitavom telu!

*
* * *

— Neće to više pokušavati — osmehnu se ninda gladeći je po kosi. — Shvatio je da smo u borbi prsa u prsa gotovo po djednaki. Ja sam izdržljiviji. Njegova prednost je u iznenađenju. Čim ne postigne odmah odlučujuću prednost, on napušta borbu za koju zna da će je izgubiti...

— Ali... zašto ja... mentalna energija!

— Tačno. Procenio je da je tvoj potencijal kritičan po nje ga i da je najbolje da te ukloni pre nego što bilo šta pokuša sa mnom. Još jedan dobar znak, zar ne?

— Lesli... kako je izgledao tvoj obračun sa njim?

— Verovatno smešno! — na smeja se ninda odmahujući glavom. — Čovek koji potpuno sam stoji nasred staze i maše rukama po vazduhu odbijajući zamišljene udarce. Samo što ti udarci nisu bili nimalo nežni, veruj mi. Uostalom, njihovi tra govori se još vide!

— Kako?

— Nije mi više problem objasniti kako on te udarce zadaje. Prenos energije na daljinu jedna je od tajni koju putnici na međuzvezdanim brodovima moraju poznavati; prava je tajna u tome kako sam uspeo da te udarce odbijam... Stani!

Povijen unapred, savlađujući inerciju sopstvenog tela, ninda se ukopa u mestu, u poslednjem trenutku upozoren na novu opasnost.

— Vрати se natrag, Sumiko — reče oštro. — Brzo natrag!

Ona odstupi nekoliko koraka, sa užasom shvativši da je on već do članaka potonuo u žitku zelenkastu masu koja se ničim nije razlikovala od okolnog tla.

— Granu — reče ninda mirno, iako je u močvarno tle propao već do kolena. — Moraš odlomiti granu sa nekog drveta...

Od očajanja zamućenim očima devojkа pređe pogledom oko sebe. Vlažno tropsko žbunje, povijene krošnje, da, ono drvo tamo!

Jecajući od gneva i straha, ona se svom težinom okači o vitku granu nadnetu nad stazu. Ništa, grana je bila suviše elastična da bi se mogla slomiti.

— Nož! — zajeca ona. — Nož... treba mi nož!

— Nemaš noža, devojčice — miran, savršeno miran glas iza nje. — Moraš je otrgnuti! I ti to možeš! Seti se lekcije: sva energija koncentrisana u jednu tačku, a onda naglo prажnjenje... tako!

Jecajući od olakšanja Sumiko se podiže sa tla sa dugom povijenom granom u rukama.

Njene oči predoše preko glatke zelene površine. Potpuno prazne i varljivo čvrste...

— Les... — šapnu ona. — Lesli...?

Nešto se pokrete u zelenilu i ona shvati da je čitavo telo ninđe već u močvari i da ga on u tom položaju održava još samo raširenim rukama podignutom iznad glave. Vrisnuvši, ona dotrča do ivice i svom snagom zavitla slobodni kraj grane prema jedva vidljivom pokretu u zelenoj masi.

Kao iz groba, jedna ruka izroni na površinu čvrsto stežući granu; za njom se pojavi i druga, ali ništa više...

Stežući svom snagom vlakna sto drvo, devojka poče da uzmiče korak po korak, osećajući kako močvara sa perverznom sporošću odbija da povрати svoju žrtvu.

Ipak... ipak...

Glava sa kratkom crnom kosom izroni iz močvare i ninda otvori oči.

— Ne moraš više vući, devojčice! — reče savršeno mirno. — Već sam na ivici.

Snažan pokret rukama i čitavo njegovo telo izroni iz zelenkaste mase. Na njenoj površini ne ostade nikakav trag; močvara je ponovo bila spre-

mna da u svoje nezajažljive čeljusti primi novu žrtvu...

Klonula od napora i straha, devojka se oporavljala dugih desetak minuta dok je ninda oprezno istraživao ivicu šume.

— Zamka! — reče konačno sa zadovoljstvom u glasu. — Ta masa ispunjava samo jamu iskopanu nasred staze. Nekoliko koraka dalje, kroz šumu, može se sasvim bezbedno proći...

— Misliš li da je to jedina zamka?

— Ne znam — osmehnu se ninda. — Imam utisak da jeste. Osećaš li i ti to?

Ona klimnu glavom. U poslednjih nekoliko minuta, čim su prošli jamu sa zelenkastom masom, osetila je neko neobično prijatno uzbuđenje i lakoću. Činilo joj se da, uprkos umoru, više ne hoda nego lebdi nad tlom.

— Energija — prošaputa ninda. — U blizini je izvor ogromne energije koju mogu koristiti sva živa bića. Pogledaj drveće, Sumiko!

Okolo njih se drveće uzdizalo sve više prema nebu, njegove krošnje širile su se u pravi krov ispod kojeg je bilo prijatno hodati. Nigde nijednog ružnog,

iskrivljenog žbuna, bolesnog stabla, kržljave trave...

— Hram je sasvim sigurno u blizini, Leslie...

— Da, i ja mislim. Čudno, trebalo bi da osetim bar malo strepnje pri pomisli na ono što nas tamo čeka, ali ne osećam ništa slično. Ti?

— Ja? Osećam se kao boginja koja je na trenutak sišla sa Olimpa da bi prošetala divno uređenim parkom i primila izraze poštovanja od svojih vernika.

— Besmrtna?

— Čudno pitanje... Ali, kad bolje razmislim — da!

On se blago nasmeja obavija jući joj ruku oko golih ramena.

— Nemoj nikada zobaraviti ovo mesto — reče. — Pa čak i ako se dogodi da ja zauvek ostanem ovde. Zar iko može poželeti lepši grob, Sumiko?

Ona se trže i odvoji od njega.

— Les! Šta to znači?

Pogled ninđe bio je potpuno miran.

— Jedna od mogućnosti na koju treba računati. I to veoma realna. Moraš to shvatiti, devojčice. Moraš!

Gledala ga je nekoliko dugih trenutaka, a onda klimnu glavom i lice joj ozari osmeh.

— Shvatila sam, Les. Ti me podsećaš da vreme prolazi i za nas dvoje. Pre ili kasnije starost će doći, ali nas neće sprečiti da živimo istom ovom vrstom života. Posle toga — zna se: smrt u borbi!

On je ćutke obgrli i povede dalje stazom koja se postepeno širila. Među sve ređim stablima džinovskog drveća već se naslućivalo crno kamenje prastarog hrama.

Petorica ljudi koji su sedeli nasred staze, prekrštenih nogu bili su potpuno nagi kao i njih dvoje, ali to nimalo nije umanjivalo njihovo dostojanstvo. Mirno, bez straha, posmatrali su kako im se približava dvoje stranaca.

Starac obrijane glave koji je sedeo u sredini prvi podiže ruku na pozdrav. Ostala četvorica ponoviše njegov gest.

— Dobro došli u hram Govu ndi — reče starac savršenim engleskim jezikom.

Nepokretan, ninda je proučavao njihova lica, tražeći nešto što bi mu odalo ko je od ove petorice, ako to već nisu svi, saveznik njegovog tajanstvenog protivnika.

— Moje ime je Leslie Eldridž — reče on konačno. — Ova devojka zove se Sumiko. Došli smo ovamo, jer...

— Znamo sve o tebi, nindo — reče starac mirno. — Čak i zašto si došao na mesto koje je za sve ove hiljade godina posetio jedan jedini čovek bele rase. Njegovo prisustvo bilo nam je dragoceno, jer smo shvatili, možda malo prekasno, da svet ne počinje i ne završava se u našem hramu. Nadamo se da će i tvoje prisustvo ovde učiniti isto, jer nam je potrebna tvoja pomoć.

— Pomoć?

— Da. Svet je u velikoj opasnosti, nindo. Hsipo Kašmi, tvoj veliki protivnik, odlučio je da mu nametne svoju volju. A on je toliko moćan da to može i učiniti. Ti si jedini koji ga u tome još možeš sprečiti...

*

* *

— Hsipo Kašmi? On, dakle, nema vlast nad vama? Vi niste... na njegovoj strani?

— Ne. I pokušaćemo da mu se suprotstavimo svim sredstvi ma koja poznajemo, iako u tome nismo imali uspeha. On je mnogo moćniji od nas zato što je uspeo da shvati poglavlja knjige Govundija do kojih naša inteligencija nije mogla da

dosegne. Vladanje slobodnom energijom, to je jedna od moći nama nedostupnih, a on je otkrio način da to postigne. Plašimo se i da pomislimo šta će se dogoditi kada produži da proučava knjigu...

Ninđa ovlaži jezikom osušene usne.

— Zašto... — započe, ali su mu reči teško prolazile kroz stisnuto grlo. — Zašto je ne... uništite?

— I o tome smo razmišljali -- mirno odvrati starac — ali niko od nas ne zna način da se to učini. Legenda kaže da će svako ko pokuša da razbije kristalnu loptu kojom je knjiga zaštićena umreti strašnom smrću i da će čitav ovaj kraj biti pretvoren u prah i pepeo. Generacije njegovih potomaka ispašće za njegov greh, deca se rađati bolesna, izobličena i nakazna, umreće i drveće i životinje u neposrednoj blizini hrama.

— Atomska eksplozija — prošaputa Sumiko iza ninde. — Miliš da je to moguće?

— Moguće je, iako ne verujem da bi vlasnici knjige nastojali da je odista zaštite tako drastičnim metodama. Mnogo je verovatnije da su priču o užasima izmislili kako bi zapla-

šili one kojima bi to moglo pa-
sti na pamet.

— Možda si u pravu, nindo
— klimnu glavom starac umo-
rnog lica. Sve to vreme preo-
stala četvorica sedeli su potpu-
no nepomično, gledajući u pri-
došlicu. Iako bez izraza, njiho-
va lica odavala su skriveno ose-
ćanje koje je uvek teško kon-
trolisati.

Mada... osećanje koje može
i održava u životu čitavo čove-
čanstvo.

— Zbog čega mislite da se
ja mogu boriti sa Kašmijem ka-
da to već vama ne uspeva? —
zapita.

— Ti, slično nama, umeš da
koristiš energiju iz slobodnog
prostora, iako ni izbliza u me-
ri kao Kašmi. Do sada nije us-
peo da te pobedi, iako je poku-
šavao na bezbroj načina. Na
ovom mestu, gde životne ener-
gije ima mnogo više nego bilo
gde drugde, ti bi ga — možda
— mogao savladati...

— Možda?

— Da, možda. Žao mi je, vi-
še od toga ne mogu ti reći, jer
to ne bi bila istina.

— U redu — ninda se osme-
hnu i pokloni petorci. — Gde
se on sada nalazi?

— Ovde! — reče glas iza nje
govih leđa.

Ninda se okrenuo hitro kao
munja, zauzimajući položaj za
odbranu. Samo delić sekunde
kasnije i Sumiko mu je bila
uz rame, stisnutih zuba, nalik
vučici spremnoj da do posled-
njeg daha brani svoje leglo sa
mladuncima.

Hsipo Kašmi stajao je nas-
red staze, potpuno nag kao i
svi ostali. Samouvereno se sme-
škao, čovek koji sve konce ig-
re drži u svojim rukama.

— Najpre nekoliko reči za
tebe, Pojlu — reče obraćajući
se starcu koji je, kao i njegovi
drugovi, ostao da sedi na istom
mestu. — Shvatio sam još je-
dno, novo poglavlje knjige Go-
vundija i stekao nove moći. Dr-
htim od želje da ih isprobam...
naročito zato što je to sredstvo
veoma pogodno za kažnjavanje
izdajica!

— U tvojim sam rukama, Ka-
šmi — odvrati starac nepomi-
čnog lica. — Učini ono što že-
liš da učiniš... ako budeš mo-
gao!

Cereći se, Kašmi upre pogled
u starca koji se ne pomeri iz
svog položaja.

Deset sekundi. Izraz na Ka-
šmijevom licu se promeni, i on
steže zube, kao čovek koji se
sprema da digne veliki teret.

Ninđa oseti kako mu po kosi i dlakama pucketa statički elektricitet, kao da je negde u blizini došlo do snažnog električnog pražnjenja. Pored njege, Sumiko šumno uzdahnu.

Novih deset sekundi; napetost u vazduhu je rasla dok su se u međuprostoru grupe ne pomičnih ljudi sukobljavale ne vidljive sile.

— Aahhh!

Uz glasan krik, starac klonu, sa izrazom rezignacije na licu. Kašmi raširi usne u osmeh.

— Gledaj, nindo! — procedi.
— Gledaj šta i tebe čeka!

Svetloplavi plamen električnog pražnjenja zaigra po čitavom telu starca i talas vrelog vazduha zapahnu nindu i devojku. Glasan prasak...

Snažan miris ozona rasprostire se od gomilice sivog pepela, jedinog što je označavalo da je delić sekunde ranije na tom mestu sedeo čovek od krvi i mesa. Sumiko glasno uzdahnu, prigušujući krik.

— Gledaj, nindo! — ponovi Kašmi trijumfalno. — Gledaj!

Svetloplavi plamen je kao živ skakao sa tela na telo. Svega nekoliko sekundi bilo je dovoljno da staza ostane zasuta si-

vim prahom koji je vetar već raznosio unaokolo...

— Vidiš li? — suženim očima Kašmi je proučavao lica ljudi pred sobom. — Stari je bio dobar, priznajem. Dugo je odolevao mojoj snazi, ali je na kraju morao popustiti. Nema čoveka koji bi mi se mogao oduzeti, nindo!

— Možda.

— Rekao sam čoveka — Kašmijevo lice omekša. — Jedna žena bi to možda mogla...

Sumiko iskorači napred, ponosno isturajući grudi.

— Šta želiš od mene, Kašmi? — reče. — Reci i dobićeš to... pod jednim uslovom...

— Da poštedim tvog ljubavnika? — nasmeja se hsipo. — Razumljiva želja... iako malo teško ostvarljiva...

— Onda nećeš imati ni mene, Kašmi. Radije ću umreti za jedno sa njim!

— Vreme čini čuda, draga moja. Ko zna, možda ćeš jednog dana zaboraviti da je postojao ninđa koga si volela!

— Ne nadaj se tome... — šapnu devojka. — Pogrešićes, Kašmi!

Hsipo je nekoliko trenutaka napeto posmatrao, a onda klimnu glavom.

— U redu — reče. — Dobila si život svog dragog!

Sumiko zabaci kosu sa lica. Duboko u njenim očima svetlucale su suze kada se okrenula nindi.

— Lesli, idi odavde — reče tiho. — Što pre. Pit je u blizini sa helikopterom. Idite iz ovog kraja... i nikada se više nemojte vratiti. Meni će biti dobro, znaš...

— Polako sa scenom rastanka! — grohotom se nasmeja Kašmi. — Rekao sam da si dobila život svog dragog, ali ne i nje govnu slobodu, devojko!

Ninda steže pesnice i iskorači, ali mu se Sumiko obisnu oko vrata, zadržavajući ga.

— Ne, Lesli! — vrisnu. — Nemoj!

— Mudar savet — hladno pri meti hsipo. — A sada mirno pođite preda mnom u hram. Za služili ste da oboje vidite knjigu Govundija! Prilika koja se pruža samo jednom u životu, zar ne?

Držeći se za ruke, njih dvoje produžiše stazom koja ih ubrzo dovede pod mrke kamene

zidove zaštićene izraslim puza vicama. Nizak taman otvor predstavljao je ulaz u hram i hsi-po im pokretom ruke pokazada uđu unutra.

— Knjiga je u središnjoj prostoriji — reče bezličnom ljubaznošću turističkog vodiča koji strancima pokazuje znamenitost koja je njemu lično već do sadila. — Čudesno delo, zaista. Pravo je čudo kako je na toliko malo prostora sabijeno tako mnogo informacija o čitavoj jednoj civilizaciji. I to civilizaciji koja je izvela međuzvezdani let, ne zaboravite!

Ninda je ćutke hodao, pažljivo osmatrajući gole zidove oko sebe. Tu i tamo, bez nekog posebnog reda, postojali su uski i još mračniji prolazi koji su verovatno vodili u druge prostore hrama.

Da li je ono što je video na polju, pred hramom, tračak na de da se Kašmi ipak može savladati?

Pažljivo je posmatrao bleđoplavi plamen koji je za tili čas pretvorio u pepeo petoricu lju-

di. Nekoliko sekundi za običnog posmatrača, ali je ninda imao sposobnost da u pamćenju reprodukuje svaku sliku, ne gubeći ništa od njene oštrote.

Posle starca, njih četvorica nisu umrli istovremeno. Onaj koji je bio najdalje od Kašmija poslednji je bio zahvaćen plamenom i na njega je plamen najsporije delovao. Jedino nje govo telo pokazalo je znake iz laganja visokoj temperaturi pre nego što je Kašmi prišao korak bliže i dovršio svoj užasni posao...

Korak bliže...

I nekoliko desetina sekundi kasnije...

Ogromna rastojanja i ogromno vreme za brzinu jednog ninde. Taj vremenski interval možda se mogao iskoristiti...

Kašmijeva moć, ma kako velika bila, imala je svojih ograničenja. Pre svega, nije delovala trenutno i nije se mogla prostirati na neograničeno veliku daljinu. Štaviše, ninda je bio ubeđen da je neophodan direktan vizuelni kontakt sa žrtvom,

na rastojanju ne većem od nekoliko jardi, pa da smrtonosni plamen učini ono što hsipo želi...

Nekoliko desetina sekundi i nekoliko jardi rastojanja...

Da!

U pola koraka, ne odajući ni kakvim znakom svoju nameru, ninda se obema nogama odbaci od golog kamenog poda i njegovo telo u magnovenju iščeze u uskom mračnom prolazu na njegovoj desnoj strani.

— Stani! — zaurla hsipo. — Umrećeš, ludače!

Novi skok, drugi, treći. U poslednjem trenutku ninda izbeže sudar sa zidom koji mu se iznenada isprečio i oštro skrete ulevo. Novi zavijutak, pravi lavirint hodnika koji su se sada račvali levo, desno, ukoso... utoliko bolje!

Još jedan dugi skok i ninda se nađe u plitkom udubljenju u steni grubo isklesanom rukom neveštog majstora. Borio se sa tutnjavom krvi u svojim ušima, pažljivo osluškujući da li ga neko sledi...

Nekoliko trenutaka kasnije dopustio je sebi da duboko udahne i opusti se, naslonjen na zid. U tami mu se usne razvukoše u osmeh.

Hsipo je, dakle, bio moćan, ali ne i svemoćan!

— Čuvaj me se, Kašmi! — reče on kroz zube. — Tvoje moći imaju granice, a ja te granice sada poznajem... čuvaj me se, hsipo!

Tri minuta odmora bili su dovoljni da mu potpuno povrate snagu i on oprezno zakorači mračnim hodnikom, ubrzo osvetivši da se tle postepeno uzdiže pod njegovim nogama.

Čulo za orijentaciju u prostoru ubrzo mu je otkrilo da se po sve užoj spirali lagano uspinje prema najvišem delu hrama, približavajući se njegovom središtu. Kroz krošnje drveća, dok se približavao, samo je nejasno video obrise građevine, ali je bio gotovo siguran da se završava poluloptom kupole od kamena kroz koju središnja prostorija verovatno dobija nešto svetlosti spolja.

Što se svetlosti tiče, prevario se. Dopirala je iznutra, a ne spolja...

Tih kao zmija, on se prišunjao uskom otvoru u kamenom zidu kupole oko koje se hodnik obavijao sve blažim nagibom. Plavičasta svetlost nejasno je osvetljavala zidove uglačane dodirom mnogih tela. Ko zna zbog čega, mesto na kojem se našao bilo je često posećivano.

Prerez je bio tako visok nad podom središnje prostorije hrama da je video gotovo čitavu njegovu površinu.

Svetlost je dopirala iz kristalne kugle postavljene gotovo tačno pod njim na postolju od grubog kamena. Naga žena klečala je pored postolja, zagledana u tamne listove knjige velikog formata koja je na neobjašnjiv način lebdela u središtu kugle.

»Sumiko! Kako je ona ovde dospela? I...?«

Telo devojke uzdrhta kao da trpi veliki napor. Sa veličanstvenom sporošću jedan list knji

ga se okrete, otkrivajući pogledu Sumiko svoju drugu stranu...

*

* *

Na svom mestu ninda je strpljivo posmatrao prizor pod sobom diveći se snazi devojke koja je uspela da u sebi razvije latentnu moć telekineze, jedino sredstvo koje je omogućavalo da se čita knjiga Govundija, skrivena u kristalnoj kugli.

I ne samo to!

Kako — odista kako? — kako je ona uspela da tako brzo shvati jezik kojim je knjiga bila napisana? Pre mnogo hiljada godina!

Čitav sat... za njim drugi...

Osetljivi sluh ninde prvi nasluti šum bosih nogu na kame nu. Kašmi se brzim korakom vraćao u prostoriju sa knjigom.

— Sumiko? — začu se zaprepašćeni glas trenutak pre nego što se naga figura ukaza u vidnom polju ninde. — Nemoguće! Pa ti... čitaš knjigu?!

Devojka se uspravi i zvonko nasmeja. Odbijen od golih kamenih zidova njen smeh podse

ćao je na hiljade srebrnih zvončića na vetru...

— Da, Kašmi — reče — pročitala sam knjigu Govundija gotovo do samog kraja!

— Ti... ti...

— Divim se tvojoj veštini, Kašmi, da rastumačiš jezik za koji nikada nisi čuo, koristeći se samo mrvicama znanja koje su tvoji prethodnici vekovima prikupljali. Ja, vidiš, imala sam ogromnu prednost nad tobom, jer sam već znala jezik na kojem je ova knjiga napisana!

— Nemoguće! Taj jezik...

— Taj jezik govorio je narod Ainu koji je nekada živio na japanskom ostrvu Hokaido. U svoje vreme dosta sam se bavila problemom njihove pojave u tako neobičnim uslovima, među ljudima žute rase. Zainteresovalo me je bogatstvo nijansi u jeziku inače veoma primitivnog naroda koji brzo nestaje, pa sam ga naučila. Ainu su potomci ljudi koji su na Zemlju stigli međuzvezdanim brodom, Kašmi... Njihovim precima, a ne tebi pripada ova knjiga!

Telo hsipoa bilo je ukočeno od iznenađenja, ali je čak i sa svog mesta ninda mogao uočiti naglu promenu raspoloženja

kod Kašmija. Iznenađenje je smenio gnev: osećanje koje je gajio prema devojci, u poređenju s tim, nije značilo više ništa!

— Pazi, Sumiko! — kriknu on zarivajući nokte u kamen kao da želi da proširi uski prorez i skoči dole da bi zaštitio devojkicu. — Čuvaj se!

Devojka podiže glavu prema njemu i zvonko se nasmeja.

— On meni ne može više ništa, Lesli — reče glasno. — Znam to odavno... kao što sam znala i da si ti već dugo tu... Zaista, moći Govundija — ili Ainu — fantastične su... Dođi!

Pred očima ninde se zamuti i on na trenutak izgubi orijentaciju. Posrnuo je kada je pod stopalima osetio glatki kameni pod, ali je odmah povratio ravnotežu.

Stajao je pored Sumiko, osvetljen sa leđa svetlošću iz kristalne kugle. Kašmi je bio pred njim, užasno napetog tela, stisnutih vilica, noktiju zarivenih u dlanove...

— Ne trudi se uzalud, hsi-po — reče nemarno devojka. — Moja mentalna sila mnogo je veća od tvoje. Tvoje poznavanje jezika Ainu bilo je nedovoljno da shvatiš bilo šta drugo sem najgrubljeg oblika prime ne sve ove slobodne energije koja lebdi oko nas. Odlazi, Kašmi! Nisi nam više potreban!

Krik gneva, razočarenja, krik čoveka koji shvata da su sve njegove iluzije srušene u času kada je bio potpuno siguran da će se njegov dugo smišljani plan ostvariti.

Energija takvog osećanja ogromna je; još veća kada je korigirani čovek kadar da privuče u sebe energiju iz okoline...

Odbivši se od poda, Kašmi načini visok skok koji ga u laku prenese iznad glava ninde i devojke. Trijumfalno je zaurao na najvišoj tački putanje, a onda se užasnom brzinom sručio naniže, pravo prema kristalnoj kugli, šireći ruke kao da želi da je obgrli...

— Ne! — vrisnu Sumiko skačući i sama raširenih ruku

prema kugli i štiteći Leslija svojim telom. — Ne čini to!

Prekasno!

U času kada su Kašmijevi dlanovi dotakli površinu kugle, ona se pretvori u uski stub od plavog plamena koji suknu pravo naviše noseći na svom vrhu telo nesrećne žrtve.

Sudar sa kamenom tavanicom morao je biti žestok, ali energija stuba nije trpela otpor. Probivši debele ploče kao da su od papira, stub nastavi da se uspinje u nebo, zasipajući unutrašnjost hrama sitnim peskom i pepelom.

Ninđa priskoči devojci, ali udarni talas eksplozije oboje od baci nazad, do zida o koji baci njihova tela. Pre nego što je izgubio svest, ninđa vide da se od ispruženih ruku devojke do poda pruža plavkasta barijera, nalik zidu od plamena, ali je sve to trajalo veoma, veoma kratko...

*
* *

Lice Tabasko Pita, umorno i mokro od znoja, bilo je prvo

što je ninđa video kada je ponovo otvorio oči.

— Gde.. — prostenja. — Gde je...?

— Sumiko? Tu, pored tebe, prijatelju. Nepovređeni, iako još u nesvesti. Ej, šta se ovde dogodilo, nešto je eksplodiralo, a? Odakle ova rupa u tavanici i sav taj pesak unaokolo?

— Nešto je eksplodiralo — složi se ninđa s naporom ispravljajući bolna leđa. Uhh... Sumiko! Čuješ li me?

Devojka otvori oči, zbunjeno gledajući oko sebe, a onda mu se nasmeši.

— Les... šta se dogodilo?

— Šta se dogodilo? Do đavola, to bi trebalo ti meni da objasniš!

— Ja... tebi? Ali ja...

— Nemoj mi reći da se ne sećaš kako si pročitala knjigu Govundija i njihovim sopstvenim moćima savladala Kašmija? Niti da si me, koristeći teleportaciju, spustila sa onog svo da gore na pod?

— Ja? Pročitala knjigu? Šališ se, Les?

— Ne šalim se. Bila je na jeziku naroda Ainu, a ti taj jezik znaš...

— Jezik naroda Ainu? Nika da ga nisam znala, Les! I tele portacija... čoveče, to ne postoji!

Smešeci se, Lesli podiže pogled prema Pitu koji je sažalji vo vrteo glavom.

— Jadni Les! — reče ovaj prigušenim glasom. — Mora da si lupio glavom o zid...

Ninda se osmehnu.

— Da — reče. — Mora da sam gadno lupio glavom o zid...

K R A J

U avgustu Ninda 51

IZLET U PAKAO

... Devojka udahnu miris tropskog rastinja, sklapajući oči.

- Ako je ovo pakao - reče - počecu da razmišljam o nekim ozbiljnim gresima...

Lice ninde ostade ozbiljno. Njegov pogled, nalik radarskom snopu, neprestano je pretraživao obližnju okolinu.

- Ne zaboravi pri tom da đavo ume da navuče i najlepšu masku - odgovori - Svakog trenutka ovaj ljupki pejzač može narušiti erupciju nasilja ... i pretvoriti ga u pravi pakao.